

Sjeveroistočni rubni govori posavskoga poddijalekta slavonskoga dijalekta

Raguž, Marija

Doctoral thesis / Disertacija

2017

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **Josip Juraj Strossmayer University of Osijek, Faculty of Humanities and Social Sciences / Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, Filozofski fakultet**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://urn.nsk.hr/urn:nbn:hr:142:304938>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2025-03-11**

Repository / Repozitorij:

[FFOS-repository - Repository of the Faculty of Humanities and Social Sciences Osijek](#)

SVEUČILIŠTE JOSIPA JURJA STROSSMAYERA U OSIJEKU
FILOZOFSKI FAKULTET

Marija Raguž

SJEVEROISTOČNI RUBNI GOVORI
POSAVSKOGA PODDIJALEKTA
SLAVONSKOGA DIJALEKTA

DOKTORSKI RAD

Osijek, 2016.

**JOSIP JURAJ STROSSMAYER UNIVERSITY OF OSIJEK
FACULTY OF HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES**

Marija Raguž

**NORTHEASTERN BORDERLINE LOCAL
IDIOMS OF „POSAVSKI“ SUBDIALECT OF
SLAVONIAN DIALECT**

DOCTORAL THESIS

Osijek, 2016

**SVEUČILIŠTE JOSIPA JURJA STROSSMAYERA U OSIJEKU
FILOZOFSKI FAKULTET**

Marija Raguž

**SJEVEROISTOČNI RUBNI GOVORI
POSAVSKOGA PODDIJALEKTA
SLAVONSKOGA DIJALEKTA**

DOKTORSKI RAD

Mentor:

prof.dr.sc. Ljiljana Kolenić

Osijek, 2016.

**JOSIP JURAJ STROSSMAYER UNIVERSITY OF OSIJEK
FACULTY OF HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES**

Marija Raguž

**NORTHEASTERN BORDERLINE LOCAL
IDIOMS OF „POSAVSKI“ SUBDIALECT OF
SLAVONIAN DIALECT**

DOCTORAL THESIS

Supervisor:

Ljiljana Kolenić, Ph.D., Full Professor

Osijek, 2016

Zahvale

Ovaj je rad nastao zalaganjem mnogih ljudi na različite načine. U prvom redu, veliku je količinu truda, strpljenja i vremena u njega uložila moja mentorica, prof. dr. sc. Ljiljana Kolenić. Zahvalna sam što mi je dala slobodu da pronađem svoj sustav rada, a pri tome nije dopustila da odem na stranputicu. Mnogo je vremena u razvitak moje znanstvene misli uložila i izv. prof. dr. sc. Tanja Gradečak-Erdeljić.

Ne bih dobila priliku pisati doktorski rad da nije prof. emeritusa Antuna Tucaka. Omogućio mi je ulazak u znanost i davao snažne poticaje mom daljnjem napredovanju. Uz njega, tu su bili i zaposlenici Medicinskoga fakulteta u Osijeku, mnogo njih, ali posebno gđa Kata Sigmund, Marijana Jukić i doc. dr. sc. Martina Smolić. Ujedno i zaposlenice HAZU-a Zavoda za znanstveni i umjetnički rad u Osijeku koje su, uz moralnu podršku, pomogle i pri lakšem pronalasku stručne literature.

Posebne zahvale dugujem suradnicima na terenu. Svi su posrednici i kazivači na terenu bili vrlo susretljivi, pokazali su povjerenje i trudili su se da zajedno što bolje predstavimo govor njihova mjesta. Po mjestima, u izradi ovoga rada sudjelovali su:

Antin: Marija Čaklović, Antun Flinčec, Zdravko Matanović, Marija Šavanjika, obitelj Bartola Vidakovića.

Bogdanovci: Marija-Manda Anokić, Sofija Ižaković, Mario Kiš, Branimir Rendulić, Kata Tadijanović, Ružica Tadijanović.

Nuštar: obitelj Čepić, Marija Marošević, Anica Pokršćanski, Ana i Nikola Šuća.

Svinjarevci: Anica Božić, Darko Božić, Josa Božić, Stjepan Božić, Antun Brizanac, Valerija Marijanović.

Tordinci: Davor Adžić, Ana Mrđa, Ana i Hrvoje Roguljić, Mandica Vidinović, Tomislav Vidinović.

Veliku pomoć u pronalasku kazivača pružila mi je mag. etn. Martina Mišetić, a korisne prijedloge dala mi je i mr. sc. Ljubica Gligorević.

Dugim razgovorima o jezičnim temama i procesu pisanja doktorskoga rada neizmjereno me zadužila dr.sc. Marta Andrić s Odsjeka za turkologiju Filozofskog fakulteta u Zagrebu.

Moralnu i materijalnu podršku u najvećoj sam mjeri dobila od svoje majke. Ujedno, iznimno sam zahvalna njoj i svome pokojnom ocu što su za prebivalište odabrali mjesto s najstarijim naglasnim tipom posavskoga poddijalekta. I mome didi, što ga i danas koristi.

Izjava

Izjavljujem da nisam prijavila temu doktorske disertacije (s istovjetnom temom) ni na jednom drugom sveučilištu. Izjavljujem da je ovo moj izvorni rad, osim ako se u tekstu ne navodi drukčije.

Sažetak

Ciljevi i hipoteza

Cilj je istraživanja bio zabilježiti govore u mjestima Antin, Bogdanovci, Nuštar, Svinjarevci i Tordinci te analizirati prikupljene jezične činjenice, stvoriti na temelju toga opis tih govora predstavljajući njihov naglasni sustav, fonološku, morfološku, tvorbenu, sintaktičku i leksičku razinu. Nadalje, zabilježene osobine usporediti s jezičnim osobinama posavskoga poddijalekta i šire, slavonskoga dijalekta, kako bi se ustvrdilo pripadaju li im ovi govori. Hipoteza je bila kako svi govori pripadaju slavonskome dijalektu, te da svi, osim svinjarevačkog, pripadaju posavskome poddijalektu.

Metodologija

Građu ovoga rada čine u prvome redu tonski zapisi prikupljeni terenskim radom u istraživanim mjestima. Prvi je korak bio pronaći prikladne osobe koje bi ponudile reprezentativnu sliku govora u samome mjestu. Uvjet je bio da kazivači budu osobe oba spola te da su proveli život u istraživanome mjestu, da su tu odrasli i da tu žive i danas. S kazivačima su vođeni razgovori otvorenoga tipa. Kazivačima je uglavnom bilo prepušteno da govore o temi koja njih zanima s ciljem da govore svojim vernakularnim govorom¹. Jedino je jedna od tema morala biti i razdoblje Domovinskoga rata. Kazivačima je rečeno kako će se na temelju razgovora s njima stvoriti opisi govora u njihovu mjestu te su upozoreni u trenutcima kad bi snimanje započelo i kad je bilo dovršeno. Razgovori su vođeni i izvan trajanja snimanja te i s drugim osobama iz naselja što je omogućilo bolje poznavanje stanja jezičnih obilježja u mjestu te dodatni uvid u sociolingvističke okolnosti koje karakteriziraju odnos mještana prema govoru u njihovu mjestu.

Građa je nakon toga transkribirana, govori su analizirani na temelju dobivenih podataka i stručne literature. Navedena su jezična obilježja, koja se pojavljuju u istraživanim mjesnim govorima, na fonološkoj, morfološkoj, tvorbenoj, sintaktičkoj i leksičkoj razini. Pokazalo se kako postoje razlike u govoru ovisno o kazivaču pa je bilo potrebno to prikazati i sociolingvističkom analizom svakoga govora.

¹ Pojam vernakularnoga govora preuzet je iz sociolingvističke teorije. To je govor koji osoba koristi u svome prirodnome okruženju, govor koji osjeća kao vlastiti, prirodan oblik izražavanja (Labov 1984: 29).

Rezultati i zaključci

Rezultat su rada opisi govora Antina, Bogdanovaca, Nuštra, Svinjarevaca i Tordinaca. Zaključak je kako ti govori pripadaju slavonskome dijalektu. Stariji se govornici još služe govorom koji pripada posavskome poddijalektu, ali mlađi većinom ne. U govoru Svinjarevaca se ni starije osobe ne služe posavskim poddijalektom, međutim, postoje naznake na temelju kojih je moguće zaključiti kako je i taj govor u prošlosti pripadao posavskome poddijalektu.

Svi istraživani govori predstavljaju granicu poddijalekta stoga je njihovo proučavanje prinos poznavanju toga tipa govora. Pokazalo se kako su govori srodni, ali međusobno različiti. Svi dijele određene zajedničke karakteristike, ali njihova je distribucija različita i međusobne su razlike izražene bar u jednoj od jezičnih razina. Očit je dijalekatski kontinuum.

Ključne riječi: dijalektologija, sociolingvistika, mjesni govor, slavonski dijalekt, granični tip govora

Abstract

The goal of the research was to record local idioms in villages Antin, Bogdanovci, Nuštar, Svinjarevci and Tordinci and to analyse the collected language material, to create a description of these idioms by representing it through its accentual system, its phonological, morphological, word formation, syntactical and lexical level. Further on, to compare the noted characteristics with language characteristics of the „posavski“ subdialect and wider, with the characteristics of slavonian dialect, in order to establish whether these idioms are a part of them. The hypothesis was that all the idioms in question are a part of slavonian dialect, and that all of them except the idiom in Svinjarevci also belong to „posavski“ subdialect.

The corpus of the work are primarily sound recordings made through field work in the villages. The first step was finding appropriate people who would give a representative image of the idiom in the village. The precondition for informants were that they spent their life in the village, that they have grown up in it and that it is where they live today. Informants took part in an open-end interview. They were allowed to pick the topic of their interest so they would use their vernacular speech. One of the topics had to concern the Croatian War of Independence period. Informants were told that based on their data, a description of their local idioms will be created and they were warned about the moments in which the recording was started and finished. Conversations also took place beyond the time of recording and with other locals which enabled a deeper knowledge on language characteristics in the village and a further insight about sociolinguistic context which affects the attitude of the locals towards the idiom of their village.

Sound recordings were then transcribed, idioms were analysed according to collected data and scientific bibliography. The language characteristic of the researched local idioms were presented through their phonological, morphological, word formation, syntactical and lexical level. It became apparent that there are differences in speech depending on a specific informant so it was also necessary to do a sociolinguistic analysis for every local idiom.

Results of the work are descriptions of local idioms of the villages Antin, Bogdanovci, Nuštar, Svinjarevci i Tordinci. The conclusion is they are all a part of slavonian dialect. Older residents still use an idiom belonging to „posavski“ subdialect, but younger ones mostly do not. In Svinjarevci, not even the older residents use such an idiom but there are elements which suggest that this local idiom also used to belong to „posavski“ subdialect in the past.

All the investigated local idioms represent the border of a subdialect so studying them provides a contribution to better understanding of such type of local idioms. These local idioms are connected but they differ from one another. They all share common characteristics but their distribution is different and differences between them are apparent in at least one level of language. Dialect continuum is visible.

Key words: dialectology, sociolinguistics, local idiom, slavonian dialect, transitional zone type idioms

Sadržaj

Zahvale	1
Izjava	2
Sažetak	3
Abstract	5
1. Uvod	12
1.1. Motivacija za odabir teme	12
1.2. Dosadašnja istraživanja	13
2. Teorijski okvir istraživanja	16
2.1. Govorna zajednica	17
2.2. Prijelazni govori	20
2.3. Jezična promjena i varijacije	21
2.4. Terenski rad	23
3. Korpus i metodologija istraživanja	25
3.1. Korpus istraživanja	25
3.2. Definiranje govorne zajednice	26
3.3. Analiza prikupljene građe	28
3.4. Struktura analize govora	29
3.5. Redoslijed analiza	30
4. Mjesni govor Svinjarevaca	32
4.1. Uvod	32
4.2. Fonologija	33
4.2.1. Odrasla jata	33
4.2.1. Ostale fonološke osobitosti svinjarevačkoga govora	34
4.2.2. Prozodija	36
4.3. Morfologija	39
4.3.1. Imenice	39
4.3.2. Zamjenice	39

4.3.3. Pridjevi	39
4.3.4. Brojevi	40
4.3.5. Glagoli	40
4.4. Tvorba riječi	42
4.5. Sintaksa	43
4.6. Leksik svinjarevačkoga govora	44
4.6.1. Uvod	44
4.6.2. Frazemski izrazi	44
4.6.3. Rječnik	44
4.7. Sociolingvistička analiza	48
4.8. Zaključak	51
4.9. Ogledni primjer svinjarevačkoga govora	52
5. Mjesni govor Bogdanovaca	53
5.1. Uvod	53
5.2. Fonologija	54
5.2.1. Odras jata	54
5.2.2. Ostale fonološke osobitosti bogdanovačkoga govora	56
5.2.3. Prozodija bogdanovačkoga govora	58
5.3. Morfologija	61
5.3.1. Imenice	61
5.3.2. Zamjenice	62
5.3.3. Pridjevi	62
5.3.4. Glagoli	62
5.4. Tvorba riječi	65
5.5. Sintaksa	65
5.6. Leksik bogdanovačkoga govora	66
5.6.1. Uvod	66
5.6.2. Frazemi	66
5.6.3. Rječnik bogdanovačkoga govora	67
5.7. Sociolingvistička analiza	70
5.8. Zaključak	72
5.9. Ogledni primjer bogdanovačkoga govora	73

6. Mjesni govor Nuštra	74
6.1. Uvod	74
6.2. Fonologija	75
6.2.1. Odras jata	75
6.2.2. Ostale fonološke osobitosti nuštarskoga govora	76
6.2.3. Prozodija	78
6.3. Morfologija	80
6.3.1. Imenice	80
6.3.2. Zamjenice	80
6.3.3. Brojevi	80
6.3.4. Glagoli	81
6.4. Tvorba riječi	82
6.5. Sintaksa	83
6.6. Leksik nuštarskoga govora	84
6.6.1. Uvod	84
6.6.2. Frazemi	84
6.6.3. Rječnik	85
6.7. Sociolingvistička analiza	88
6.8. Zaključak	91
6.9. Ogladni primjer nuštarskoga govora	92
7. Mjesni govor Tordinaca	93
7.1. Uvod	93
7.2. Fonologija	95
7.2.1. Odras jata	95
7.2.2. Ostale fonološke osobitosti tordinačkoga govora	96
7.2.3. Prozodija	99
7.3. Morfologija	101
7.3.1. Imenice	101
7.3.2. Zamjenice	102
7.3.3. Pridjevi	102
7.3.4. Brojevi	102
7.3.5. Glagoli	102
7.4. Tvorba riječi	105

7.5. Sintaksa	106
7.6. Leksik	107
7.6.1. Uvod	107
7.6.2. Fraze, specifični izrazi	107
7.6.3. Rječnik	108
7.7. Sociolingvistička analiza	112
7.8. Zaključak	113
7.9. Ogledni primjer tordinačkoga govora	115
8. Mjesni govor Antina	116
8.1. Uvod	116
8.2. Fonologija	117
8.2.1. Odras jata	117
8.2.2. Ostale fonološke osobitosti antinačkoga govora	118
8.2.3. Prozodija	120
8.3. Morfologija	121
8.3.1. Imenice	121
8.3.2. Zamjenice	121
8.3.3. Pridjevi	121
8.3.4. Glagoli	122
8.4. Tvorba riječi	123
8.5. Sintaksa	124
8.6. Leksik	125
8.6.1. Uvod	125
8.6.2. Fraze i specifični izrazi	125
8.6.3. Rječnik	125
8.7. Sociolingvistička analiza	128
8.8. Zaključak	130
8.9. Ogledni primjer antinačkoga govora	131
9. Zaključak	132
9.1. Pripadnost istraživanih govora slavonskome dijalektu i posavskome poddijalektu	132
9.2. Dijalektalni kontinuum. Usporedba istraživanih govora	134
9.3. Cilj i hipoteza istraživanja	135

9.4. Smjer budućih istraživanja	136
Bibliografija	137
Životopis pristupnice	142

1. Uvod.

1.1. Motivacija za odabir teme.

Poticaj je za odabir ove teme nastao tijekom proučavanja govora u mjestu Bogdanovci za potrebe seminara iz dijalektologije na poslijediplomskom studiju. Prilikom analize prikupljenoga materijala pokazalo se kako su kazivači nesigurni u upotrebi određenih jezičnih elemenata – ponajprije se to odnosi na odabir izgovora jata.

Prvotna je namjera bila proučiti upotrebu jezičnih činjenica u odnosu na izvanjezičnu stvarnost. Prema preliminarnim istraživanjima, ta bi pojava odgovarala pojmu lingvističke nesigurnosti (LI, od eng. *linguistic insecurity*), kako ju je opisao Labov (Mesthrie 2009: 87). Pojava se očituje na jednak način, ali nisu jednaki razlozi doveli do nje. U ovdje istraživanom slučaju, čini se kako je lingvistička nesigurnost nastala kao posljedica ratnih zbivanja. Kako bi to bilo moguće proučiti i opisati, trebalo je uzeti u obzir stanje jezičnih činjenica prije rata, te usporediti više naselja koja su bila iseljena za vrijeme rata.

Započela je potraga za građom iz koje bi bilo moguće iščitati prijeratno stanje jezičnih činjenica – po literaturi, ali i po muzejima. Potraga je bila bezuspješna i pokazalo se kako cijeli jedan dio Hrvatske nije istražen. Nikada nisu istraženi rubni govori posavskoga poddijalekta, to jest, njegova granica. Govori istočno od te granice istraživani su dva puta od Domo-vinskoga rata (Lukežić 1996, Kolenić 1999). Ti su govori, poznati kao iločki govori, svrstani u vojvođansko-šumadijske govore (Lisac 2003a: 32). Zaslugom Ive Lukežić, iločki su govori svrstani u govore slavonskoga dijalekta (Lukežić 1996: 217). Bez obzira na njihovu pripadnost određenome dijalektu, ostaje činjenica da ti govori nisu istraženi.

Činjenica da cijela jedna grupa govora nije istražena i da se nekim govorima kojima govore Hrvati rijetko posvećuje pažnja, dovoljan je razlog da se oni istraže, i to granica, kako bi se tu granicu moglo prijeći.

Govori i jezici pripadaju onima koji se njima služe, a proučavano područje je u posljednje vrijeme doživjelo promjene stanovništva i društvenih odnosa. Da su spomenuti govori i bili ranije istraženi, svejedno bi to bio razlog da se danas istraže iznova.

1.2. Dosadašnja istraživanja.

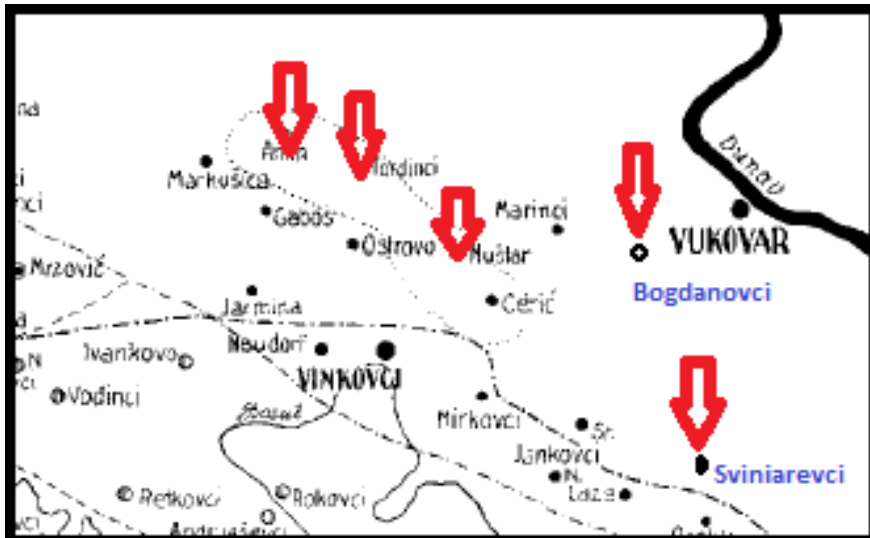
Mjesni govori Antina, Bogdanovaca, Nuštra, Svinjarevaca i Tordinaca nisu pojedinačno obrađeni u dijalektološkoj literaturi, stoga se ovaj prikaz dosadašnjih istraživanja odnosi na širi okvir istraživanja slavonskoga dijalekta i posavskoga poddijalekta. U literaturi se navodi da spomenuti govori njima pripadaju (osim govora Svinjarevaca), ali nema konkretnih primjera zabilježenih u tim mjestima kojima bi se ta tvrdnja potkrijepila.

Jedan od prvih istraživača slavonskoga dijalekta je Stjepan Ivšić (Ivšić 1913). Definirao je posavski govor koji je danas samo dio slavonskoga dijalekta. Osobno je obišao oko 250 sela, kako kaže, a poimence ih spominje 130 (Ivšić 1913a: 126). Opisao je i svoju metodu – razgovarao je s ljudima i bilježio razgovore. Napomenuo je kako je razgovarao uglavnom sa starijim stanovništvom (Ivšić 1913a: 148), a da se govor mladih razlikuje od njihova – kad se radi o akcentuaciji. Razgovarao je s osobama oba spola i mada navodi da su uglavnom bili stariji, citira i osamnaestogodišnjega i dvanaestogodišnjega kazivača (Ivšić 1913b: 126,133). Nadalje, spomenuo je kako postoje razlike u govoru stanovništva ovisno o etničkoj i vjerskoj pripadnosti (1913a: 130). Ivšić je istraživao i govor u gradovima (1913a: 146,147). Razgovarao je i sa seoskim učiteljima, obrazovanim ljudima, koji su i sami znali prepoznati i definirati određena obilježja govora u mjesnim govorima (Ivšić 1913a: 128). Nadalje, za svaki zabilježeni primjer, Ivšić donosi podatak o mjestu u kojemu je zabilježen, ali često napominje kako to nije jedini mogući oblik. Moguće je da postoji više oblika iste riječi u istome mjestu, ali navodi i primjere kad govornici u istome mjestu istu riječ izgovaraju dvojako – prvenstveno se to tiče naglasaka, ali ne samo u slučaju graničnih govora (1913a: 159). Također, primjećuje da su određeni sugovornici upotrebljavali ekavske oblike kako bi se prikazali školovanijima (1913a: 162). Na kraju rada donosi kraće tekstove i uz svaki bilježi dob i spol govornika, te mjesto u kojemu je zabilježen (1913b: 123-137). Uz to, primjećuje pojavu u govorima koji su na granici određenih grupa – govornici istodobno koriste više oblika ili naglasaka za istu riječ (Ivšić 1913a: 152). Trudgill je definirao pojavu mješovitih i prijelaznih govora na granicama različitih jezičnih obilježja (eng. *mixed and fudged lects*), u mješovitima se pojavljuju obilježja obje grupe s kojima govor graniči, a u prijelaznima obilježje ima srednji oblik – nije jednak ni jednome ni drugom (Chambers 2004: 110).

Sve je ovo bitno napomenuti jer je Ivšićev rad zapravo ispred svoga vremena zbog svih opaski koje je iznio. Ivšić je imao jasan cilj – opisati posavski govor. Posavski je govor jasno ograničio kao skupinu govora u Slavoniji i bosanskoj Posavini u kojoj se pojavljuje o-

sobiti akcenat koji on bilježi znakom ~ (Ivšić 1913a: 128). U ovome se radu za taj akcent koristi termin neoakut. Termini vezani uz akcentuaciju usuglašeni su s terminologijom korištenom u djelu *Povijest hrvatske akcentuacije* (Kapović 2015). Ivšiću je prvi i glavni interes bila akcentuacija. I vrste i oblike riječi analizira prema naglasku (Ivšić 1913b). Govore je podijelio u devet grupa prema naglascima (Ivšić 1913a: 146-147), te je radu pridodao i kartu (Ivšić 1913b: 139-140). Na karti je ucrtao izoglosu oko Antina, Tordinaca, Nuštra i Cerića, Bogdanovci nisu ucrtani. Nije jasno kako to da je pridodao ta mjesta s obzirom da ih u tekstu baš nigdje ne spominje. Moguće je pretpostaviti kako ih je ubrojao među posavske govore pod utjecajem Stjepana Pavičića jer u tekstu spominje kako mu je Stjepan Pavičić rekao da se neoakut nalazi i u nekim mjestima sjeverno od Vinkovaca (Ivšić 1913a: 129).

Ivšićev je rad uvelike utjecao na kasnije radove o slavonskome dijalektu i posavskome poddijalektu (Berbić Kolar 2009). I danas je prvi korak u radovima o mjesnim govorima slavonskoga dijalekta – odrediti naglasni sustav. Nakon toga se definira kakav je odraz jata u proučavanome govoru, a zatim slijedi opis fonološke, morfološke, tvorbene, sintaktičke i leksičke razine govora. Imenovana se obilježja zatim uspoređuju s ostalim govorima slavonskoga dijalekta kako bi se utvrdilo pripada li mu istraživani govor (Berbić Kolar 2009, 2014, Bilić 2004, Kolenić 1997). Poneki se radovi bave grupom govora (Finka 1975), određenim vidom govora kao što je naglasni sustav (Jozić 2004, Kapović 2008, Peraić 2005), morfološko-naglasnim razlikama među govorima (Jozić 2008), zatim izvanjezičnim činjenicama kao što je slavonski dijalekt u udžbenicima hrvatskoga jezika i književnosti (Petrović 2008), slavonski dijalekt unutar štokavskoga dijalekta u cjelini (Brozović 2008).

Slika 1. Segment Ivšičeve karte iz djela *Današnji posavski govor* (Ivšić 1913: 139, 140). Na izvornu su kartu ucrtani Bogdanovci i Svinjarevci, istraživana mjesta označena su strelicama.

2. Teorijski okvir istraživanja.

Dijalektološki se rad sastoji od dva dijela – skupljanja građe na terenu i lingvističke analize te građe. Drugi dio nije sporan, ali prvi je sjecište jezičnoga i izvanjezičnoga. Stoga su teorijski okviri kojima pripada dijalektologija širi od čistoga jezikoslovlja. U europskoj se tradiciji dijalektologija vezala uz povijest jezika kojemu je proučavani dijalekt pripadao (Chambers 2004: 15,16), a u američkoj su takva istraživanja vezana uz antropologiju i istraživanje tuđih kultura (Moore 2013: 56,125). Ta se tradicija nastavlja i danas, a iz lingvistike je izrasla i sociolingvistika prisvojivši proučavanje dijalekata (Meyerhoff 2006: 1).

Naime, govor ne može biti odvojen od govornika niti od zajednice koja se njime koristi. Bilo da jezik proučava kako bi bio sredstvo za upoznavanje određene zajednice, bilo da se koriste saznanja o zajednici kako bi se objasnile određene jezične navike, jedno je sigurno – jezik i govor kao njegovo ostvarenje neodvojivi su od govornika i društveno-kulturnoga konteksta (Sapir 2004). Nije neobično što je dovedeno u pitanje postoji li uopće razlika između paradigme lingvističke antropologije i sociolingvistike (Gumperz 2008). I jedna i druga bave se istim pojmovima koji predstavljaju teorijski okvir ovome istraživanju.

2.1. Govorna zajednica.

Govorna zajednica (od eng. *speech community*) pojam je koji potječe još od Bloomfielta. On ga je definirao kao grupu ljudi koja se služi istim sklopom znakova u govoru (Duranti 2004: 6). John Gumperz govornu zajednicu definirao je kao društveni konstrukt. U govornoj zajednici, po njemu, moraju postojati dosljedne, učestale i predvidljive interakcije, povezane sa zajedničkim društvenim normama (Duranti 2004: 8). Labov je potvrdio kako se govorna zajednica ne definira upotrebom jezičnih elemenata, nego sudjelovanjem u istim normama (Duranti 2004: 9).

U definicijama se teoretičari slažu kako je govorna zajednica grupa ljudi koji su u trajnoj interakciji i dijele vjerovanja i sustav vrijednosti u odnosu na svoju kulturu, društvo, povijest, komunikaciju s drugima (Duranti 2004: 3, Meyerhoff 2012: 125). Jezik u govornoj zajednici nema samo komunikacijsku, već i simboličku funkciju (Edwards 2009: 55).

Pojam se govorne zajednice redovito povezuje s identitetom. Identitet je ono što dijele pripadnici iste zajednice, ono što je svima jednako, isto (Duranti 2004: 370). Središnju ulogu u stvaranju identiteta ima jezik (Duranti 2004: 370), bilo da se radi o individualnome ili grupnom identitetu (Meyerhoff 2006: 70). Govor govornoj zajednici služi kao sredstvo stvaranja, predstavljanja i održavanja identiteta i razlikovanja od drugih (Meyerhoff 2006: 3, Duranti 2004: 4).

Sociolingvistika se bavi razjašnjavanjem odnosa jezika i zajednice, ovisnošću govora o osobi koja se njime služi, situaciji u kojoj se govori, temi razgovora (Meyerhoff 2006: 1). Ona povezuje jezik s izvanjezičnom stvarnošću.

Govorna se zajednica u ovome istraživanju poklapa s pojmom mjesnoga govora. Krenuvši od pojma identiteta, potrebno je uzeti u obzir ono što Matasović naziva *kriterijem identifikacije govornika* kad se radi o kriterijima prema kojima se određuju različiti jezici (Matasović 2001: 16). Taj se kriterij odnosi na činjenicu da sami govornici prepoznaju svoj jezik, ili govor, kao različit od ostalih. Kazivači koji su sudjelovali u ovome istraživanju bi svakako na pitanje kojim jezikom govore rekli da je to hrvatski jezik, međutim, svoj govor nazivaju antinački, bogdanovački, nuštarski, svinjarevački i tordinački. Uz to, spremno su i bez pitanja navodili razlike između svoga i ostalih mjesnih govora.

U posljednje vrijeme, pridaje se pozornost stavovima govornika u okviru perceptivne dijalektologije (Meyerhoff 2006: 65, Pickl 2016: 98). Percepcija različitosti između određenih jezika iz perspektive lingvista i govornika jezika ne moraju se slagati (Matasović 2001:

16). Ako se vratimo na činjenicu kako je govor snažan pokazatelj identiteta, onda dodatno ima smisla poistovjetiti mjesni govor s govorom zajednice. Naime, u istraživanim mjestima jak je osjećaj lokalnoga identiteta. Ta se činjenica očituje i u drugim kulturnim elementima, na primjer, u vrlo prepoznatljivom tradicijskom odijevanju. Žitelji su se određenoga mjesta nastojali bar u malenim detaljima razlikovati od svojih susjednih mjesta. Time se potvrđuje tvrdnja kako oznake identiteta, osim što stvaraju osjećaj zajedništva, služe i za razlikovanje od drugih i kako su drugi u ovome slučaju bili žitelji susjednih mjesta.

Kad govorimo o istraživanim mjesnim govorima i identitetu njihovih stanovnika, potrebno je napomenuti kako se pod mjesnim govorom podrazumijeva govor većinskog, starosjedilačkoga stanovništva. Koliko god da je snažan osjećaj lokalnoga identiteta, unutar mjesta postoje razlike ovisno o etničkoj pripadnosti. U svim navedenim naseljima žive doseljenici iz drugih krajeva Hrvatske, a u nekima i stanovnici srpske nacionalnosti. Oni predstavljaju manjinu. Njihov je govor potrebno istražiti, ali sudionici istraživanja ne smatraju kako njihovoj govornoj zajednici pripada itko osim starosjedilaca, Šokaca. S druge strane, u Tordincima i Antinu žive pripadnici triju vjerskih zajednica. Njihovi su pripadnici sudjelovali u istraživanju i unatoč tome što ne pripadaju istoj religiji, to ne utječe na njihov zajednički identitet. Oni pripadaju istoj govornoj zajednici i dijele isti lokalni identitet.

Pojam govorne zajednice u ovome je istraživanju definiran kroz samo istraživanje. Naime, pokazalo se kako mještani imaju vrlo konkretnu predodžbu o tome tko su govornici onoga što oni smatraju svojim mjesnim govorom. U svakome mjestu postojao je posrednik, određena osoba koja bi dogovorila suradnju s kazivačima. Ujedno je taj posrednik bio prva instanca glede definiranja govorne zajednice. Neki su imali predodžbu o obilježjima govora, ali u prvome redu o tome tko je govornik određenoga mjesnog govora.

Rezultati takvoga pristupa su bili različiti po mjestima. U Antinu nije bilo problema s pronalaskom prikladnih kazivača i da ih je bilo potrebno i više, to ne bi predstavljalo problem. U Bogdanovcima je posrednik sudjelovao u svim razgovorima i smatrao je kako nijedna osoba nije baš govorila govorom koji bi bio „pravi“ bogdanovački. U Nuštru je bilo najviše problema s pronalaskom kazivača. Pokazalo se kako to nije iz razloga što Nuštarci ne bi bili spremni na suradnju, nego što smatraju kako sami više ne govore nuštarskim govorom. Objašnjeno im je kako je dovoljno da to budu osobe koje su tu rođene i tu žive, kako dob nije bitna. Međutim, nekoliko ih je spomenulo kako su imali predstavu u kojoj su predstavljali tradiciju svoga mjesta i morali su pod stručnim vodstvom učiti kako govoriti nuštarskim govorom. Naime, oni ne smatraju nuštarskim govorom onaj kojim se sami služe, nego govor kakvim su se služile prijašnje generacije u Nuštru. Takva je percepcija stvorila problem, ali nekoliko je

Nuštaraca ipak pristalo na razgovor, iako su neki od njih uz to komentirali kako to baš nije ono što smatraju nuštarskim govorom. U Svinjarevcima je rad na terenu također započeo na taj način, činilo se kako u tome mjestu također nije moguće pronaći osobe koje bi odgovarale zahtjevima istraživanja svinjarevačkoga govora. Međutim, posredniku je objašnjeno kako se istražuje današnji govor Svinjarevaca i rečeno mu je koji su uvjeti za kazivače. Ubrzo je pronašao i veći broj od samo četvero minimalnih kazivača po mjestu. U Tordincima je također na vidjelo došla ta jaka predodžba mjesnoga govora kao govora prijašnjih generacija. Ondje je jedna kazivačica bila starije životne dobi, a ostali su bili nešto mlađi. Mlađi su kazivači koristili svoj vernakularni govor, ali trudili su se objasniti kako je tordinački govor izgledao ranije, ne samo kako su govorili njihovi roditelji, ili djedovi i bake, već i prabake i pradjedovi.

U svim je istraživanim mjestima ta predodžba o tome tko govori mjesnim govorom duboko isprepletena s identitetom mještana. Naime, stanovnici spomenutih naselja kulturom svoga mjesta smatraju starosjedilačku šokačku kulturu. U uvodnim napomenama o mjestima istaknuto je kako u svima djeluju kulturno-umjetnička društva i predstavljaju svoju lokalnu tradicijsku kulturu unutar šireg okvira šokačke kulture kao reprezentativnu kulturu svoga mjesta. To je identitet koji smatraju svojim i tako se predstavljaju drugima. Podrazumijeva se kako se običaji čuvaju, iako više ne žive, oblače se nošnje koje se ne nose svakodnevno pa nije neobično da se reprezentativnim mjesnim govorom smatra govor kojime su se služili stanovnici istraživanih mjesta u prošlosti.

Nije slučajno da se tu radi baš o toj kulturi i tome govoru kao obilježjima identiteta iz perspektive mještana. Naime, na razini tradicijske kulture i govora povezanoga s tom kulturom, uočljiva je razlika između lokaliteta dok ne postoji izraziti lokalni identitet kad se promatra suvremena kultura i govor mlađih mještana. Stoga tradicijska kultura i govor povezan s njome u odnosu na lokalni identitet funkcioniraju kao pojmovi osnovne razine (od eng. *basic-level terms*) kako ih opisuje kognitivna teorija (Taylor 1995: 50).

Predodžba mjesnoga govora iz perspektive mještana nije jednaka stanju na terenu, što se i očituje u prikupljenoj građi. Pri analizi je uzeto u obzir radi li se o vernakularnome govoru ili pasivnom leksiku kazivača. Razlike je bilo moguće prepoznati time što je, osim intervjuom, istraživanje vođeno i metodom sudionik-promatrač, odnosno, s mještanima se razgovaralo i izvan trajanja snimanja, a razgovori su vođeni i s mještanima koji nisu snimani. Stoga je bilo moguće razlikovati predodžbe mještana o obilježjima njihova govora od stvarnih obilježja njihova govora. Detaljnije će o ovome biti govora u poglavljima o pojedinom mjesnom govoru.

2.2. Prijelazni govori.

U dijalektologiji se geografska područja prikazuju dijalektološkim kartama. Na karte se ucrtavaju izoglose – linije koje omeđuju područja jednakih jezičnih obilježja. One se često poklapaju i s granicama drugih kulturnih obilježja (Chambers 2004: 100). S druge strane, očito je kako postoji dijalektalni kontinuum u smislu da se stanovnici susjednih mjesta uvijek međusobno razumiju i prijelazi iz dijalekta u dijalekt nisu nagli, nego postupni (Chambers 2004: 104). Iz tog razloga, kako tvrdi Trudgill, neki govori uvijek ostaju nesvrstani (Chambers 2004: 90).

Pri svome je istraživanju Trudgill otkrio kako postoje mješoviti i kompromisni govori (od eng. *mixed and fudged lects*). Mješoviti su govori oni u kojima se koriste obilježja i jednog i drugog dijalekta na čijoj se liniji dodira nalazi govor. Kompromisni govori su oni u kojima se pojavljuje obilježje koje sadrži osobine i jednog i drugog, određeni srednji oblik, ali to obilježje nije jednako niti jednome iz ta dva dijalekta u dodiru (Chambers 2004: 110). Chambers kao primjer navodi izgovor određenoga fonema za kompromisni tip prijelaznoga govora. Trudgill smatra kako će baš proučavanje točaka prijelaza omogućiti bolje razumijevanje geografske varijabilnosti (Chambers 2004: 118).

Pod utjecajem kognitivne lingvistike, i dijalekt se promatra kao misaoni konstrukt, kategorija kod koje je vidljivo da postoji centralnost, hijerarhizacija pripadnosti kategoriji, obiteljska sličnost između onoga što pripada kategoriji (Lakoff 1987: 12). Pickl razrađuje takav pristup i navodi kako postoje tipičniji predstavnici određenoga dijalekta i kako nisu svi jezični elementi jednako relevantni u određivanju pripadnosti dijalekta (Pickl 2016: 77). Nije bitno u obzir uzeti samo sličnost varijabli, nego i njihovu distribuciju (Pickl 2016: 81).

Istraživani se govori nalaze na granici posavskoga poddijalekta, ali i slavonskoga dijalekta i time predstavljaju baš prijelazne tipove govora. Pokazuju mješovita obilježja i zato je kod svakoga napomenuto kakva se obilježja mogu naći u govorima, ali i podatci o njihovoj distribuciji.

2.3. Jezična promjena i varijacije.

Svakoj jezičnoj promjeni nužno prethodi varijacija, mada svaka varijacija ne rezultira jezičnom promjenom (Mesthrie 2009: 110). Promjene mogu kretati odozgor iz dominantne strukture ili odozdo iz vernakularnoga govora obuhvaćati dominantne strukture (Mesthrie 2009: 112). Leksička difuzija (od eng. *lexical diffusion*) označava promjenu koja postupno zahvaća riječi, ne sve odjednom. Promjena riječi zahvaća eksponencijalno. U početku je promjena spora, zahvaća malen broj riječi, zatim se sve više ubrzava, a pred kraj je opet sporija (Mesthrie 2009: 113, 114). Pojavljuje se i gravitacija prema većemu centru. Veći centar ima veću moć utjecaja na promjenu (Mesthrie 2009: 115). Promjena se može promatrati u stvarnom vremenu i aktualnome vremenu (od eng. *real-time and apparent time*). Proučavanje promjene u stvarnom vremenu podrazumijeva proučavanje istih pojava na istome prostoru s istim kazivačima u različitim razdobljima. Istraživač se vraća na istraživani teren nakon deset ili petnaest godina. Proučavanje promjene u aktualnome vremenu podrazumijeva proučavanje razlika u govoru različitih dobnih skupina (Chambers 2004: 149).

Varijacije mogu postojati u istome vremenskom razdoblju. Posebna vrsta varijacija su registri i kodovi. Oni mogu biti isto, ali ne moraju. Registri se odnose na različite stilove govora i većinom su povezani uz zajednice s jednakim interesima ili uz grupu ljudi koja sudjeluje u određenim društvenim praksama unutar kulture (Duranti 2004: 23, Wardhaugh 2015: 53). Kodovi se spominju vezano uz pojam prebacivanja koda (od eng. *code-switching*). Obično se govori o prebacivanju koda u višejezičnim zajednicama gdje ono podrazumijeva da se ovisno o situaciji koristi određeni jezik. Prebacivanje koda može biti situacijsko ili metaforičko. Situacijsko je uvjetovano kontekstom, situacijom u kojoj se događa, a metaforičko sadržajem o kojemu se govori (Duranti 2004: 73, Wardhaugh 2015: 98).

Jezični elementi koji obilježavaju neki govor i variraju mogu biti indikatori, markeri ili stereotipi. Indikatori nisu društveno relevantni, markeri su relevantni, ali njihovo variranje može proći nezamijećeno. Ukoliko se skrene pažnja govorniku na marker, biva zamijećen. Stereotipi su na svjesnoj razini povezani s određenom grupom (Wardhaugh 2015: 151).

Kod pojave je varijacija ponekad moguće primijetiti očiti ili prikriveni prestiž određenih jedinica (od eng. *overt and covert prestige*). Očiti prestiž imaju jezični elementi koji se svjesno povezuju s nekom grupom, a skriveni označava situaciju kad sami govornici izjave da su skloniji jednoj varijaciji dok u govoru češće koriste drugu (Meyerhoff 2006: 37). Uz varijacije su povezane i konvergencija i divergencija. Te se pojave odnose na izbor određene varijacije u izravnoj komunikaciji. Konvergencijom se naglašavaju sličnosti govoru druge strane,

a divergencijom se naglašava različitost koja odražava odmak od druge strane u komunikaciji (Meyerhoff 2006: 72). U sociolingvistici je definiran i pojam lingvističke nesigurnosti (od eng. *linguistic insecurity*), kako ju je opisao Labov. To je pojava kod koje se kazivači ispravljaju, dolazi i do hiperkorekcije jer neku značajku vlastitoga govora ne smatraju prestižnom (Mesthrie 2009: 87).

U istraživanim su govorima očite varijacije u govoru i postoje pokazatelji jezičnih promjena. Stoga su i ti pojmovi bitni u proučavanju istraživanih govora. Očite su i promjene u aktualnome vremenu jer postoje razlike u govoru između kazivača različite dobi. Nadalje, kod nekih se kazivača mogu razlikovati različiti registri i dolazi do prebacivanja koda, ali na razini registra, i to metaforičko prebacivanje koda jer se registar mijenja ovisno o temi o kojoj se govori. Pojam stereotipa bitan je u ovome istraživanju jer ekavski se odraz jata može smatrati takvim jezičnim elementom koji se kod kazivača na svjesnoj razini povezuje sa srpskim jezikom. Baš u slučaju odraza jata, moguće je prepoznati i procese konvergencije i divergencije, ali i prestiža.

Postoje različite metode za prikupljanje dijalektološke građe. U početku su to bili upitnici o točno određenim oblicima u govoru (Chambers 2004: 15). Danas metoda prikupljanja građe ovisi o vrsti građe kakvu se želi dobiti. Glavni je problem metoda terenskoga rada paradoks promatrača. Govornici ne govore jednako u prisutnosti promatrača jer su svjesni čina kazivanja. Teorijsko promišljanje terenskoga rada bavi se nastojanjem umanjivanja utjecaja prisutnosti istraživača jer je cilj postići da se kazivač služi svojim vernakularnim govorom (Labov 1984: 29). Vernakularni je govor pojam kojim se označava govor kojim se određena osoba služi u svakodnevnim situacijama, govor koji joj je najbliži, prirodni govor određene osobe, kakav osoba koristi kad ne obraća pažnju na sam čin kazivanja (Labov 1984: 29).

U ovome se istraživanju koristila metoda sudionika-promatrača pri kojoj je utjecaj paradoksa promatrača najmanji (Labov 1984: 30) i metoda otvorenoga intervjua, te grupni intervju. Metoda sudionik-promatrač podrazumijeva obitavanje u zajednici koju se istražuje i neformalnu interakciju s pripadnicima zajednice. Ta metoda ne podrazumijeva prikupljanje građe, dakle, to je vrijeme izvan vremena snimanja. Za to je vrijeme vođena neformalna komunikacija s osobama koje nisu snimane. U jednom se slučaju nastavak razgovora nakon snimanja pokazao vrlo bitnim jer kazivač nije govorio jednako kao za vrijeme trajanja snimanja. U razgovor se uključio i član obitelji kazivača s komentarom kako kazivač nije govorio kako inače govori. Zatim se poveo razgovor o uzrocima promjene registra dotičnoga kazivača. Nakon toga je snimanje iznova započeto kako bi bili zabilježeni stavovi kazivača koji su bili uzrok da za vrijeme snimanja govori drukčije nego inače.

Intervju je jedina metoda kojom se može prikupiti relevantna količina građe (Labov 1984: 29). Tu je najveći utjecaj paradoksa promatrača, kako se pokazalo i u ovome istraživanju. S obzirom da se razgovor snima, postoji etički kodeks prema kojemu kazivač mora biti upozoren u trenutku kad ga se počinje i prestaje snimati. Također, mora biti upoznat sa svrhom prikupljanja građe (Labov 1984: 51). U ovome se istraživanju to provodilo. Ujedno, jedna je osoba tražila da se iz vjerskih razloga ne spominje njezino ime pa je i to provedeno. Snimanim je osobama objašnjeno kako neće biti iznošeno što je tko rekao, već samo način na koji je što rečeno te da sadržaj govora neće biti vezan uz osobu koja je to izrekla. Kazivači su citirani jedino na pojedinim mjestima kad su govorili o pojavama vezanima uz jezik.

Poželjno je voditi razgovor otvorenoga tipa, što znači prepustiti kazivaču da bira temu razgovora (Labov 1984: 33). Kako bi se postiglo da se kazivač služi vernakularnim govorom, istraživači potiču teme koje izazivaju snažnu emotivnu reakciju. U razgovoru o takvim tema-

ma, kazivač je fokusiran na sadržaj o kojemu govori pa hipotetski ne bi trebao razmišljati o činjenici da je sniman, odnosno ne bi trebao obraćati pažnju na sam čin kazivanja (Labov 1984: 32). U ovome se istraživanju, obzirom na nedavnu povijest, kazivače pitalo o njihovim okolnostima za vrijeme Domovinskoga rata.

U nekoliko je slučajeva vođen grupni intervju. Prednosti su ovakvoga intervjua što kazivači ulaze u interakciju jedni s drugima i veća je vjerojatnost da će se služiti svojim vernakularnim govorima (Labov 1984: 48). Kazivači su pri grupnome snimanju navodili varijacije, podsjećajući jedne druge na različite načine kako se što moglo reći. Ponekad bi potvrđivali navode sugovornika, a ponekad bi ih i ispravljali.

3. Korpus i metodologija istraživanja.

3.1. Korpus istraživanja.

Korpus istraživanja predstavljaju zvučni zapisi snimljeni u mjestima Antin, Bogdanovci, Nuštar, Svinjarevci i Tordinci.

Govori su analizirani na temelju zvučnih zapisa iz istraživanih sela. Kazivači su rođeni i živjeli u istraživanim selima cio svoj život, osim za vrijeme Domovinskoga rata. Razgovori su snimani individualno s pojedinim osobama, a ponekad ih je više snimano istodobno, metodom grupnoga intervjua. Rečeno im je kako se snimanje provodi s ciljem bilježenja i proučavanja njihovoga mjesta u doktorskome radu. Razgovori su vođeni u domovima kazivača, u njihovim naseljima. Kazivači su bili upozoreni u trenutku početka snimanja, ali i u trenutku njegova završetka.

Istraživanje je provedeno i metodom sudionik-promatrač. Razgovori su vođeni i izvan trajanja snimke, te i s drugim mještanima istraživanih naselja što je pripomoglo prepoznavanju učestalosti pojedinih pojava u govoru.

Osim građe prikupljene na terenu kako bi bila analizirana, građu predstavlja i literatura o slavonskome dijalektu te literatura iz područja sociolingvistike u čijem se teoretskom okviru nalazi ovaj rad.

3.2. Definiranje govorne zajednice.

Pripadnost je starosjedilačkoj populaciji u ovome istraživanju morala biti kriterij. Naime, jezik je kulturni konstrukt, vrlo je jak pokazatelj identiteta, kako osobe, tako i zajednice. Članstvo u govornoj zajednici uključuje lokalno znanje o načinu kako izbor govora, varijacije i diskursa predstavlja generaciju, zanimanje, ideologiju, i sl., a svijest je o tome još izraženija u zajednicama čiji su članovi svjesni društvenih i kulturnih razlika (Duranti 2004: 4). U tome pogledu, nemoguće je zanemariti saznanja iz teorije sociolingvistike i lingvističke antropologije. Govorne su razlike pokazatelji kulturnih razlika i različitih identiteta, a ujedno su i sredstvo kojime se identitet iskazuje. Iz tog je razloga potrebno definirati zajednicu kojoj govor pripada i varijacije u govoru unutar odabrane zajednice. Moguće je pristupiti geografski mjesnom govoru pa otkrivati razlike u govoru i na temelju toga detektirati razlike unutar zajednice, a s druge strane, moguće je ovdje odabranim pristupom odabrati zajednicu pa proučiti njezin govor.

Govorna je zajednica okvirno definirana tijekom preliminarnoga istraživanja, ali suradnici su na terenu potvrdili opravdanost takvoga pristupa. Pokazalo se kako svojim mjesnim govorom smatraju govor starosjedilačkoga stanovništva starije životne dobi.

Ovo je istraživanje, unatoč tome, nastojalo prikazati stvarnu sliku mjesnih govora. Nastojalo se izbjeći „lingvističku arheologiju“. Naime, od početaka bavljenja dijalektologijom, prototipni su kazivači bili muškarci, starije životne dobi, pripadali su ruralnome sjedilačkom stanovništvu. U literaturi postoji izraz NORM koji označava takve kazivače (od eng. *Non-mobile, Older, Rural, Male*). Analize govora prema njihovu kazivanju predstavljala su najstariji tip govora, a ne realno stanje jezičnih činjenica (Chamber 2004: 29,30). Mještani istraživanih mjesta imaju baš takvu predodžbu o reprezentativnome govoru svoga mjesta, ali ipak ovi prikazi nisu prikazi samo takvoga govora. Stvarno je stanje takvo da je malen broj govornika koji se još služe takvim govorom. Suradnici su prihvatili prijedlog da se jednostavno snimaju osobe iz tog mjesta, neovisno o tome kako pričaju. Jedini su uvjeti da kazivači u svim mjestima budu oba spola i da je osoba odrasla i živi u istraživanome mjestu.

Proučavanje je slavonskoga dijalekta zapravo oduvijek i bilo usmjereno na proučavanje govora šokačke populacije, mada se u definiciji slavonskoga dijalekta kaže jedino kako je to dijalekt kojime u načelu govore Hrvati (Lisac 2003a: 32). Međutim, u istraživanim naseljima žive i Hrvati doseljavani na istraživano područje iz drugih dijelova Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Oni ne baštine obilježja slavonskoga dijalekta u svojoj punini kako je to slučaj sa starosjedilačkim stanovništvom. U istraživanim će se govorima svakako obratiti pažnja i na mogući utjecaj doseljenoga stanovništva na govore u istraživanim mjestima. Govori koji obilježjima pripadaju slavonskome dijalektu ne koriste se jedino na području Slavonije, nego i

izvan granica Hrvatske (Lisac 2003b:6). On, dakle, ni nije samo geografska, niti isključivo lingvistička, već i kulturološka kategorija.

3.3. Analiza prikupljene građe.

Zvučni su zapisi snimljeni na terenu i transkribirani. Iz govora su izdvojeni primjeri na temelju kojih su prikazane jezične razine svakoga govora. Kao literatura su u ovome dijelu rada korišteni radovi iz jezikoslovlja: radovi iz dijalektologije, poglavito o slavonskome dijalektu, radovi o hrvatskome jeziku, posebno rječnici i gramatike, te radovi iz opće lingvistike.

Primarni je cilj ovoga rada opisati istraživane mjesne govore na svim razinama, predstaviti jezične jedinice koje se u njima pojavljuju i njihovu distribuciju. Cilj je opisati trenutno stanje jezičnih činjenica u istraživanim mjestima.

Uz temeljnu građu koju predstavljaju sami elementi govora, proučavane su i činjenice vezane uz izvanjezičnu stvarnost koje utječu na oblik i distribuciju jezičnih činjenica. Uvođenjem i tih podataka, vezanih uz kulturni identitet, stav govornika prema vlastitome govoru, parametre vezane uz kazivača (dob ponajprije), nastojalo se provesti i sociolingvističku analizu.

Sociolingvistička je analiza pri istraživanju podrazumijevala, kao prvo, prepoznavanje izvanjezičnih čimbenika relevantnih u odnosu na vrstu i distribuciju elemenata u govoru. Primjeri takvih čimbenika koji su se i kod ovih govora pokazali relevantni su ponajprije dob i etnička pripadnost, točnije pripadnost određenom kulturnom krugu. Osim samoga navođenja čimbenika, oni su dovedeni u vezu sa stanjem u govoru. Na primjer, varijacije jezičnih oblika dovedene su u vezu s dobi govornika ukoliko se pokazalo kako je upotreba nekog oblika povezana s određenom dobnom skupinom.

3.4. Struktura analize govora.

Mjesni su govori opisani pojedinačno, svaki za sebe. Oblik same analize prati tradiciju izučavanja slavonskoga dijalekta.

Uvod analize pojedinoga mjesnog govora započinje sociolingvistički relevantnim podacima o naselju: geografski smještaj, broj stanovnika, etnički sastav, temeljne oznake kulturnoga identiteta. Zatim su navedeni podatci o kazivačima.

Sama jezična analiza obuhvaća analizu fonološke razine s posebnim osvrtom na naglasni sustav i odraz jata, te ostale fonološke osobitosti. Morfološka je razina predstavljena kroz opis pojava vezanih uz određenu vrstu riječi. Sintaktička i tvorbena razina predstavljene su kroz primjere koji su specifični za proučavani govor ili slavonski dijalekt u cjelini. Opis leksičke razine započinje podatkom o tome kako stanovnici izgovaraju mjesto svoga naselja i odgovarajućem ktetiku izvedenom iz imena istraživanoga naselja. Opis leksičke razine također sadržava i maleni rječnik. Na kraju opisa pojedinoga govora priložen je ogledni primjer mjesnoga govora.

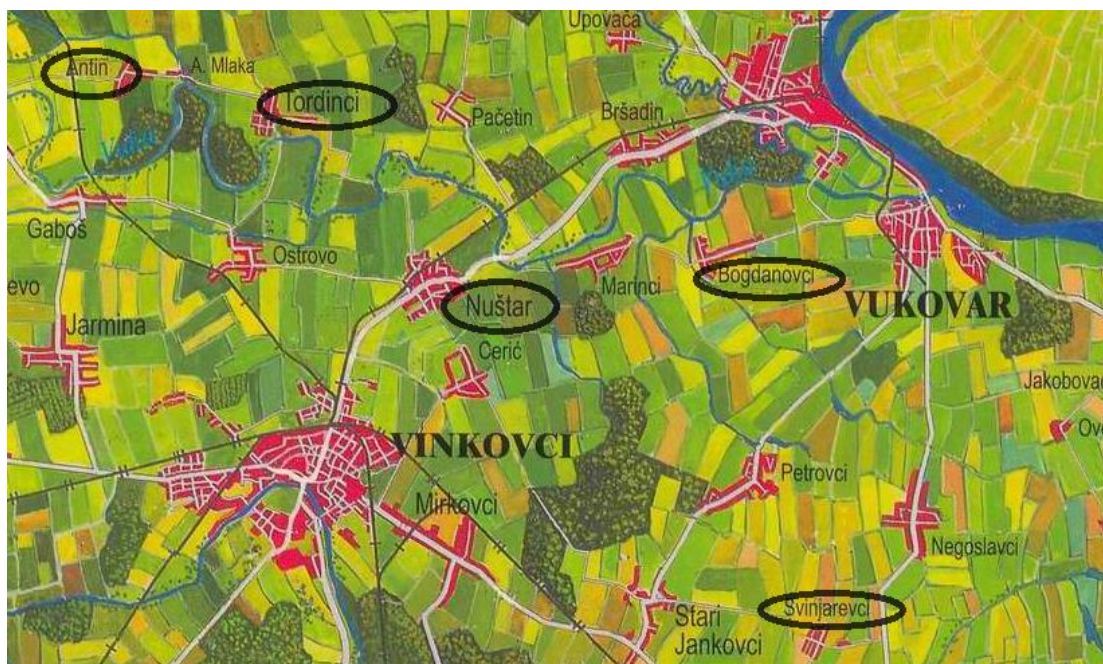
Potrebno je napomenuti kako u odnosu na mjesta opisi razina nisu u potpunosti ujednačeni. Na to je utjecala činjenica da su s kazivačima vođeni razgovori otvorenoga tipa pa je ponajprije na opis leksičke razine utjecala činjenica da su kazivači sami birali teme razgovora. Na tu je razinu utjecala i kulturna slika u smislu da se u nekim naseljima manje koriste obiteljski nadimci nego u drugima pa su ponegdje navedeni, a ponegdje ne. Jezične pojave nisu proučavane ciljano pa je jednostavno analizirana građa koja je prikupljena.

Primjeri oblika u govoru u analizama su navedeni u oblicima koji su snimljeni. Zbog te je činjenice bilo potrebno ponekad se dodatno obratiti kazivačima. Na primjer, jedna je osoba spomenula riječ *kăblovî*. Iz tog se oblika nije dalo zaključiti kako imenica glasi u nominativu i koji je naglasak na njezinome obliku u nominativu, je li u drugim oblicima riječi *l* vokalizirano u *o*, što je bilo moguće. Stoga se pri idućem odlasku na istraživanje, u mjesto u kojemu je oblik zabilježen, bilo potrebno raspitati o tome obliku.

3.5. Redoslijed analiza.

Mjesni će govori biti predstavljeni redosljedom od istoka prema zapadu: Svinjarevci, Bogdanovci, Nuštar, Tordinci, Antin. Istraživana su mjesta povezana tradicijskim kulturnim elementima. Svinjarevci se nalaze na granici sa srijemskim kulturnim tipom. I na materijalnim kulturnim obilježjima u ovome se mjestu očituje mješavina slavonskih i srijemskih kulturnih obilježja, s time da je više slavanskoga nego srijemskoga utjecaja. Oni sami sebe smatraju dijelom Slavonije, a susjedni Berak Srijemom. Najviše kulturnih obilježja u odnosu na istraživana mjesta dijele s Bogdanovcima, u čijoj se i općini nalaze, iako danas nisu izravno prometno povezani. Bogdanovci su izravno povezani s Nuštrom i ta dva mjesta dijele znatan broj zajedničkih kulturnih obilježja, ali ne istih onih koje Bogdanovci dijele sa Svinjarevcima. Nuštar graniči s Tordincima, premda danas također nisu izravno prometno povezani. Tordinci graniče s Antinom, premda se između njih na cesti nalazi Antinska Mlaka, maleno doseljeničko naselje nastalo u dvadesetome stoljeću. Antin i Tordinci međusobno su jače povezani nego bilo koja druga dva naselja. To se očituje u kulturnim elementima, ali i međusobnoj komunikaciji. Oni imaju i zajedničku općinu i župu, što je vrlo bitno. Ostala mjesta nemaju zajedničke župe.

Pri analizi se mjesnih govora pokazalo kako u govoru Svinjarevacima ima najmanje povezanosti s posavskim poddijalektom kad se radi o naglasnome sustavu. Uz to, Svinjarevci pokazuju značajke mješovitoga prijelaznoga govora. I Bogdanovci također imaju značajke mješovitoga govora, ali je njihov naglasni sustav srodniji posavskome poddijalektu nego svinjarevački. Mjesni je govor Nuštra ranije počeo gubiti značajke posavskoga poddijalekta. Način je života u ovome mjestu već u prošlosti bio drukčiji nego u ostalima. Ipak, on je povezaniji s naglasnim sustavom posavskoga poddijalekta nego bogdanovački. Tordinci i Antin pokazuju najveći stupanj povezanosti s naglasnim sustavom posavskoga poddijalekta, a antinački govor čuva ta obilježja u najvećoj mjeri u odnosu na ostala istraživana mjesta.

Slika 2. Karta istraživanoga područja.

4. Mjesni govor Svinjarevaca.

4.1. Uvod

Svinjārēvci su naselje u blizini Vukovara, u općini Bogdanovci. Prema popisu stanovništva iz 2011. godine, imaju 386 stanovnika. Prema podacima dobivenim od kazivača, početkom 20. stoljeća značajan su udio stanovništva činili Nijemci. Nakon Drugoga svjetskog rata, zamijenilo ih je stanovništvo pravoslavne vjeroispovijesti iz drugih krajeva Hrvatske. Njihov se broj nakon doseljenja smanjivao. Od Drugoga svjetskog rata do Domovinskoga rata njih je postupno zamijenjivalo stanovništvo iz okolice Jajca u BiH, većinom iz mjesta Bešpelj. Domovinski je rat iznova izmijenio etničku sliku Svinjarevaca. Većina je stanovništva bila u progonstvu. Nakon obnove, dio se stanovnika vratio.

U Svinjarevcima je dominantna kultura uvijek bila šokačka, a i danas većinsko stanovništvo čine Hrvati Šokci. U selu djeluje KUD Dukati Svinjarevci. U društvo su ravnopravno uključeni i stanovnici doseljeni iz Bosne. I oni smatraju šokački identitet identitetom Svinjarevaca. Ovo je maleno naselje posebno po tome što je uvijek imalo etnički mješovito stanovništvo (Pavičić 1953: 81), te po tome što je na granici Slavonije i Srijema. Geografski, Svinjarevci pripadaju Slavoniji, kao i po materijalnim obilježjima tradicijske kulture.

Razgovori su u Svinjarevcima vođeni s Anicom Božić (r. 1933.), Josipom Božićem (r. 1937.), Stjepanom Božićem (r. 1946.), Antunom Brizancem (r. 1959.) i Valerijom Marijanović, r. Lar (r. 1948.). Svi su kazivači rođeni i žive u Svinjarevcima, s prekidom zbog Domovinskoga rata.

Govor Svinjarevaca nije do sada obrađen u dijalektološkoj literaturi. Nalazi se izvan granice posavskih govora (Ivšić 1913), iako Pavičić spominje da su starosjedioci u ovome mjestu „očuvali ikavštinu, a uz nju i staru akcentuaciju u posljednjim stepenima“ (Pavičić 1953: 85).

4.2. Fonologija.

4.2.1. Odraz jata. Kazivači tvrde kako je u njihovu govoru ranije prevladavala ikavica. Danas većinom koriste jekavski odraz jata, ali moguće je čuti sva tri odraza jata od svih kazivača.

Ikavski se odraz obavezno pojavljuje u glagolima prvog razreda treće vrste: *bòlit, gòrit, g`rmit, izgòrit, obòlit, polètit, razbòlit, vùdit, vùsit, vòlit, v`rtit, žèlit, žívit*. Govori se *dī, svāgdi, uz djě, nējgje*. Riječi *dñver, divèruša, prísno, sīkirica, trím* zabilježene su jedino s ikavskim odrazom, a *dicē, dīda, razùmila, smīle, tīla, tīo, vríme* su upotrijebljene samo po jedan put, uz to da su iste riječi korištene od istih kazivača češće korištene s drugim odrazima jata pa predstavljaju iznimke.

Ekavski je odraz zabilježen u riječima: *děda (pràmdeda), dñnēt (pōdnēt), dvē, nāprēd, óvde, pōslē, prīmer, tērat, vréme* kod svih kazivača, ali su govorili i *djěda, dīda (pràmdeda), dñnjēt (pōdnjēt), dvļje, nāprjēd, óvdje, pōsljē, prīmjer, vrjéme*, dok je *tērat* isključivo korišten u tom obliku pa i u drugim glagolima s istom osnovom – *dòterat, pròterat, òterat*. Osim u riječima *děda, dvē* i *vréme*, jat se nalazi u nenaglašenom slogu. Osim u spomenutoj glagolskoj osnovi, ekavski se odrazi uvijek pojavljuju usporedo s jekavskim. Međutim, veća je vjerojatnost da će se pojaviti u nenaglašenom slogu i iza glasa *r*. U skladu s time, zabilježeni su još i primjeri: *crēp, izūmrēt, izvredāli, nēdelja, òdbegli, pòbegli, ponēdeljak, prēsedinika, prōcēdi, srēda, Srēm, srēmsko, súsedi, ūvek, venčānje, vrēdi, zāmenik*. Učestalost je ekavskih odraza varirala ovisno o kazivaču. Kod svih se pojavljivao ekavski odraz u već spomenutim riječima. Kod dvije su se osobe pojavljivali jedino u tim primjerima. Kod jedne su se osobe pojavljivale u tim primjerima i u nenaglašenim slogovima i iza glasa *r*. Osim u navedenim primjerima, od dvije se osobe ekavski odraz mogao čuti i u riječima: *cēli, cvēt, lēve, ménjaju, mlēlo, sàmlet, sēcam, sēdīm, sēdne, sēno, sētio, tēli, vènčat*. I ti su primjeri također korišteni paralelno s jekavskim odrazima od istih kazivača.

Kod svih kazivača prevladavaju jekavski oblici i postoje riječi koje su svi kazivači koristili i to jedino s jekavskim odrazom: *bjélo, djéte, ljěpo, pjěsma, pjěvati*.

Potrebno je napomenuti kako bi u budućim istraživanjima bilo korisno proučiti akustička svojstva ekavskoga odraza jata u ovome govoru. Bez uređaja kojima bi se odredila njegova fonetska svojstva, nije moguće govoriti o njegovoj razlici u odnosu na uobičajeno *e*, neovisno o fonetskom okolišu, ali moguće je bilo čuti određenu, vrlo teško uhvatljivu razliku između uobičajenoga *e* i *e* kao odraza jata.

4.2.2. Ostale fonološke osobitosti svinjarevačkoga govora.

Vokalno l. U riječima *fājgl, muškàtl* fonem *l* ima ulogu vokala.

Glasovi č i ć. Ne postoji razlika u izgovoru glasova č i ć. Izgovara se srednji glas č². Jedan je kazivač to čak spomenuo: *Jěl_p_ăžite säd, rĕ_ĉu_vam prímjer, já_č_i_ć_ne_rázlikujem_ni_dán_dânas. Já_to_öpcĕ_ne_kúžĭm.*

Glas h. Glas *h* uobičajen je u svinjarevačkom govoru, ali često izostaje. Jedna je osoba upotrijebila glas *h* u samo tri riječi: *höklice, kühinjsko* i *kühinja*. Svi su kazivači govorili *kühinja*, iako su neki spomenuli kako se ranije govorilo *kújna*. Može se pretpostaviti kako je taj glas, kao i u ostalim slavonskim govorima ranije, izostajao jer je mnoštvo primjera u kojima izostaje i danas. Izostaje na početku riječi: *ămbari, ĕklane, öĉe, öĉeš, öĉu, öda, ránniti, `rpe, tĭö, tĕla, tjĕla, tjĕli, tjĕö*, u sredini: *njĭovo, naránit, svătili, svătit, ùvatit*, na kraju riječi: *kojekàkĭ, nĕki, njĭ, ödma, ökolni, práznnĭ, rázličĭti, srĕbrni, strâ, švăpski, škölskĭ, tăki*. U sredini riječi ponekad biva zamijenjen glasom *v*: *kűvat, mùvu, rűva, skűva, sűva, sűvoga, zăkuvalo*, na početku glasom *f* u *fála*. Osim osobe kod koje se glas *h* mogao čuti samo na tri mjesta, kod ostalih je *h* bilo uobičajeno na svim pozicijama u riječi: *ăkohol, döhvati, harmònika, hătar, hĕktari, Hĭtler, hódat, hödnik, höĭĕl, Hrváti, hřvâtsko, htjĕö, krűh, kühinja, mehànika, năših, njĭh, njĭhovo, pástuh, plàhòn, prihvatili, rănnih, sahrànjuju, slűh, stârih, strahòvito, strânih, svăkakah, svòjih, tăkih, tĕpih, tĭh, ùhvatili*.

Likvide. Veznik *jer* može se čuti i kao *jer* i kao *jel*: *A_jer_je_övo_svĕ_ùništĕno_znáte_bĭlo./ A_mĭ_smo_önda_öšli_tămo_jel_smo_ĭmali_tú_kăö_rödbinu*. Češći je oblik *jel*. Kazivači koji koriste *jer*, koriste i *jel* ponekad u službi uzročnoga veznika. Neki govore samo *jel*.

Vokalizacija l/o. *L* na kraju sloga u glagolskom pridjevu radnom muškoga roda u jednini redovito prelazi u *o*. Zabilježeno je: *sĕlskĭ, te_posjĕtioca, starosjĕdioca* (G.mn.), umjesto *posjetilaca, starosjedilaca*. Kod imenice *kabô*, *l* je vokalizirano u jednini, a množina glasi *kàblovi*.

Sibilarizacija. Sibilarizacija nije dosljedno provedena u primjerima *u_vójski, u_pòvörki, sűprugi*, ali provedena je u primjerima: *mômci, strnjáci, šĭprázi, ũšnjaci*. Zanimljivo je da su tri primjera u kojima sibilarizacija nije provedena u dativu i lokativu jednine za koje je Ivšić zabilježio kako je u njima često dolazio *-e*, umjesto *-i* (Ivšić 1913b: 13). Ti bi primjeri u takvom obliku bili: *u_vojske, u_povorke, supruge*. U njima ne bi bila provedena sibilarizacija,

² Srednje č uobičajeno se u hrvatskoj dijalektologiji označava znakom nalik č i ć, s dijakritičkom oznakom na c koja je spoj 'i', međutim, takav znak ne postoji u simbolima dostupnim u programu za pisanje korištenome prigodom izrade ovoga rada, stoga je odabran znak č jer svojim je oblikom blizak navedenim znakovima.

stoga su ti primjeri moguć pokazatelj kako je i u svinjarevačkom govoru na ovoj poziciji ranije bilo *-e*.

Prijeglas. Prijeglas nije dosljedno proveden u oblicima: *čèkićom, strícovog, kònjōm, pùtōm, sa_cèrpićom*. U obliku *strícovog* nije provedena palatalizacija pa posljedično tome ni prijeglas, a zabilježeno je: *strícèva*. Prijeglas je proveden u primjerima: *pícēm, pùtēm, cvjêcem*.

Ispadanje. Vokal *i* u pravilu izostaje u riječima: *čètr/cètri, gōdna, kōlko, nēkolko, tōlko, vāldo, pāzte*, dakle u zanaglasnome slogu. Kao što je uobičajeno u većini slavonskih govora i većini govora drugih narječja, gubi se krajnje *-i* u infinitivu: *bñ, dōbit, hránit, korístit, kúpit, nàpravit, naránit, nōsit, òčistit, òprat, òrat, osnòvat, òtíc, pòpit, pòspremat, razùmit, smlátit, svétit, svírat, vrátit, zagùbit, zàmislit, žívít*.

Kod brojeva se često događa skraćivanje ispadanjem: *dvājst, dvājs, pedēs, osamdēs, devedēs, četrdēs*.

Ispadanje se događa i u primjerima: *čòek/čòjeka/čòek obaēzno, zdrāo, èo, čāuš/čāvuš, kāe/kaže*.

Umekšavanje l i n. Glas *l* nije umekšan u riječima: *dòle, vālda*, ali jest u: *dj"eteļina, Kōnāvaļa*. U primjeru: *ljévče* skupina *lj* izgovara se kao *lj*, a ne *ļ*. Jednom je upotrijebljeno *ņēke*, redovito *štrānge*, gdje *n* nije palatalizirano, iako ponekad u drugim slavonskim govorima jest.

Stezanje. U primjerima: *mōš, òpće* (uopće), *pòsō, svédno* došlo je do stezanja, iako u primjeru *òpće* nije zadržana duljina, čime je oblikom izjednačen s pridjevom *opće*. Stezanje se redovno događa kod glagolskoga pridjeva radnog muškoga roda u jednini: *dōšo, ĩmo, mórō, pomíšljō, rēko, skídō, ũzo* itd.

Razjednačivanje. Zabilježeno je u riječi *òrmān/ormána* čime se izbjegava ponavljanje glasa *r*.

Kod imenice *sèrvīz*, dočeto bezvučno *s* izgovara se kao zvučno *z*, bez obzira na okolinu.

4.2.3. Prozodija.

Naglasni se sustav sastoji od četiri akcenta i zanaglasne dužine. Međutim, u nekoliko sati razgovora s kazivačima, u četiri je primjera kod dvojice kazivača bilo moguće čuti neo-

kut. Isti se naglasak naziva ponekad akut (Kapović 2008), novi akut (Peraić 2005). Analiza naglasnih sustava u ovome se radu ponajviše oslanja na *Povijest hrvatske akcentuacije* Mate Kapovića i stoga je nazivlje usklađeno s onime koje se koristi u tome recentnom djelu (Kapović 2015). S obzirom da je njegova učestalost više iznimka nego pravilo, nije moguće reći da je neoakut dio naglasnoga sustava svinjarevačkoga govora. Iako, u prošlosti je, kako i Pavičić to navodi, najvjerojatnije pripadao posavskome poddijalektu slavonskoga dijalekta. Zabilježeni su primjeri neoakuta: *nĩ_dobro/nĩ_dòbro, stāri/stāri, urādito, vrātu/vrāte* (3.1.mn. prezenta glagola *vratiti*). Samo je jedanput upotrijebljen, a u pravilu su kazivači koristili oblike bez neoakuta. Zanimljiv je bio komentar jedne od kazivačica kad je uspoređivala govor u Svinjarevcima s okolnim govorima: *I_õnda štò_je_još, kòd_našeg_gõvora_bílo_stāroga – mĩ_smo_vš_e_onāko_govóрили, kàko_ću_vam_rěč, òtresito. Dok_òvĩ_rěcimo_tāmo, b"oš_ěvo, od_Vĩnkovaca, òni_su_otězali. Òni, na_prĩmer_kāžu, vodě, a_mĩ_kāžemo_vòdē. Tò_je_nāše_stāro*. Taj bi komentar mogao biti prilog tvrdnji da nije bilo neoakuta na posljednjemu slogu, prije nego da ga nije bilo uopće, s obzirom da ga je moguće čuti, koliko god rijetko to bilo.

Ono što je posebno u prozodijskome sustavu govora u Svinjarevcima je naglasak koji je zabilježen na riječima *reč* i *ič*, ali samo kad se nalaze na kraju rečenice. Inače se izgovaraju s kratkosilaznim naglaskom. Kratkosilazni naglasak nije ujednačen – ponekad se izgovara kao tromi naglasak, a ponekad se izgovara bliže izgovoru kakav je u standardnom hrvatskom jeziku, kratko. Tromi naglasak obilježava se znakom *˘*, tradicionalno se tako naziva „nekanonski“ izgovor naglasaka koji se izgovara kao poludugi ili čak dugi naglasak u odnosu na „kanonski“ izgovor naglasaka kada se on izgovara kao kratak i odsječen ton (Kapović 2015: 47). Međutim, *reč* i *ič* izgovaraju se gotovo kao dvosložne riječi – *reeč, iič*. To je zabilježeno samo na krajevima rečenica i samo na spomenutim riječima. U literaturi nije pronađen opis naglasaka koji bi odgovarao ovome. Ove se riječi produžuju na način da zvuče gotovo kao da imaju dva sloga. Prvo se čuje silazan ton, a silina je pomaknuta prema kraju.

Neuobičajen je bio i naglasak jedne osobe na glagolima: *imámo, zovémo, idémo*. Drugi su kazivači govorili: *õdemo, ìdemo, ĩmamo*. A ista je osoba govorila *ĩmaje*.

Dugosilazni naglasak može stajati na jednosložnim riječima: *ám, crép, gřb, kljûč, rít, tráp, trím, vãn*, ili na početnome slogu višesložnih riječi: *cřkva, cvjěče, kólci, ljěvče, óda, óvce, srěđeno, stāri, svĩnje, štrānge, Vĩnkovci, zída*. Na dočetnome je slogu zabilježen u imenicima *kabô*.

Kratkosilazni naglasak ponekad se izgovara kraće, a ponekad duže, kao tromi. Može stajati na jednosložnim riječima: *brät, ič, plüg, rěč, špājz*, na početnome slogu višesložnih riječi: *čõpor, čõrdaši, gõđina, gřlo, ĩmaje, ĩsprva, krätkē, kũdre, māltenē, mērito, mõžda*,

mǒgli, nǎnovo, nǎpolju, nǎtkaslić, ōbišo, ōnī, skōbimo, svūdān, Šǎrvīz, šǐprāg, tūde, ūzo, Vŭkovar, zǎvita, znǎje. Na nepočetnome slogu zabilježen je na riječima: *komplĕtno, otĕraje.* Međutim, uobičajenije je: *dōterat, prōterat, ōterat.*

Također, na nepočetnome slogu kratkosilazni je naglasak na skraćenim brojevima: *pedĕs, osamdĕs, devedĕs, četrdĕs.* Međutim, na njegovu bi mjestu inače stajao kratkouzlazni naglasak na tome mjestu, ali kako je broj skraćen, naglasak postaje kratkosilazni. Taj se naglasni tip pojavljuje u navedenom slučaju, te na imenici *paradǎjz.*

Dugouzlazni naglasak može stajati na početnome slogu višesložnih riječi: *ámovi, ástāl, krénili, lójtre, nábōj, prófesor, pútōm, rúkōm, svínjče, vúkli,* ili na nepočetnome slogu višesložnih riječi: *čokoládē, dasákā, izoblíčili, kajási, okrúglo, pokázō, saónama, strnjácima, šiprázi.*

Kratkouzlazni naglasak može stajati na početnome slogu višesložnih riječi: *ánfor, dōbili, izrādito, jēdān, káčara, mládēnci, nájāvu, ōfārbane, ōstālo, ōstavit, ōstrāg, nàpravljeno, nàvlāčim, ōrmān, prāmdedi, pròmjĕnu, pòkosu, pòkušaje, prĕfrigani, rùčnīk, ūdobno, zàkopča,* na nepočetnome slogu višesložnih riječi: *Aùstriju, brzòplet, izgòrit, ledīne, obòlit, počīmājla, polĕtit, ponēdeljak, razbòlit, sahrānjuju, staròvīrski, šalùkātōri.*

Zanaglasna se dužina dobro čuva: *čokoládē, dasákā, gōdīna, izrādito, krǎtkē, mǎltenē, mládēnci, nábōj, nájāvu, počīmājla, pròmjĕnu, rúkōm, staròvīrski, svūdān, šalùkātōri, Šǎrvīz, šǐprāg.* Zanaglasna duljina kod glagolskog pridjeva radnog u pravilu se čuje na slogovima nakon dugoga sloga, dok na slogu nakon kratkoga nema zanaglasne duljine.

Sva se četiri naglasaka mogu naći na slogotvornome *r: u_k `rvi, r `pe, r_pā, Sřba, Sřbi, cřkva.*

Prenošenje je naglasaka na prednaglasnicu zabilježeno u primjerima: *dò_njive, kòt_kuće, nà_njive, zà_njega, òd_gore, nà_mōre, sà_njima, sà_njīm, ù_Vīnkovci, isprèd_nās, iz_Bosne, nà_ulici, ù_c_rkvi, ù_svatova.* Međutim, prenošenje naglasaka je fakultativno, kod dvoje se kazivača uopće nije pojavilo, a kod nekih je uz primjere s prenošenjem bilo i onih kod kojih je naglasak zadržao svoje izvorno mjesto: *u_škòli, u_zátvoru, u_k `rvi, iz_Svinjǎrevaca, u_Vīnkovcima, u_sĕlo, iz_Bōsne, do_Oròlika, u_kōlima, na_plŭg, ne_mōgu, od_òtog, preko_njĭva, na_njĭve, u_Pĕtrōvci, do_Jānkōvci, iz_Vīnkovci, iz_Bogdánōvci, u_Nĕgoslavci, u_Bǎpskoj.*

Zabilježeno je i nekoliko primjera preskakanja naglasaka: *dō_drugog, kōd_nās, zǎ_drugom, sǎ_zlātom, nĕ_idem, ū_kolo, ū_pār, ū_dva_rĕda.*

4.3. Morfologija

4.3.1. Imenice.

Akuzativ množine imenice *kōkoš* zabilježen je u dva oblika: *kōkoše* i *kōkoši*.

Imenica koja označava svinju u nominativu množine glasi *svīnjċe*, nominativ množine je *svīnji* (*kād_su_se klāli svīnji/svīnji dīsu_bili*), genitiv množine je *svīnjā*, akuzativ množine *svīnje*.

Imenice muškoga roda a-deklinacije jednosložne osnove obično se u množini produžuju množinskim umetkom *-ov* (Barić 1995: 106). Međutim, u svinjarevačkom se govoru taj umetak koristi za tvorbu množine dvosložnih imenica pa se kaže: *kólcevi, čăušovi, pđjasevi*. S druge strane, jedna je kazivačica koristila imenicu *strûk*: *kđji strûk žŕa, nĕkoliko strŭki žŕa*. Dakle, množina jednosložne imenice nije tvorena umetkom, dok dvosložne jesu. Ista je osoba upotrijebila i sintagmu: *đsam strûka kôsĕ*. U primjerima: *nĕkoliko strŭki žŕa* i *đsam strûka kôsĕ* imenica *strûk* je u genitivu množine, ali ne u jednakom obliku. U Skokovom se etimološkom rječniku navodi da imenica *struk* može označavati stabljiku s korijenom (Skok 1973: 350), što bi odgovaralo načinu na koji se ovdje koristi kad se odnosi na žito, ali navodi se i u značenju „*tri struke đerdana, kandžija od tri struke = trostruk*“, što bi odgovaralo značenju u sintagmi *đsam strûka kôsĕ*. Inače se imenica *strŭka* u slavonskim govorima može čuti u ovakvom značenju pa se može pretpostaviti da se uz *strûk* koristi i *strŭka*, te da je to oblik nominativa jednine od kojega je izvedeno *strûka* u zabilježenoj sintagmi.

Imenice a-vrste koje označavaju ime naselja u množini tvore lokativ gramatičkim morfemom *-i*: *u_Pĕtrōvci, ù_Vīnkovci, u_Nĕgoslavci*, ali *u_Vīnkovcima*, na primjer, jednako je često kao i *ù_Vīnkovci*.

4.3.2. Zamjenice. Oblicima izvedenim iz pokazne zamjenica *taj* ponekad se na početku dodaje *o-* pa se može čuti: *s ôtīm, ôtĕ*.

Upitno-odnosna zamjenica *tko* u svinjarevačkome govoru glasi *kô*. Sukladno tome, neodređene zamjenice izvedene iz *tko* glase: *kô, svăko, nĕko, nĕko*.

4.3.3. Pridjevi. Komparacija se pridjeva u pravilu odvija kao i u standardnom hrvatskom jeziku. Zabilježeni su superlativi: *nâjatraktivniji, nâjstàriji, nâjuža, nâjvjĕrniji, nâjviše*, ali iznimka su primjeri: *dŭžja, tĕžje, šŕje, ŭžja* – gdje se komparativ (pa onda i superlativ) tvori sufiksom *-ji* tamo gdje je u standardu sufiks *-i*.

Zamjenički se pridjevi na *-akav* tvore sufiksom *-ki*: *svăkaki* (svakakvi), *tăki* (takvih), *tăka* (takva), *kăkĕ* (kakve), *kăkă* (kakva), *nĕkaku* (nikakvu).

4.3.4. Brojevi. Brojevi od jedanaest do devetnaest izvedeni su od osnovnih brojeva sufiksom *-najst*: *jedànajst, dvànajst, trīnajst*, itd.

4.3.5. Glagoli. Infinitiv gubi dočetno *-i*: *bñ, dōbit, dōc, hrānit, ĩmenovat, izbrīsat, kŭpit, korīstit, nāpravit, nāpunit, narānit, nōsit, ōrat, ōcīstit, ōprat, osnōvat, ōtīc, plātīt, pōpit, pōspremat, prīcat, razūmit, smlātīt, svīrat, svētīt, urūcīt, vrātīt, zagūbit, zāmīslīt, žīvīt.*

Treće lice množine prezenta glagola koji bi u standardnome hrvatskom jeziku glasio početi je *pōčmu*.

Treće lice prezenta glagola pete vrste prvoga razreda ponekad se tvori gramatičkim morfemom *-aje*. To je iznimka, mada se takve oblike moglo čuti kod dvije osobe. Zabilježeni su primjeri: *ĩmaje, kŭkaje, nēmajē, pītajē, pōkušajē, tērajē, vēnčajē se.*

Treće lice prezenta glagola treće vrste prvog razreda *vidjeti* i *željeti*, te glagoli četvrte vrste ponekad imaju gramatički morfem *-u*: *vřdu, žīvŭ, nājāvu, nārānu, pōkosu, prāvŭ se, prōmjēnu, vrātu, zāpālu*. I nepravilni glagol *htjeti* u trećem licu prezenta može imati gramatički morfem *-du*: *čedu*.

Glagolski pridjev radni muškog roda u jednini, tvori se sufiksom *-o*, nastalim od *-l* na kraju sloga. Međutim, ukoliko je prethodni vokal *a*, dolazi do stezanja *-ao* u *-o*: *bójō, dōšo, drljō, ĩmo, řšo, isprīcō, mōgo, mórō, nāšo, ōbišo, ōsnovo, ōtišo, pokāzō, pomīřljō, pōslo, prōdo, razmīřljō, rēko, skīdō, spāvō, svīrō*. Ponekad, ako je ispred završnoga *o* vokal *e*, dolazi do stezanja *-eo* u *-o*, u primjeru *řzo*, ali je češće *řzeo*. Zabilježeno je i: *sjēo, tjēo, pōčeo*, itd. Također, kod glagola čija osnova završava na *-i*, ono ostaje: *nōsio, plātio, prāvio, rádio, rōdio*, itd. Dakle, općenito bi se moglo zaključiti kako se glagolski pridjev radni muškoga roda u jednini tvori jednako kao i u standardu, dodavanjem morfema *-o* na glagolsku osnovu, uz razliku da, ukoliko glagolska osnova završava na *-a*, *-ao* se steže u *-o*, osim ukoliko se radi o jednosložnoj osnovi.

Glagolski pridjev trpni tvori se u pravilu sufiksom *-t*: *izgubit, izrādito, nāpravit, nāstāniti, natōvarito, ōbjāvito, ōsūřito, ōtvorita, pōruřito, prēkrstito, přžitim, rāzvlāčite, ūniřtito, ūtonito, vādito, zākačit, zākitite*.

Glagoli druge vrste s morfom *-nu* u infinitivnoj osnovi i *-n* u prezentskoj, u ovome govoru u infinitivnoj osnovi imaju *-ni*: *dřgnio, dřgnite, izgīnio, klēknili, pōgīnio, tāknio*.

4.4. Tvorba riječi.

U govoru su zabilježeni prilozi *ùkiselò* i *ùslatko* nastali prefiksalsnom tvorbom od pridjeva *kiselo* i *slatko*. Upotrebljavaju se uz imenice *tjêsto* i *kòlāc*.

U tvorbi toponima ističe se sufiks *-ak*: *G`rbāk*, *Pāšnjak*, *Sāvak*. Neuobičajeno zvuči sufiks *-iz* u toponimu *Šārvīz*.

4.5. Sintaksa.

Za izricanje se posvojnosti često koristi posvojni genitiv: *od_bräta sîn, od_ ùjaka sîn,* itd.

Ivšić je u mnogo mjesnih govora zabilježio oblike koji su značenjem lokativi, ali su oblikom jednaki genitivu (Ivšić 1913: 13, 17). U Svinjarevcima, kao i u Bogdanovcima, prijedlog *u* često otvara mjesto genitivu. Govori se isključivo *u_svätova*.

4.6. Leksik svinjarevačkoga govora.

4.6.1. Uvod. Stanovnici Svinjarevaca zovu se Svinjárēvčani. Dijelovi sela su Svétinje, Šàrvīz, G`rbāk, Pāšnjak, rječica Sāvak.

Rodbinski nazivi: *báka*, *bràtīc*, *číka* (izraz kojime se obraća očevom bratu), *dáda*, *djĕda/dj"eda/dĭda*, *máma*, *néna* (naziv i izraz obraćanja starijoj sestri ili nešto starijoj srodnici), *nîna* (izraz kojime se obraćalo supruzi očeva brata), *pràmdjeda/pràmdeda* (pradjed), *pràmbáka* (prabaka), *sĕstrična*, *snàja* (ženska osoba koje je udajom došla u obitelj), *stríc* (o-

čev brat), *strina* (žena očevog brata), *šógor* (sestrin suprug), *šùkundjēda* (djedov ili bakin djed), *šùkunbáka* (djedova ili bakina baka), *ŭjak/ŭjo* (majčin brat), *zǎuva* (bratova supruga njegovoj sestri). Starijim ljudima koji nisu bili u srodstvu, obraćalo se s *ćiko*, a starijim se ženama govorilo *snáša*.

4.6.2. Frazemski izrazi.

bez dvjê osamdèsēt, bèz_malo osamdèsēt (dvije godine do osamdesetoga rođendana, uskoro osamdeset godina)

da izvīnete (izraz kojime se upozorava na sadržaj koji se smatra neprikladnim)

lî-lâ (izraz za nešto neodređeno)

bīti na_lèdu (biti u nesigurnoj situaciji)

òstat kòme u_krvi (biti posebno vezan za nešto od djetinjstva ili zbog podrijetla)

čòpor ovácā (stado ovaca, isti se izraz koristi i u Bogdanovcima)

néma tí nòvaca (ni pod koju cijenu)

cfn bīo ko_Cīgan (izraz kojime se označava tamnopusna osoba)

4.6.3. Rječnik.

ǎjnfor/ǎnfor/ǎjnfort, ǎnfora, im., m.r., njem. – natkriveni ulaz u dvorište

asparádus, -a, im., m.r.- sobna biljka, *Asparagus sprengeri*

bjéli lŭk - češnjak

bòme, čestica - bogme

brǎun, pridj., njem. - smeđ

čǎuš/ čǎvuš, čǎuša im., m.r., tur. - muška svatovska uloga, organizator svatovskih događanja

čòšak, čòška, im., m.r., tur. - kut, ugao

dèbela, dèbele, im., ž.r. - naziv za orahnjaču, makovnjaču i ostale slične kolače

đŭbre, đŭbreta, im., s.r., tur. – stajski gnoj

fājgl, fājgla, mn. *fājglóvi*, im., m.r., njem. – vrsta cvijeta, *Matthiola incana*

fálta, fálte, im., ž.r., njem. - nabor

fǎšānge, im., pl.t., njem. – naziv za običaj maskiranja u pretkorizmeno vrijeme

fòrmetlica, fòrmetlice, im., ž.r., njem. – ukras na poprsju muške tradicijske košulje

fòsna, fòsnē, im., ž.r., njem. – odeblja daska

frándža/prándža, frándže, im., ž.r. – tekstilni ukras sastavljen od resa

frižidēr, frižidéra, im., m.r. - hladnjak

frško, -a, -o, pridj., njem. - svježe
füruna, fūrune, im., ž.r., tur. – vanjska peć
gërma, gërmē, im., ž.r., njem. - kvasac
gÿba, gÿbe, im., ž.r., mađ. – prostirka od lanenoga tkanja
žjutra, pril. - ujutro
jägnje, mn. *jäganjci*, im., s.r. – janje, oblik za jedninu i množinu nisu jednaki, ne koristi se jaganjac, a ni jagnjad, slično primjeru pile/pilići
jèdek, jèdeka, im., m.r., tur. - uže
kabô, kàbla, kàblovi, im., m.r. – posuda s ručicom na nošenje tekućih i sipkih materijala
kàçara, kàçare, im., ž.r. – prostorija za vrtni alat
kàjmak, kàjmaka, im., m.r., tur. - vrhnje
kàpija, kàpije, im., ž.r. , tur. – velika ulazna vrata
kastrôla, kastrólē, im., ž.r., njem. – posuda za kuhanje
kàšika, kàšike, im., ž.r., tur. - žlica
kècelja, kècelje, im., ž.r., mađ. - pregača
kÿjer, kÿjera, im., m.r., tur. – stambena zgrada odvojena od kuće
kÿrbaj, kÿrbaja, im., m.r., njem. – seosko slavlje
knédla, knédlē, im., ž.r., njem. - okruglica
kòçanja, kòçanje, im., ž.r. - oklasak
komplëtno, -a, -o, pridj. - potpuno
krèdenac, krèdenca, im., m.r., tal. – kuhinjski ormar
kròfna, kròfnē, im., ž.r., njem. - uštipak
kÿça na _kljûc – tip kuće čiji tlocrt nalikuje slovu L
kûjna, kûjnē, im., ž.r. – kuhinja, riječ pripada pasivnome leksiku, zamijenjena je s kÿhinja
kÿkma, kÿkme, im., ž.r. - umetak za oblikovanje oglavlja udane žene
kunìca, kunìcē, im., ž.r. – ljekovita biljka
lèmōzina, lèmōzine, im., ž.r. – milodar
lójtre, im., pl.t., njem. – 1. ljestve, 2. dio zaprežnih kola, bočne stranice
màkaze, màkāza, pl.t., tur. - škare
mältenē, pril. – skoro, gotovo
mëd, prijed. - između
mòba, mòbē, im., ž.r. – dobrovoljna ispomoć grupe ljudi pri kakvom većem poslu
mōmentalno, pril. - trenutno
muškàtl, muškàtla, mn. *muškàtli*, im., m.r. – cvijet, pelargonija

nādan, pril. – dnevno
nadomirit, nadomirim, gl. - nadoknaditi
nāpolju, pril. - vani
nūz, prijed. - uz
òbojak, òbōjka, im., m.r. - komad tkanine koji se nosi omotan oko lista
òdnekale, pril. - odnekud
òplečak, òplečka, im., m.r. – ženska košulja
ōroz, ōroza, im., m.r., tur. - pijetao
òstrāg, pril. - odostrag
paradājz, paradājza, im., m.r., njem. - rajčica
paškànāt, paškanáta, im., m.r. - pastrnjak
pèškīr, peškīra, im., m.r., tur. – 1. ručnik, 2. ornamentirani komad platna s posebnom
namjenom
pògurit se, pògurim se, gl. – zgrbiti se
pòkupit se, pòkupim se, gl. – 1. okupiti se, sabrati se, 2. otići
pònjava, pònjave, im., ž.r. - veći komad platna od domaćega tkanja, obično od pamuka
prèfrigan, -a, -o, pridj. – dosjetljiv, snalažljiv
rángla, ránglē, im., ž.r., njem. – posuda za kuhanje
rèduša, rèduše, im., ž.r. – žena koja se brine za hranu u svom domu ili na nekom događanju
rékla, réklē, im., ž.r., njem. – muška ili ženska jakna od valjane vune
rérna, rérnē, im., ž.r., njem. - pećnica
rōklja, rōklje, im., ž.r., njem. - podsuknja
sarikáda, sarikádē, im., ž.r. – ledeni kvasac, amonijak za kolače
skōbit se, skōbim se, gl. – susresti se
skúte, skútā, im., pl.t. – donji dio ženske nošnje
smlátit, smlátim, gl. - oboriti, poubijati, onesposobiti
stātive, stātiva, im., pl.t. – tkalački stan
stēpenice, im., pl.t. - ljestve
svūdan, pril. - posvuda
šalùkātor, šalùkātora, im., m.r., austr. – prozorski kapak, grilja
šámija, šámije, im., ž.r., tur. – crvena marama, svakodnevno oglavlje udanih žena
šérpa, šérpē, im., ž.r., njem. – posuda za kuhanje
šlóg, šlōga, im., m.r. – srčani udar, zabilježeno je i ìnfrakt
špājz, špājza, im., m.r., njem. - smočnica

špĭč-námet/ špĭč-náme, njem. – obiteljski nadimak
špöret, špöreta, im., m.r., njem. - štednjak
štráfna, štráfñē, im., ž.r., njem. – ukrasna traka za police
tàcna, tàcnē, im., ž.r., njem. - poslužavnik
tèpsija, tèpsije, im., ž.r., tur. - lim za pečenje
tërat, tëram, gl. – 1. goniti stado, 2. voziti
tikaća, tikaće, im., ž.r. – vunena papuča
tirkīz, pril., franc. – svijetloplava boja
trăcit, trăcim, gl. – slaviti, proslavljati
trím, tríma, im., m.r. - trijem
ùborak, ùbörka, im., m.r. – drvena posuda za sipki materijal
ùnīc, ùnīdem, ùnišo (gpr), gl. - ući
ùnūtri, pril. - unutra
vămo, pril. - ovamo
vángla/vájngla, vánglē, im., ž.r., njem. – duboka metalna posuda za miješenje kruha
vân, prijed. - izvan
vàrjaća, vārjaće, im., ž.r. - kuhaća
věškorpa, věšcorpē, im., ž.r., njem. – velika pletena korpa s dvije ručke
vizitla, vizitlē, im., ž.r. - ženska jakna
vjěcīto, pril. – neprekidno, stalno
zâfrīg, zâfrīgā, im., m.r. - zaprška
zlâtara, zlâtare, im., ž.r. – svečano oglavlje udane žene

4.7. Sociolingvistička analiza.

Svinjarevački govor odgovara tipu mješovitoga prijelaznog govora. I na fonološkoj i morfološkoj razini postoje obilježja koja imaju varijetete. Mješovitost je najuočljivija kod odraza jata. S obzirom na tvrdnje kazivača, Pavičićeve navode (Pavičić 1953:85) i dosljednost pojave ikavskoga odraza jata u glagolima prvog razreda treće vrste, može se pretpostaviti da je u svinjarevačkom govoru u prošlosti mogao prevladavati ikavski odraz jata. Mada nisu čes-

ti, ikavski se odrazi podjednako pojavljuju i u dugim i kratkim slogovima pa se ne bi moglo govoriti o tome da je govor bio ikavsko-jekavski, već samo ikavski.

Što se tiče ekavskoga odraza, sami ga govornici ne smatraju dijelom svoga govora, premda ga koriste. Što se tiče distribucije ekavskoga odraza u ovisnosti o kazivaču, ne može se govoriti o dobnim razlikama. Jedna je osoba koristila ipak nešto više ekavskih oblika, a od ostalih se kazivača razlikuje po činjenici da je za vrijeme progonstva boravila u inozemstvu. Osobe koje su vrijeme progonstva provele u drugim krajevima Hrvatske nisu osjećale nesigurnost zbog svoga govora.

Sudeći i prema snimkama i prema podacima skupljenima metodom sudionik-promatrač, ekavski je odraz slabije zastupljen kod osoba koje su bile ili jesu zaposlene u odnosu na osobe koje su privređivale radom na zemlji ili u vlastitome kućanstvu. Kazivači su posjedovali različit stupanj obrazovanja, ali on nije utjecao na distribuciju odraza koliko ta činjenica jesu li se bavili radom na vlastitome imanju ili su imali poslodavca. Zaposlene osobe različitoga stupnja obrazovanja imale su manje ekavskih odraza od ostalih. S druge strane, kod dvije osobe istoga stupnja obrazovanja, ona koja je bila zaposlena imala je manje ekavskih odraza. Također, potrebno je napomenuti kako se to odnosi samo na zaposlenje prije Domovinskoga rata. Svi su kazivači za trajanja progonstva bili zaposleni kod nekoga poslodavca, ali svejedno oni čiji posao prije rata nije bio vezan za vlastito imanje – imali su više ekavskih odraza.

Situacija s odrazima jata najbližnja je onoj u Bogdanovcima. Oba su mjesta u prošlosti bila povezana s gradom Vukovarom u većoj mjeri nego ostala istraživana mjesta. Moguće je kako je na istraživane govore utjecala gravitacija, kao sociolingvistička pojava pri kojoj veći centar ima veću moć (Mesthrie 2009: 115). To se da zaključiti baš prema činjenici da je situacija s odrazom jata vrlo slična u Bogdanovcima i Svinjarevcima.

U Svinjarevcima žive i stanovnici srpske nacionalnosti (čiji govor nije istražen), ali ispitivane osobe tvrde kako nisu bile izrazito povezane s doseljenim stanovništvom. Ujedno se doseljavalo i stanovništvo iz Bosne, a u govoru Svinjarevaca nema naznaka da je njihov govor utjecao na ovaj mjesni govor. Tijekom istraživanja, vođeni su razgovori i s osobama koje su doselile iz BiH, njihov se naglasni sustav razlikovao od naglasnoga sustava svinjarevačkoga govora. Međutim, postoji razlika između osoba koje su doselile kao odrasle i onih koji su odrasli u Svinjarevcima. Pripadnici druge skupine govorom se ne razlikuju od starosjedilačkoga stanovništva u Svinjarevcima.

U prilog činjenici kako je baš Vukovar, kao jače središte, utjecao na pojavu ekavskoga odraza jata, može se smatrati i drukčije stanje u ostalim istraživanim govorima. U njima se

odraz jata razlikuje od onoga u Bogdanovcima i Svinjarevcima. Govori u mjestima s kojima graniče istraživana naselja nisu još opisani, ali prema podacima dostupnim s terena, jezično okruženje istraživanih govora podjednako je. Uz to, stanovnici istraživanih naselja češće su komunicirali jedni s drugima nego sa stanovnicima drugih mjesta. Svinjarevčani su uz ostala istraživana mjesta komunicirali i sa stanovnicima Starih i Novih Jankovaca, Slakovaca i Berka. Ali Bogdanovci, na primjer, graniče s istim selima kao Nuštar, ali Nuštar graniči s Vinkovcima, Bogdanovci s Vukovarom i postoji osjetna razlika u odrazu jata između ta dva govora. Bogdanovčani i Svinjarevčani su jače povezani s Vukovarom nego stanovnici ostalih naselja koji su usmjereni isključivo na Vinkovce. Ista je situacija bila i u prošlosti sudeći prema kazivanjima.

Ekavski odraz jata kazivači smatraju jezičnim obilježjem srpskoga jezika, na način koji bi sociolingvistika nazvala stereotipom (Wardhaugh 2015: 151). Stanovnici su Svinjarevaca doživjeli velika stradanja za vrijeme Domovinskoga rata. Neki od njih nisu izrazito skloni srpskoj etničkoj skupini. Nemaju svi jednak stav prema srpskome stanovništvu u Svinjarevcima i u okolici, ali većinom se svi jednako ponašaju – ne potiču međusobnu interakciju. Ti stavovi u svakom slučaju utječu i na odnos prema ekavskome odrazu jata. Može se govoriti o divergenciji u odnosu na ono što kazivači smatraju srpskim jezikom.

Osim što je govor mješovit glede odraza jata, i u naglasnome sustavu postoje usporedni različiti varijeteti. Tako se moglo čuti: *imámo, zovémo, idémo, uz ōdemo, ĭdemo, ĩmamo*. Ta je pojava bila vezana uz jednu osobu. Kod dvije se osobe mogao čuti neoakut, vrlo rijetko. Obje su osobe vrlo aktivne u čuvanju tradicijske kulture, ponajviše kroz folklor. Iz tog su razloga često boravile u mjestima gdje se govori posavski poddijalekt. Ta je činjenica mogla utjecati na to da se baš kod njih čuje neoakut. Ako je on i postojao nekad u prošlosti u svinjarevačkome govoru, svakako da bi komunikacija s osobama koje ga i danas koriste pomogla njegovu očuvanju u govoru tih osoba. Varijetet predstavlja i činjenica da se ponekad koristi tromi naglasak, a ponekad kraći kratkosilazni. Razlika se između njih jasno čuje. Međutim, ne postoji neko pravilo glede njihove distribucije. Tromi naglasak nema razlikovnu ulogu u odnosu na kratkosilazni kao što ju nema ni neoakut u odnosu na ostale naglaske koji se pojavljuju u riječima na kojima je zabilježen.

Na morfološkoj razini, treće lice prezenta glagola pete vrste prvoga razreda kod dvije se osobe tvorilo gramatičkim morfemom *-aje*: *ĭmaje, kŭkaje, némaje, pítaje, pòkušaje, tĕraje, vĕnčaje se*. Od istih se osoba moglo čuti treće lice prezenta glagola treće vrste prvog razreda vidjeti i željeti, te glagola četvrte vrste s gramatičkim morfemom *-u*: *vĭđu, žívŭ, nàjāvŭ, nàrānu, pòkosu, prĕvu se, pròmĵĕnu, vrātu, zàpālu*.

Što se tiče registara koji su kazivači koristili, zapravo se samo za jednu osobu može ustvrditi kako je imala dva registra. Radi se o visokoškolovanoj osobi. Njezin je formalni registar bio vrlo blizak standardnome hrvatskome jeziku na fonomorfološkoj razini jer je ponekad koristila infinitive na *-ti*, *-ći*, te nije dolazilo do stezanja kod glagolskoga pridjeva radnog. Međutim, naglasni se sustav nije mijenjao ovisno o registru. Taj se registar blizak standardu može smatrati formalnim registrom te osobe i u svakom je slučaju taj registar vezan uz posao koji je osoba obavljala do mirovine. I njezin je govor bio obilježen mješovitošću sva tri odraza jata, ali oba su registra bila pretežno jekavska. Vernakularni je govor te osobe sadržavao određene ekavizme, a ikavski je odraz koristila jedino u glagolima prvog razreda treće vrste, te u riječima koje pripadaju pasivnome leksiku, na primjer, *trîm*.

Glede razlika među spolovima, jedino je uočljivo bilo kako su muške osobe imale nešto više arhaičnih oblika.

4.8. Zaključak.

Svinjarevci se nalaze na granici Slavonije i Srijema. Okruženi su mjestima u kojima žive stanovnici različitih etničkih manjina, a i u samim Svinjarevcima žive pripadnici različitih etničkih skupina. Iz tog razloga nije neobično što govor u ovome mjestu nije homogen. On prema svome tipu pripada mješovitome prijelaznom govoru.

Danas je taj govor novoštokavski, jekavski. Međutim, s obzirom na sve elemente koji se pojavljuju, bilo bi logično zaključiti kako je taj govor u dalekoj prošlosti pripadao posavskome poddijalektu. I danas se na mjestu akuta zadržala izrazito čujna dužina, a u vrlo se malenome broju primjera mogao čuti i neoakut. Ikavski se odraz jata održao u čitavome jednom razredu glagola, vrlo dosljedno. Pojavnost ekavskog odraza nije izrazito pravilna i cjelokupni govor ima tendenciju prema jekavskome odrazu, pogotovo u svjetlu okolnosti Domovinskoga rata. Sami govornici ne smatraju da je njihov govor ekavski i tvrde da se u mjestu ranije govorilo ikavicom.

Svakako da svinjarevački govor pripada slavonskome dijalektu, unatoč tome što je njegov naglasni sustav blizak onome standardnoga hrvatskoga jezika, jer posjeduje mnoga njegova obilježja: čest izostanak fonema *h*, stezanje *-ao* u glagolskome pridjevu radnom u *-o*, oblik infinitiva bez dočelnoga *-i*, tvorbu glagolskoga pridjeva trpnog sufiksom *-t*, te obilježja leksika, kao što je velik broj turcizama i germanizama. To su karakteristike govora svih kazivača, bez obzira na dob i stupanj školovanja.

Svinjarevački govor nije arhaičan, ali je zanimljiv iz razloga što predstavlja mješoviti tip prijelaznog oblika govora. Nalazi se na granici posavskoga poddijalekta i iločke grupe govora i očekivano je zbog dijalektalnog kontinuuma da ima mješovita obilježja.

4.9. Ogladni primjer svinjarevačkoga govora.

I_bila_je ònda pàpula, jèlte. Ònō od_bjèloga gràha. Tô_se dōbro, dōbro izgnjāvi. Nije bilo ònda tī mīksēra i_tō, nègo_se vārjačōm dōbro, vīlicōm_se tō dōbro izgnjāvi i_ònda_se tō t"ako n"asjecka bjèlog lūka sītno, i_u_zdj"elu. I_gōre_se fīno pōspe māsti, a_sa_pàprikōm. Mètne_se u_tū māst pàprike, ònda_se tū gōre tō.... Tô_je bilo, tō_je bilo dōbro jèlo, znāte.

Ònda_je bila nèka pòpara. Ìsto, tô znâm, tô_su stâri ljûdi ìsto prâvili od_krùha stâroga. Pa_ònda_se tô nìje bãš, al_nè_da pòpljesnevi nègo àko_je tô säd, štà_ja znâm, pâr dánā krùh stājao, jèl. Ònda_se tô tãko mètne vòdē i_mâsti, a_krùh_se tãko ìskida_na, na_komàdiće. Ìzreže, jèl. Ìzreže, i_ònda_se tô u_tû mâst i_u_tû vòdu, tô_se tû zàmjěša, znáte. Bìlo ìsto dòbro.

5. Mjesni govor Bogdanovaca.

5.1. Uvod.

Bogdanovci su selo smješteno između Vukovara i Vinkovaca. Od Vinkovaca ih dijeli trinaest kilometara, a od Vukovara samo šest. Prema popisu stanovništva iz 2011. godine broji

710 stanovnika, većinom hrvatske narodnosti. U studenom su 1991. stanovnici Bogdanovaca zajedno s hrvatskim braniteljima bili prisiljeni napustiti selo (Horvat 1998). Dakle, to je selo na čijem se prostoru nije kontinuirano živjelo. Unatoč tome, stanovnici Bogdanovaca su se vratili, sagradili su crkvu i predani su čuvanju tradicijske kulture kroz Kulturno-umjetničko društvo „Seljačka sloga“ i Udrugu „Bogdanovačka etno škrinja“. Tradicijsku kulturu svoga sela, koju čuvaju kao dio svoga identiteta, nazivaju šokačkom.

U ovome radu bit će analiziran govor mjesta Bogdanovci na temelju terenskih snimaka četvero kazivača: Marije-Mande Anokić, rođ. Šimić, 1933. godine; Sofije Ižaković, rođ. Šokac, 1932. godine; Branimira Rendulića, rođenog 1941. godine i Kate Tadijanović, rođ. Čikanović, 1942. godine. Svi su kazivači rođeni i žive u Bogdanovcima. S kazivačima su vođeni razgovori otvorenoga tipa u trajanju od sat vremena u prosjeku.

Govor Bogdanovaca nije detaljnije obrađen u dijalektološkoj literaturi. Izrijekom se spominje jedino u radu Josipa Lisca (2003b: 6) gdje ga autor svrstava među govore posavskoga tipa: „*Govor posavskoga tipa istočnije je opet prostraniji pa seže sve do Gorjana sjeverno od Đakova; na sjeveroistoku obuhvaća Bogdanovce, a na jugoistoku Račinovce na Savi*“. Glavno je obilježje posavskih govora postojanje neoakuta, što i ovo istraživanje potvrđuje. Zanimljivo je međutim da na Ivšićevoj karti Bogdanovci nisu obuhvaćeni granicom koja obuhvaća govore posavskoga tipa (Ivšić 1913). Nalaze se neposredno izvan granice koja je ucrtana kao pretpostavljena, označena je na način koji ukazuje da se ne može s potpunom sigurnošću tvrditi da je granica baš tu jer nije bilo dovoljno podataka ili nisu bili dovoljno jednoznačni. Pavičić za Bogdanovce, kao i za Svinjarevce, navodi kako su očuvali ikavštinu i staru akcentuaciju (Pavičić 1953: 85).

5.2. Fonologija.

5.2.1. Odras. jata. Na Ivšićevoj karti, Bogdanovci su u prijelaznome području. Nalaze se izvan jedne od propusnih granica kakve je Ivšić ucrtavao ondje gdje nije bilo dovoljno podataka, ili nisu bili dovoljno jednoznačni da bi se granica mogla ucrtati kao kakav zid između dvaju govora u smislu da se pojave strogo razdvajaju (Ivšić 1913). Bogdanovci imaju rubni položaj, nisu izrijekom spomenuti, osim u već navedenom citatu iz knjige Josipa Lisca.

Pri istraživanju se pokazalo kako su u ovome govoru zastupljeni sva tri moguća odraza jata:

A) ikavski:

- dugi naglašeni: *bílog, cvíta, díte, drínak, lípo, naprîd, prísno, prosícat, salíva, salívalo, slíp, svíče*;

- dugi nenaglašeni: *dŏnît, ũvîk*;

- kratki naglašeni: *dî, dîca, dîda, divèruša, kolívka, lîto, mîsto, nĕgdi, plîva, sîčam, sîdĕ, sîki-rama, smîlo, šûkun-dîda, tîo, tîli*;

- kratki nenaglašeni: *doživila, pràmdida, vòlila, vòlili, žívit*;

B) ekavski:

- dugi naglašeni: *cĕlo, dvĕ, iscĕdi, izmĕša, lĕp, mĕšani, mlĕko, odĕlce, pŏslĕ, prĕč, rétkŏg, slĕp, svĕt, vrĕdne*;

- dugi nenaglašeni: *dŏnĕla, dŏnĕli, dŏnĕt, Źnĕla, kŏrĕn, năprĕd, nĕvrĕme, ŏbadvĕ, nĕ_smĕm, ũmrĕt, ũvĕk*;

- kratki naglašeni: *dĕda, dŏle, vĕncaju, sĕst, sĕdali, sĕdĭ, sĕdneš, sĕtila, tĕla, tĕli, tĕro*;

- kratki nenaglašeni: *deverŭša, nĕdelje, ŏvde, ŏbesilo, pŏbegne, ponĕdeljka*;

C) (i)jekavski:

- dugi: *bjĕli, cjĕli, cjĕnila, cvjĕća, djĕte, ljĕka, ljĕpo, mljĕko, mjĕnjānja, razŭmijĕš, umjĕsi, zamjĕsit*;

- dugi nenaglašeni: *pŏsljĕ, ũvjĕk*;

- kratki naglašeni: *djĕ, djĕca, djĕtetom, djĕver, ŏvdje, pjĕvati, propovjĕdnĭk, sjĕtim, vjĕrovati, vjĕšalica*;

- kratki nenaglašeni: *nămještene, prŏsječ, svăgdje*.

Raspodjela odraza jata ovisno o dužini sloga nije pravilna, sva tri moguća odraza mogu se pojaviti neovisno o tome radi li se o dugom ili kratkom naglašenome slogu. Potrebno je naglasiti kako svi kazivači koriste sva tri odraza jata. Znakovit je odlomak:

Od_mòji svătova_je lípo bílo, bío_je_i cĕuš, i djevèruše bíle, bíla_je_od Ćŭte mĕma divèruša mĕni. Ćăvuš kĕžu što_dâr, što_prikăzĭva. Tŏ_je cĕvuš, što_vŏdi svătove, nĕkad tĕko, jĕl? Ćăuš_je vodĭo svătove i bŭde deverŭša ko_sáde, nĕ_znam sáde bŭde djĕver, djevèruša, ja_nĕ_znam sĕd kĕko sáde. A_mlĕdu_nu sáde vŏdi mĕma, al_ŏnda níje do_vjenčānja. Íšle_su djevèruše s_mlĕdom, a_kŭm_je íšŏ sa_đuvĕgijŏm, jĕl? Sa_đuvĕgijŏm, a_ŏve mlĕde od_djevèruše ĭdu med_njĭma. Nĕma djĕvera, níje, nĕ. U_šŏkački svătova níje_bio dĕver, sáde_jĕ.

Osoba je koristila *d(i/e/je)ver/uša*. Radi se o riječi koja pripada običajima. Očuvan je naziv *đuvègija* za mladoženju, očekivano je kako će nazivi za ostale svatovske uloge također biti sačuvani, i jesu: *mlāda/mlāda* – kao i danas, ženska osoba koja se udaje, *čāuš, čāvuš* za muškarca koji najavljuje određeni događaj u tijeku svadbenoga dana i svojevrsni je organizator; *djevèruše* – bliske rođakinje svadbenoga para, imaju istaknuto mjesto, ali nemaju posebne dužnosti; *djēver* – bliski rođak mladoženje, dužnosti su mu različite, ovisno o lokalitetu, najčešće se mora brinuti o mladoj. Dakle, očuvane su riječi za svatovske uloge, ali nejednak je odraz jata u riječima koje imaju odraz jata u osnovi.

Ukoliko bi se gledalo samo na stroge jezične činjenice, one bi svakako izazvale zbuñjenost jer ne postoji nikakva pravilnost kad se radi o raspodjeli odraza jata u istraživanome govoru. Bogdanovci dosad nisu ciljano obrađivani u dijalektologiji pa je nemoguće usporediti sadašnje stanje s prošlim kako bi se zaključilo barem o smjeru promjena jer ne može se reći ni da je određeni tip odraza češći, da prevladava. Potpuno su ujednačeni u svojoj čestotnosti.

Jedna je osoba rekla: *Nēko_je ēkāvski, nēko_je ikāvski, nēko_je kàko sēbi ūzo*. Kazivači tvrde da se ranije govorilo uglavnom ikavski, uvijek to potkrepljujući istim primjerima: *līpo, bilo, mlīko*, iako oni sami govore i *ljēpo, bélo, mléko*.

Međutim, ako se i uzme u obzir pretpostavka kako su ranije „biralí“ kojemu će se odrazu jata u govoru prikloniti, moguće je da se to onda ranije nastojalo dosljedno provoditi, bar na razini osobnog idioma određene individue.

Ovisno o kazivačima, raspodjela je bila takva da su dvije osobe imale najveći broj ekavskih odraza, jedna najviše ijekavskih, dok je najviše ikavskih imala kazivačica vrlo zainteresirana za očuvanje starine i običaja. Ovako je ona govorila: *Pa_jel_tô_sad nīje nēšta ljēpo kad_īma nēšta līpo ili_sād_da kāžem eto_līpo nēšta u_sèlu*, dakle, čak se ispravljala kako bi bila što bliža onome što je za nju bogdanovački govor. Svih je četvero kazivača upotrebljavalo sve odraze jata, i u dugim i u kratkim slogovima, naglašenim i nenaglašenim. Ovako to izgleda u brojevima po osobama, ekavski/ikavski/ijekavski u dugim naglašenim i nenaglašenim slogovima - K1:14/5/7; K2: 8/1/4; K3: 1/1/4; K4: 5/12/7, a u kratkim naglašenim i nenaglašenim slogovima – K1: 21/10/10; K2: 4/6/4; K3: 2/4/6; K4: 4/14/5.

Činjenica je kako svi kazivači imaju vrlo osviješten pristup korištenju jezika i čini se kako je to posljedica rata. Sličnu je situaciju zabilježila Kolenić (1999: 43) prilikom istraživanja govora Ilačë, dok su mještani bili u progonstvu, zabilježeno je kako je odraz jata uglavnom ikavski, ali se približava standardu, te Lukežić (1996: 221) koja je prilikom istraživanja iločke skupine govora zabilježila kako je odraz jata ondje u prošlosti bio ikavski, a zatim pre-

šao u ekavski u razdoblju prije Domovinskoga rata. Lisac navodi: „Svakako je ipak stanje glede jata u slavonskom dijalektu donekle zagonetno, pa ga u nekim pojedinostima ne možemo objasniti ni danas“ (2003a: 40), a rat i progonstvo dodatno su uskomešali raspodjelu tog obilježja mjesnih govora.

Ostali su vokali jednaki kao u standardnome hrvatskom jeziku.

5.2.2. Ostale fonološke osobitosti bogdanovačkoga govora.

Vokalno l. U riječi *fàjgl*, fonem *l* ima ulogu vokala.

Glasovi č i ć. Ne postoji razlika u izgovoru glasova *č* i *ć*. Izgovara se srednje *č*, jednako u riječima: *cvjêća*, *čâuš*, *sîćam*, *svîće*, *vèncāju*,

Glas h. Među fonetskim materijalom bogdanovačkoga govora izostaje glas *h*. Moguće ga je čuti u uzvicima: *aha*, *ha*, te u riječima koje označuju pojave modernog doba: *elektrotèhnika*, *hõřel*, *ophõdnja*. Gdje bi u standardu bilo *h*, u tome govoru izostaje: *nji* (njih), *ámovi* (hamovi), *tëli* (htjeli), *õrã* (oraha), *krũ* (kruh), *õćeř* (hoćeř), *svõji* (svojih), *ùvatili* (uhvatili), *õma* (odmah), *tîo* (htio), *strã* (strah), *vãtali* (hvatali), *rãst* (hrast), *ãjde* (hajde). U slučajevima kad bi se jedan pored drugoga našla dva vokala, uslijed izostanka glasa *h*, dolazi do proteze. U pravilu se radi o glasu *v* kao protetskom (kũvano, krũvovi, kũvali), premda se kao protetski glas javlja i *j* (*snãja*, *grijõta*).

Prijeglas. O nepostojanju prijeglasa kao promjene svjedoče imenice: *mãřcõm*, *ãnokićom*, gdje *o* nakon palatala nije prešlo u *e*. Dakle, isti je gramatički morfem u instrumentalu jednine imenica a-vrste muškoga roda i za palatalne i za nepalatalne osnove.

Likvide. Metateza je zabilježena u imenici „folklor“ koja glasi *fõrklõr*.

Veznik *jer* u bogdanovačkome se govoru čuje isključivo kao *jël*. Nije zabilježen nijedan primjer *jer*. *Jel_mu_ùnuk_je_svëćenik_i_õnda_je_tõ_kúpio./Kõ_ostãne_kõt_kuće_taj_õpet_izvadi_krũ_jel_dvã_sãta_õn_mõra_se_pëć./Trãžili_su_da_kũpe_tog_svëtog_ãntũna_jel_tõ_mëdu_přvim_kípovima_řtõ_su_uõpće_nãpravili.*

Vokalizacija l/o. *l* na kraju sloga uglavnom ne prelazi u *o* u imenica i pridjeva pa se kaže: *pěpel, dēbel, kšsel*. *l* na kraju sloga u glagolskom pridjevu radnom muškoga roda u jednini redovito prelazi u *o*: *čúvō, těro, ōstō, prodávō, pòmogo*.

Zabilježen je primjer imenice *stōnjak*, gdje bi u standardu bilo *stolnjak*. Tu je *l* na kraju sloga vokalizirano u *o*. Imenica *stol* i u bogdanovačkom govoru glasi *stól*.

Ukoliko vokalizaciju *l/o* promotrimo unutar širega vida slavonskoga dijalekta, pokazuje se kako je ona dosljedno provedena na kraju sloga jedino kod glagolskoga pridjeva radnog. Ponekad nije ni ondje, primjerice u mjestu Siče (Berbić Kolar, Kolenić 2014: 53). U rječniku knjige „*Sičanske riči*“ mogu se pronaći imenice i pridjevi koji nemaju vokalizirano *l* na kraju sloga – *anđel, kisel, kotal* (Berbić Kolar, Kolenić 2014: 97-311).

Sibilarizacija. Sibilarizacija nije uvijek dosljedno provedena, čemu svjedoče primjeri: *u_polítiki, ōdžaki*. Provedena je u primjerima: *jăstuci, bārjaci, drínci* (od *drínak*), *poljoprívrednici, mômci, kătolici, svěćenici*. Međutim, zabilježeno je i *òpānce* analogijom prema *òpānci*.

Jednačenje. Ukoliko prijedlog *s* dolazi ispred palatala, ponekad se događa jednačenje po mjestu tvorbe: *Nĭ_š_čĭm, š_njĭma, să_š_njĭm*, ali se u tom obliku upotrebljava i kad nije ispred palatala (*š_tĭm*), a čak se dogodi i dvostruka uporaba: *să_š_njĭm, să_š_njĭ* (s njih). Takvi primjeri nisu česti, premda ih je koristilo više kazivača. Jednačenje po mjestu tvorbe događa se i u primjeru *jedămpūt*.

Razjednačivanje. U imenici *čōper*, izbjegnuto je ponavljanje vokala *o* kao u *čopor*.

Ispadanje. U govoru se neke riječi skraćuju ispadanjem vokala, a najnestabilniji je vokal *i*: *Rŭšce* (*Ružice*), *vĭdla, ĭznō, ōšli, mšla, kōlko, dōno, ōšla, čětr, viš, tōlko, gōdna, mĕn*. Prema navedenim se primjerima čini kako do ispadanja glasa dolazi kada je slog kratak i nenaglašen, najviše je takvih primjera u zanaglasnome slogu.

U govoru jedne kazivačice zabilježeno je: *àfto* (također *àftovima, aftóbus*). Ime susjednoga sela Cerića svi izgovaraju *Cèriđ*.

5.2.3. Prozodija bogdanovačkoga govora.

Što se tiče naglasnoga sustava, on se sastoji od pet akcenata i zanaglasnih dužina. Uz kratke i duge uzlazne i silazne naglaske, može se čuti i neoakut.

Svi kazivači koriste neoakut. Zabilježen je u jednosložnim riječima: *dôc, rãst* (im. hrast), *tũd, krĩž*. Kod višesložnih riječi, korišten je na prvome slogu (*c̃rkva, dôđe, drĩnak, drĩnci, kãžu, kãžem, kũpi, lãne, mlãde, mõra, nẽce, nẽma, pĩše, rãdi, stãri, svĩce, tũžiš, vrãte, vrãti* (3.1.j. prez. glagola *vratit*), *vrãti* (L.mn. imenice *vrãta*), *zãđe, zãtke*, u središnjem slogu: *kolonizĩran, izmẽša, iznũtri, okrũglo, ozĩdan, prerãdi, prikazĩva, prodãje, rasprãzni, salĩva, umjẽsi, zapĩsano*. Na dočetnom je slogu neoakut zabilježen jedino u primjeru *naprĩd* (uz *nãprẽd*). Korištenje neoakuta je fakultativno. Ponekad se riječi koje se izgovaraju naglašene neoakutom izgovaraju s dugosilaznim ili dugouzlaznim naglaskom, a ponekad na njegovu mjestu ostaje dužina, a na slogu ispred se nalazi kratkouzlazni naglasak. Iste osobe naizmjence u istom obliku koriste *krĩž* i *krĩž*, *u_cřkvu* i *u_cřkvu*, *kũpi* i *kũpi*, *drĩnak* i *drĩnak*, *naprĩd* i *nãprẽd*. Čini se kako se neoakut najbolje čuva na glagolima, a pogotovo u trećem licu prezenta jer čak i osoba koja se trudila govoriti školovano, koristila ga je na tome obliku. I najučestaliji oblici s neoakutom su upravo glagoli u trećem licu prezenta. Jedna ga je osoba koristila samo na glagolima i samo nekoliko imenica vezanih uz tradicijsku baštinu (*tkãne, zãtke* (ukrasi na otarcima), *drĩnak/drĩnaka/drĩnci* (biljka, ali spominjana u okviru tradicijske medicine). Zanimljivo je također da je neoakut zabilježen na samo jednome ekavskom obliku (*izmẽša*) i jednome ijekavskom (*umjẽsi*), a čak četiri ikavska (*drĩnak naprĩd, salĩva, svĩce*).

Dugosilazni naglasak zabilježen je na jednosložnim riječima: *Bõg, dãr, dôc, dvã, kũm, lẽp, nõž, rãst, slĩp, slẽp, stõl, strã, svõt, žãr, sõs*, na početnome slogu višesložnih riječi: *bãšća, bjẽli, Bõrovo, cẽlo, cjẽli, cvjẽca, kãžem, Klãra, lĩpo, ljẽpo, přvim, rãdenica, sãta, svõtog*, na središnjem slogu višesložnih riječi: *Austrãlije, kolĩvka, komšĩnice, televĩzije, velećãsnog*. Kod svih se kazivača dugosilazni naglasak može naći na spomenutim mjestima. Nije zabilježena pojava toga naglaska na dočetnome slogu.

Kratkosilazni je naglasak zabilježen na jednosložnim riječima: *čẽtr, čũt, dĩ, djẽ, krũ, mẽd, nũž, pẽc, prĩd, rẽc, sãd, sẽst*. Zatim na početnim slogovima višesložnih riječi: *bãjat, bũde, cõper, dĩda, djẽver, ĩkãvski, ĩnẽla, jẽtrva, mõgućan, mõlovani, mũstra, nẽgdi, nẽkad, nẽšta, nẽubavan, nĩna, nõsita, õnda, õndale, õstrãg, õtale, õtkale, õvdale, õpet, õrã, pãžãrim, pẽlcer, pĩje, plĩva, põslẽ, prẽpisa, sřcam, sřdẽ, smĩlo, smřnit, tẽla, tẽli, tẽro, tĩo, tĩli, tõlko, trũljãrski, ũkiselo, ũnũtri, ũveće*, i na središnjim slogovima višesložnih riječi: *deverũša, izřskĩva, jedãmpũt, kisẽlo, obẽsilo, odvřce, orãsima, ostãne, prikãzĩva, rasãđĩvam, vodĩo*. Kratkosilazni naglasak nema uvijek jednaku kvantitetu. Ponekad se izgovara kao tromi naglasak ". Ivšić je također koristio termin tromi naglasak za naglasak nešto „sporiji“ od kratkosilaznoga. Također ga je obilježavao znakom ". Taj se naglasak izrazito čuje kod glagola "ić, ponekad kod glagola *r"ec*, ali i primjerima *ljũske, t"akĩ*. Osjetna je i razlika kod imenice

sv"ekrva, čiji je naglasak duži nego imenice *jětrva*. Kod upotrebe toga naglasaka nema razlike među kazivačima.

Dugouzlazni je naglasak zabilježen na početnim slogovima višesložnih riječi (*ámovi, bílog, bíle, cjénila, čórba, cúvō, díte, gláva, klúpe, krénio, krétō, kúpío, Lóvro, ljéka, mléko, mljéko, mjénjānja, mórō, néna, óvdje, óvde, príčō, prija, prísno, rádio, rérna, rétkōg, sáde, sádit, skřla, súsede, šógōr, vrédne, závjetovo, znáděš, žédnu, žívit*), te u središnjim slogovima višesložnih riječi (*Antúna, doživila, dvójci, đínda, kordunášā, odáklē, nastrádō, navézla, peškíra, poskídō, pravoslávaca, prezívō, prodávō, prosícāt, salívalo, uprégnit, zamjésit, zamrzíváću, zavřšío*).

Kratkouzlazni naglasak zabilježen je na početnim slogovima višesložnih riječi (*àvlija, bàrjak, bògate, bòlī, čàja, díca, djèca, djètetom, dòveo, dùkat, fàjgl, fùruna, ìdi, ìmat, ìdi, iscēdi, izvadi, gának, kàpija, kòmšije, krùvovi, màščōm, mètilo, mèti, nàmještene, nēdelja, òbišo, òbjaši, òdžaki, ògrādit, òstavila, òtamo, pòginila, pìjac, pògača, pòkrito, pònjava, pòmogo, pòrušit, pòštívam, pràmdida, prèveo, pròsječ, pòmogo, ràzmjēnu, ròdeni, sēdali, sēdī, síkírama, sírće, snàja, sèstra, stèri, šòkački tànjīr, vòdē, vòlila, vòlili*) i na središnjim slogovima višesložnih riječi (*divèruša, djevèruše, donèsi, đuvègija, elektrotèhnika, grijòta, jedàrēd, kupòvat, opèkmezit, propovjèdnīk, siròma, sprovdòdit, srcètā, staròsvatit*). Zabilježeno je kod iste osobe *deverŭša i divèruša, djevèruše*.

Zanaglasna se dužina dobro čuva (*đēte, iziskīva, jēdān, jŭnād, kràtkī, odáklē, plúćā, pòškīda, pòsvēćena, požívī, přvē, tākī, tākā, údāš, ùnūka, vānjškē, vřšānja, Vukòvār*). Kao i u svinjarevačkome govoru, zanaglasna se dužina kod glagolskoga pridjeva radnog u pravilu može čuti ukoliko je prethodni slog dugi, iako se u primjeru *řmō* čuva i nakon kratkoga sloga. Prednaglasna duljina nije zabilježena.

Slogotvorno *r* može biti nositelj svih pet naglasaka (*skřla, odvřče, cřkvu, cřkvu, cv`rčī, b`rřljan*).

Vrlo je često prenošenje naglasaka na početni slog izgovorne cjeline: *is kuće, kòt_kuće, nà_kuću, nà_kírbaĵ, nà_lulu, nà_nĵivu, nà_sliki, prèd_kućom, ù_Bāćkoĵ, ù_Bosnu, ù_ćāšu, ù_sobi, ù_svatova, ù_Vīnkovce*. Premda je prenošenje češće, nije potpuno dosljedno pa je zabilježeno i: *kod kŭće, kraj_Bŭdrovci, med_nĵīma, na kírbaĵ, na kríž, u čāšu, u_sèlu, u_Piškurevci, u_Šāptinovci, u_Vīnkovci*. Kod svih je kazivača naglasak bez iznimke prenošen na prijedlog ispred imenice *nĵīva*, ali u ostalim slučajevima su postojale razlike. Kod osobe koja je nastojala govoriti po bogdanovački i imala najviše ikavskih oblika, najmanje je zabilježenih prenošenja naglasaka. U ostalih je prenošenje fakultativno jer se usporedo govori

ù_čášu/u_čǎšu, od iste osobe. Druga osoba govori ù_Bāčkoj, ù_Vīnkovce, ali i u_Piškurevci, kraj_Büdrovci.

Osim prenošenja, zabilježeno je i preskakanje naglaska na prethodni slog: nǎ_noge, nǎ_srcu, nĕ_smēm, nĕ_znam, ja_nĕ_znam, ü_srcu, ü_glāvu.

5.3. Morfologija.

5.3.1. Imenice. Kod imenice *sŕce* pojavljuje se infiks *-t* u jednom slučaju pa je zabilježeno *srcètā* kao nominativ množine. Međutim, potrebno je spomenuti kako su *srcètā* u ovom slučaju ukrasi u obliku srca, a kad se upotrebljavao oblik *sŕce* onda znači organ ili metaforu za ono

do čega je kazivačima stalo (metaforično značenje – osjećaji). Tako od imenice *sŕce* imamo zabilježene kose padeže, pa primjerice lokativ glasi *ŭ_srcu*, *nǎ_srcu*. Razvidno je kako se radi o razlikovanju dvaju značenja: jedno je pluralia tantum, *srcètā*, i znači srcoliki ukrasi, a drugo je *sŕce* u značenju organa (mišića) koji se nalazi u prsnom košu. Tako je zabilježeno i u rječniku sičanskoga govora gdje piše da su *srceta* - srcoliki ukrasi, a *srce* je definirano kao dio *vršike* (metaforično značenje) (Berbić Kolar, Kolenić 2014: 249). Dakle, ne radi se o istome značenju riječi *sŕce* i *srcètā* i moguće je da to vrijedi za većinu govora slavonskoga dijalekta, što naravno treba potkrijepiti dodatnim primjerima.

Genitiv množine imenice *orah* glasi *ōrā*. To nije neobično s obzirom na činjenicu da fonem *h* često izostaje u slavonskome dijalektu, pa su tako ranije spomenuti takvi primjeri i u bogdanovačkome govoru. Dakle, genitiv množine bio bi *oraha*, ali bogdanovački govor ne poznaje glasa *h*, on se reducira, a dva *a* se stežu u *ā*. Na drugome je mjestu zabilježen instrumental množine *orāšima*. Moguće je da je danas *ora* : *orasi*, prema prijašnjemu stanju kada se još čuvalo *h*.

Instrumental jednine se i kod imenica kojima osnova završava na palatal tvori gramatičkim morfemom *-om*: *s_Ānokićom*, u slučaju imenice *mast*, gramatički bi morfem bio *-jom*, jer je *māšćōm*. Gramatički morfem *-em* u tvorbi instrumentala jednine kazivači nisu nijednom koristili.

Imenice *a*-vrste u množini koje znače ime naselja tvore lokativ gramatičkim morfemom *-i*: *u_Vínkovci*, *u_Šaptinovci*, *u_Piškurevci*, ali je i *na_mōji vrātī*. Pojavljuju se analogijom i oblici: *kraj_Bŭdrovci*, *iz_Svinjārēvci*, *kod_Feričāncī*. Dakle, i genitiv množine imenica koje znače ime naselja također se tvori gramatičkim morfemom *-i*. Zabilježeno je i da bolest može biti *u očjju*. I Ivšić je u mnogo mjesnih govora zabilježio oblike koji su značenjem lokativi, ali oblikom su jednaki genitivu (Ivšić 1913: 13, 17).

Imena naselja Nuštar, Ivankovo, Zagreb i sl. sklanjaju se jednako kao i u standardnom hrvatskom jeziku.

5.3.2. Zamjenice. Zamjenice se često u govoru skraćuju. Tako je zabilježen oblik *mĕn* kao dativ zamjenice *ja*: *štāj_men na_stól*; *prĕpisa òna mĕn*. Nenaglašeni oblik zamjenice *oni* u genitivu i akuzativu množine glasi *i* zbog fonološkoga obilježja, odnosno izostanka fonema *h* u ovome govoru.

Zabilježeno je i *njēve*, *njēva*, *njē* (*dve*) za *njihove*, *njihova*, *njih* (*dvije*).

5.3.3. Pridjevi. Komparacija pridjeva odvija se u pravilu kao i u standardnom hrvatskom jeziku. Zabilježeni su superlativi: *nâjviše, nâjbolje, nâjstàriji, nâjmanje, nâjdraže, nâjranije, nâjvâžnije*. Od standardnoga se jezika razlikuju primjeri: *nâjtêžje, nâjgorje* – gdje se komparativ (pa onda i superlativ) tvori sufiksom –*ji* tamo gdje je u standardu sufiks –*i*.

Zamjenički pridjevi na –*akav* u ovome se govoru tvore sufiksom –*ki*: *svâkaki* (svakakvi), *tâki* (takvih), *tâka* (takva), *kâkê* (kakve), *kâkâ* (kakva), *nîkaku* (nikakvu).

5.3.4. Glagoli. Glagoli se uglavnom koriste u aktivu, što je i inače karakteristično za hrvatski jezik: „U hrvatskom jeziku pasiv nije tako čest kao u nekim drugim jezicima...” (Barić 1995: 230). Međutim, zabilježene su i pasivne konstrukcije: *môra_se; tû_se dvâ peškîra obêšilo; tô_se mêtalo na_tâj bârjak; tô_se mêtilo dvê klûpe; žâr_je nôšita; pîje_se*.

U infinitivu izostaje dočeto *i*: *stât, pêć, dîgnit, jêst, brât, žîvit, skûvat, mêtit, ûdat, rêć, uprêgnit, sêst, dônît, çût, pokázat*. Infinitivna je osnova glagola *jahati* – *jaši*, što je vidljivo u aoristu: *ôbjaši*, i glagolskom pridjevu radnom: *jâšio*. Dakle, infinitiv toga glagola bi u ovome govoru bio *jâšit*. Skraćena je infinitivna osnova glagola kod glagolskoga pridjeva radnog glagola otići: *ôšo, ôšli*. Također je skraćena i u slučaju glagola uzeti: *uz-o*, umjesto *uze-o*.

Treće lice prezenta množine ponekad se tvori gramatičkim morfemom –*u*, kako je zabilježeno u primjerima: *râzmjênu, dîžû, vîdu, vâdu, céju*. Kod glagola imati zabilježeno je samo jednom: *îmaje*, ali u pravilu je *îmaju*.

Zabilježeno je treće lice prezenta: *pôčmu*, a od glagola znati: *znâdêš*. Ta je osnova ponekad skraćena kod glagola *moći, vidjeti i htjeti* u drugom licu prezenta: *vîš, ôš, môš*. To se događa samo u često korištenim glagolima, sudeći po dostupnoj građi. Analogno je skraćivanje infinitivne osnove otići – *ôšo, ôšli*.

Aorist je zabilježen u upotrebi u bogdanovačkome govoru. Oblikom je jednak kao u standardnome hrvatskom jeziku, osim što u prvom licu jednine nema glasa *h*, u primjerima: *rêkô* (rekoh), i nenaglašenom obliku prvog lica jednine aorista pomoćnoga glagola biti: *bî* (bih). Ostali zabilježeni oblici aorista jednaki su kao i u standardu: *prêpisa* (ona), (on) *ôbjaši, zâmota_se* (on).

Upotreba imperfekta nije zabilježena.

Perfekt se ponekad upotrebljava bez nenaglašenoga oblika pomoćnoga glagola biti, oblikom je jednak glagolskome pridjevu radnom: (ja) *pêkla*, (oni) *dôšli*, (on) *bîo*, (on) *ôstô*.

Pluskvamperfekt je zabilježen u primjeru: *Ôna_je bila îkala_i vèliki dûkata*.

Futur prvi je jednak kao u standardnom hrvatskom jeziku, osim činjenice da se infinitiv od kojega se tvori razlikuje od standardnoga po izostanku dočetnoga –i: *sádit, trĕbat, pĕšt, rĕć, dôć, izâć, kupòvat, dŏnĕt*.

Futur drugi nije zabilježen.

Imperativ se tvori jednako kao u standardu, s time da se ponegdje gdje bi u standardu gramatički morfem za drugo lice jednine bio –i, pojavljuje nulti morfem. Isti se glagol može koristiti u oba oblika kako je vidljivo u nekima od primjera: *bĕci, mèti, ĭd, ĭdi, donĕsi, vĭdi, stĕri, dĕj, ōdi*.

Glagolski pridjev radni muškog roda u jednini, tvori se sufiksom –o, nastalim od –l na kraju sloga. Međutim, ukoliko je prethodni vokal *a*, dolazi do stezanja –ao u –o: *ĭmŏ, ĭšo, príĉŏ, pĕko, ĉúvŏ, tĕro, ōstŏ, prodávŏ, pŏmogo, prŏdo, ōšo, prezívŏ, slŭžbovo, ōbišo, mŏrŏ, prĭštŏ, zâvjetovo, slĭko, poskídŏ, trĕbo, stŏjo, nastrádŏ, slĕo, krĕtŏ*. Iznimke od stezanja su glagoli jednosložne osnove: *dĕo, znĕo, slĕo*, ali je zabilježeno i *dŏ*, uz *dĕo*. Ponekad i ako je ispred završnoga *o* vokal *e*, dolazi do stezanja *eo* u *o*, u primjeru *ŭzo*. To je ipak iznimka jer u ostalim slučajevima dočetno –e glagolske osnove nije ispalo, čak se i kod iste osobe pojavljuje i *ŭzeo*. Zabilježeno je i: *prĕveo, dôveo*, itd. Također, kod glagola čija osnova završava na –i, ono ostaje: *râdio, krĕnio, zavrĕšio, ožĕnio*, itd. Dakle, općenito bi se moglo zaključiti kako se glagolski pridjev radni muškoga roda u jednini tvori jednako kao i u standardu, dodavanjem morfema –o na glagolsku osnovu, uz razliku da, ukoliko glagolska osnova završava na –a, *ao* se steže u *o*, osim ako se radi o jednosložnoj osnovi.

Glagolski pridjev trpni tvori se uglavnom gramatičkim morfemom –t: *ŏženit, zĕbit, pŏkrĭto, prĕvĭta, ŭrĕdito, ōgrĕdit, pŏrušit, nŏsĭta, sĕšĭta*. Zabilježen je i oblik *opĕrisan*. Čak i najmlađi kazivač govori *kŭpĭto, plĕtĭto*, ali *pŏsvĕĉena*.

Kondicional prvi tvori se jednako kao u standardnome hrvatskom jeziku, a od njegovih se oblika razlikuje zbog razlika u oblicima od kojih se tvori. To se odnosi na prvo lice aorista pomoćnoga glagola biti, - bi, zbog izostanka glasa *h* u ovome govoru, a i zbog već spomenutih razlika u tvorbi glagolskog pridjeva radnog. Zabilježeni primjeri kondicionala prvog jesu: *bi_vŏlio, vŏlĭla_bi, bi_glĕdala, (zašto) bi_se_jĕ prĕdala, mŏrŏ_bi, bi_tŏ znĕla*. Uz napomene o infinitivu i prezentu navedene su neke specifičnosti koje ovaj govor posjeduje glede infinitivnih i prezentskih osnova.

Glagoli druge vrste s morfom –nu u infinitivnoj osnovi i –n u prezentskoj, u ovome govoru u infinitivnoj osnovi imaju –ni: *ŭginĭlo, dĭgnĭt, skŭnila, zŭnio, okrĕnĭti, pŏginĭla, krĕnila, smŕžnit*.

Glagoli šeste vrste u prezentskoj osnovi ne gube morf *-iva* (koji karakterizira infinitivnu osnovu) kako se to inače događa u standardu pa su kod ovih glagola prezentska i infinitivna osnova izjednačene. Zabilježeni su primjeri prezenta, u prvome i trećem licu jednine: *pòštīvam* (poštujem), *rasăđīvam*, *prikăzīva* (prikazuje), *izškīva* (iziskuje).

5.4. Tvorba riječi.

U ovome se govoru tvore polusloženice tipa: *băb-Màrika*, *snăš-Sŏfa*, *băc-Lóvro*, *nīna-Klâra* čiji je prvi dio nesklonjiv i karakteristične su za slavonske govore (Kolenić 1999: 46).

5.5. Sintaksa.

Glagol pričati otvara mjesto prijedlogu *od* uz genitiv pa sintagma izgleda: pričati od + imenska riječ u genitivu, umjesto očekivanoga: pričati o + imenska riječ u dativu. Primjeri su: *A_od_čègā da_pričamo?* (A o čemu da pričamo?)/ *Da_jâ pričam od_mòjī svätova.* (Da ja pričam o svojim svatovima.).

Lokativ ponekad biva zamijenjen genitivom u primjerima: *Od_mòjī svätova_je lîpo_bilo, bļo_je_i čāuš, i_djevèruše bile, bila_je od_Ćüte mǎma divèruša mèni.* (U mojim svatovima je bilo lijepo, bio je i čauš, i djeveruše su bile, Ćutina mama mi je bila djeveruša.) /*Tô_se vļše pòtroši skòro Bõže već_ù svatova.* (To se potroši skoro i više, Bože, nego u svatovima.)

U_šokački svätova_nije bļo dñver, sáde jê. (U šokačkim svatovima nije bilo djevera, sada ga ima.). U standardnome bi hrvatskom to bilo: u svatovima, lokativ. Navedeni primjeri predstavljaju odstupanje od standardnoga jezika na sintaktičkoj razini, pravila za sintaksu nisu ista kao u standardnome jeziku.

U opisu rodbinskih odnosa ponekad se koristi posvojni genitiv umjesto posvojnoga pridjeva: *od_Ćüte mǎma; žèna_mu.*

U suprotnim se rečenicama rabi i veznik *već* uz ostale suprotne veznike: *Tô_se vļše pòtroši skòro Bõže već_ù svatova.* (To se potroši skoro i više, Bože, nego u svatovima.)/ *Ne_õvāj trūljārski već_prāvi ðukat.* (Ne ovaj truljarski nego pravi dukat.)

Zanaglasnice nemaju isto mjesto u rečenici kao u hrvatskom standardnom jeziku. Obično nenaglasnice teže biti na drugome mjestu u rečenici, nakon prve naglašene riječi (Barić i dr. 1995:595), a u bogdanovačkome je taj red puno slobodniji. Ovo su primjeri rečenica koje bi u standardu zvučale neobično iz tog razloga: *A_za_svätove nîsu pògače se_pèkle./ Ti_ně_mõraš se_ùdat./ Jel_mu_ùnuk_je svëćenik i_õnda_je tô kúpîo./ Kô ostǎne kòt_kuće taj_õpet izvadi krŭ_jel dvâ sâta õn mõra_se pëć.*

Švábe bile vrédne i_bògate. U primjeru je vidljivo kako se sročnost provodi prema gramatičkome rodu, a ne po spolu.

5.6. Leksik bogdanovačkoga govora.

5.6.1. Uvod. Mjesto naselja izgovara se Bogdánõvci. Mještani se zovu Bogdánõvčani, a pridjev izveden od imena naselja je bogdánovački.

Rodbinski nazivi zabilježeni u Bogdanovcima jesu: *šógōr* (sestrin suprug – svak), *snàja* (snaha), *brät*, *sèstra*, *dëda* (djed), *svëkrva*, *jëtrva*, *príja* (majka osobe koja je ženidbom ili udajom došla u obitelj), *dãda* (otac), *nña* (strina), *néna* (starija rođakinja, ili sestra ili sestrična, ne tetka, već osoba iz iste generacije u obitelji).

5.6.2. Frazemi.

Nè bi mēne niko prèveo žèdnu preko vòdē. (ne bi me nitko prevario)

A òvi tū izmišljaju sãd nèke tōple vōde. (proglašavaju novošću odavno poznate stvari)

Tò je grijòta od Bōga. (nečuven grijeh)

Jōš mãlo pãmeti ìmam što me nije òstavila. (još sam uvijek sposobna razmišljati)

Njój je svē rãvno, svē joj je rãvno. Di Dũnav tèčē kũd i krénio. (svejedno joj je za sve, neće utjecati na tijek događanja)

Ìmala račúna zvãt iz Austrãlije. (isplatilo joj se zvati iz Australije)

Kãkã vlãda, tãka i parãda. (posljedice su u skladu s uzrocima)

Bōg te pòmogo. (poštatalica, uzvik koji označava emotivnu reakciju obilježenu čuđenjem)

Bōrovo dōšlo k sēbi. (Borovo se oporavilo)

Sãd me bòlì brìga ni za òvō ni za òno. (nije mi stalo do ovoga ni onoga)

To se nè sme rēč. (izraz koji se odnosi na neprikladne izraze, vulgarnosti i sl.)

A štã mōš (izraz rezignacije)

Štãj mēn na stól (što meni znači (popeti se na stol), nikakav mi problem ne predstavlja (popeti se na stol))

Dã, i kãd, da ìvñe se, za próljev, (frazem koji upozorava da će se reći nešto što se smatra neprikladnim)

al po prìje, kãkì. (po onome od ranije, nikako; po prijašnjem, ni slučajno)

tò je bìlo žìvot (to je bilo lijepo, za pamćenje)

Bìò ãpãš. (bio je zločest, živahan)

Jēdnōm dúšōm díjat (biti složni)

5.6.3. Rječnik bogdanovačkoga govora.

âm, âma, im., m.r. – ham, dio opreme za konja

àvlija, àvlije, im. ž.r., tur. – dvorište

bãšća, bãšće, im., ž.r., tur. – vrt

bräun, bräunsko, pridj., njem. - smeđ
ĉäuš/ ĉävuš, ĉäüša im. m.r., tur. - muška svatovska uloga, organizator svatovskih događanja
ĉöper, ĉöpera, im., m.r., mađ. – čopor, upotrebljava se u izrazu *čoper svinja*
ĉörav, -a, -o, pridj., tur. - slabovidan
ĉórba, ĉórbē, im., ž.r., tur. - juha
ĉöšak, ĉöška, im. m.r., tur. - kut, ugao
dëda, dëde, im., m.r. - djed
devèruša/divèruša/djevèruša, (deverŭša), im., ž.r. - djeveruša, svatovska uloga
dígod, pril. - gdjegod, ponegdje
dvójci, dvójaca, im., m.r., pl.t. - blizanci
džàbē, pril., tur. - uzalud
džëzva, džëzve, im., ž.r., tur. - lončić za kuhanje kave
đínda, đíndē im., ž.r., mađ. - jeftini ukras
đuvègija, đuvègije, im., m.r., tur. - mladoženja
ëklat, ëklam, gl., njem. - izrađivati čipku
fàjgl, fàjgla, mn. *fàjglovi*, im., m.r. - vrsta cvijeta, *Matthiola incana*
füruna, fürune, im., ž.r., tur. – vanjska peć
gànak, gànka, im., m.r., njem. - trijem
imat, ĩmam, gl. - u širem značenju nego u standardu, obuhvaća značenje glagola postojati, biti, ne označava samo posjedovanje
ĭstek, pril. – tek
izaran, -a, -o, pridj. - pohaban
jedàrēd, pril. - jedan put
kàdgod, pril. - ponekad
kàpija, kàpije, im., ž.r., tur. - ulazna vrata
kérit se, kérim se, gl. - isticati se glasnim pjevanjem i gestama pri zajedničkom veselju
mëd, prijed. - među, između
mögućan, -ćna, ćno, pril. - imućan
mölovani, -a, -o, pridj., njem. - oslikani
mŭstra, mŭstre, im., ž.r., njem. - uzorak
nápast, nápasti, im., ž.r. - prijetnja, nevolja, opasnost, sve što osobu može povući u nešto loše
nă strān, pril. - ustranu
nèdelja, nèdelje, im., ž.r. - tjedan
nëubavan, -vna, -vno, pridj. - neuračunljiv

nña, nñe, im., ž.r. - strina
néna, néné, im., ž.r. - nešto starija rođakinja
nŭz, prijed. - uz, do
ödžak, ödžaka, im., m.r., tur. - dimnjak
opèkmezit se, opèkmezim se, gl. - ožalostiti se, rascmoljiti se
ormān, ormānā, im., m.r. - ormar
öndale, pril. - odande
östrāg, prijed. - odostraga
ötale, pril. - odatle
òtamo, pril. - od tamo, odande
ótkačen, -a, -o, pridj. - neuobičajenoga ponašanja
ötkale, pril. - odakle
övdale, pril. - odavde
pazárit, pāzārim, gl., tur. - trgovati
pēlcer, pēlcera, im., m.r., njem. - presadnica
pèškīr, pēškīra, im., m.r., tur. – 1. ručnik, 2. ornamentirani komad platna s posebnom namjenom
pījac, pijāca im., m.r. - tržnica
pñter, pñtera, im., m.r., njem. - bačvar
pògača ũkiselo - naziv za orahnjaču, makovnjaču i ostale slične kolače
pònjava, pònjave, im., ž.r. - veći komad platna od domaćega tkanja, obično od pamuka
ponjāvac, ponjāvca, im., m.r. - manji komad tekstila domaće izrade, obično tkan od vune
prāma, prijed. - prema
prēd tō, pril. - uoči toga, prije toga
prōmaja, prōmaje, im., ž.r. - propuh
prīd, prijed. - pred, ispred
rādenica, rādenice, im., ž.r. - marljiva ženska osoba
rérna, rérnē, im., ž.r., njem. - pećnica
sāde, pril. - sad
sīrce, sīrceta, im., s.r., tur. - ocat
skřlat, skřlam, gl. - smlaviti, nadvladati, o bolesti
snāja, snājē, im., ž.r. - snaha
sōs, sōsa, im., m.r., franc. - umak
sprovòdit se, spròvodim se, gl. - zabavljati se

staròsvatit, staròsvatim, gl. - obavljati uloga staroga svata
sŭpa, sŭpe, im., ž.r., njem. - juha
svēt, svēta, im., m.r. - ljudi
šljōknit, šljōknem, gl. - udariti, oboriti, o zdravstvenoj tegobi
šnājderica, im., ž.r., njem. - krojačica
šógōr, šógōra, im., m.r., mađ. - sestrin suprug
špōret, špōreta, im., m.r., njem. - štednjak
tànjīr, tanjíra, im., m.r. - tanjur
tèpsija, tèpsije, im., ž.r., tur. - lim za pečenje
túdē, pril. - tu
ŭnūtri, prijed. - unutra
ŭveče, pril. - uvečer
věšmašīna, věšmašīne, im., ž.r., njem. - perilica rublja
zamàndrake, zamàndrāka, im., ž.r., pl.t. – tričarije

5.7. Sociolingvistička analiza.

Kao i svinjarevački govor, bogdanovački predstavlja mješoviti tip prijelaznoga govora. Već je napomenuto u poglavlju o svinjarevačkome govoru kako su ta dva naselja u

prošlosti bila snažno povezana s gradom Vukovarom. I ovdje se pojavljuju sva tri odraza jata. Međutim, kod osoba ispitivanih u Bogdanovcima, nije bilo naznake o predodžbi ekavskoga odraza jata kao stereotipnoga obilježja srpskoga jezika, za razliku od stava u Svinjarevcima. Ondje su kazivači to sami spominjali, bez da su upitani o tome. Ovdje su u razgovoru o njihovom mjesnome govoru kazivači u pravilu odmah napominjali kako je njihov govor bio ikavski. Jedna se osoba i ispravljala dok je govorila, nastojeći koristiti ikavske odraze.

Bogdanovački je govor sličan svinjarevačkome po činjenici da se pojavljuju sva tri odraza jata. Međutim, u Svinjarevcima je distribucija različitih odraza jata bila nešto pravilnija u odnosu na kazivače i svi su koristili iste odraze na istim riječima. U Bogdanovcima to nije slučaj. Nije moguće prepoznati pravilnost u odnosu na distribuciju odraza niti ovisno o riječima, a niti ovisno o kazivačima. Razlog je tomu što je ovdje bilo najteže doći do vernakularnoga govora svih kazivača i nije sigurno je li taj cilj uopće dostignut.

Kroz razgovor s njima izvan trajanja snimke i kroz razgovor s osobama koje nisu snimane, moglo se zaključiti kako je to posljedica njihova boravka u progonstvu. Čini se kako bi bilo opravdano reći da kod svih osoba postoji lingvistička nesigurnost. Labov ju je definirao kao pojavu kod koje ispitanici ispravljaju vlastiti govor jer mu ne pripisuju prestiž (Mesthrie 2009: 87).

Sigurno je kako osobe ispitivane u okviru ovoga istraživanja posjeduju svijest o vlastitome korištenju jezika. Najupečatljiviji je bio primjer osobe koja je tijekom snimanja sat vremena govorila vrlo polagano i zastajkivala, promišljala što će reći. Po završetku snimanja, član je njezine obitelji, prisutan za vrijeme snimanja, komentirao kako se ta osoba inače ne izražava kao tijekom snimanja, primijetivši kako se spomenuta osoba u velikoj mjeri trudila govoriti „fino“ tijekom snimanja. Na upit zašto je to tako, obje su osobe ispričale kako su tijekom progonstva bile opominjane zbog načina izražavanja, mlađi članovi obitelji ispravljali bi ih po dolasku iz škole. Govorili bi im što je pravilno, a što ne. I sama je osoba rekla kako zbog njih govori kako govori i dodala je, govoreći o raznim boravištima za progonstva: *Zătō kăžem da_nè_mogu já, dok_sam_žíva, jěš_ću sŭpe ĩ_něću ĩmati súsede ve(č)_ću_ĩmati kòmšije*. Osoba je time ustvrdila kako je promijenila svoj način izražavanja, ali postoje granice do kojih u toj promjeni ide. Njezino pomno biranje riječi nije rezultiralo manjim brojem ekavskih odraza jata, što bi bilo donekle očekivano. Kod ove je osobe broj ekavskih odraza u dugim slogovima bio znatno veći nego broj ikavskih i ijekavskih odraza, dok je u kratkim slogovima raspodjela bila podjednaka.

Može se govoriti o lingvističkoj nesigurnosti i kod osobe koja se ispravljala i nastojala govoriti kako se govorilo u Bogdanovcima, što je značilo da je nastojala koristiti ikavske od-

raze. Kod te je osobe i zabilježeno najviše ikavskih odraza. Treća je osoba koristila malo e-kavski, malo ikavski i jekavski odraz na istim riječima, unutar iste rečenice. I snimane osobe i još neki mještani s kojima je metodom sudionik-promatrač, izvan vremena snimanja, razgovarano o okolnostima govora u progonstvu, složili su se oko toga kako su u to vrijeme doživjeli neugodna iskustva zbog načina na koji su govorili. Svi su boravili u drugim krajevima Hrvatske, ali i u drugim mjestima u Slavoniji za vrijeme trajanja okupacije njihova mjesta. Progonstvo je podiglo njihovu svijest o uporabi vlastitoga dijalekta.

Pojava lingvističke nesigurnosti obilježava bogdanovački govor u tolikoj mjeri da je gotovo sigurno kako govor zabilježen na snimkama nije vernakularni govor snimanih osoba. Dosljedna je u bogdanovačkome govoru nesigurnost, ali unatoč tome, moguće je ustvrditi, na temelju usporedbe s jezičnim obilježjima ostalih govora, kako nesigurnost utječe na distribuciju jezičnih obilježja, ali ne i na njihov oblik.

I bogdanovački se govor nalazi na granici posavskoga poddijalekta i slavonskoga dijalekta pa nije neobično što postoje mješovita obilježja. Prema vrsti i obliku jezičnih obilježja koja se pojavljuju u ovome govoru, nema odstupanja od dijalektalnoga kontinuuma. Nema jezičnih obilježja koja se ne pojavljuju u svinjarevačkome ili nuštarskom govoru.

U odnosu na svinjarevački govor, bogdanovački se razlikuje svojim naglasnim sustavom jer je puno češća pojava neoakuta. U oba je govora zabilježen tromi naglasak uz kratkosilazni. Prenošnje naglasaka dosljednije je i češće u bogdanovačkome govoru, zabilježeno je kod svih kazivača, dok u svinjarevačkome govoru to nije bio slučaj. U bogdanovačkome govoru s riječi *njŕva* naglasak obavezno prelazi na prednaglasnicu dok se u Svinjarevcima može čuti *na_njŕve*.

5.8. Zaključak.

Bogdanovački, kao i svinjarevački govor, predstavlja mješoviti tip prijelaznoga govora. U vrijeme prikupljanja građe za ovaj rad, pokazalo se kako postoji lingvistička nesigurnost koja obilježava upotrebu govora u ovome mjestu. Ona utječe na distribuciju, ali ne i na vrstu jezi-

čnih obilježja govora što je moguće ustvrditi činjenicom kako se u bogdanovačkome govoru pojavljuju isti oblici kao u susjednim govorima.

U odnosu na svinjarevački govor, naglasni sustav bogdanovačkoga govora bliži je posavskome poddijalektu. Upotreba neoakuta sasvim je uobičajena, mada se pojavljuje paralelno s drugim naglascima. I bogdanovački govor nedvojbeno pripada slavonskome dijalektu jer posjeduje mnoga njegova obilježja: čest izostanak fonema *h*, stezanje *-ao* u glagolskome pridjevu radnom u *-o*, oblik infinitiva bez dočelnoga *-i*, tvorbu glagolskoga pridjeva trpnog sufiksom *-t*, velik broj germanizama i turcizama u leksiku.

5.9. Ogledni primjer bogdanovačkoga govora.

Büde cètr pèt svirácā i_jöš devèruše, dà. Šòkački, al_àftovima, nèma kòla, jèl? Jèd'no käd_smo kòlima, käd_sam já, nè_znam kòje_to gòdne bílo – käd_smo mí staròsvatili. Tò_sam nájbolje vòl'la, jáoj... Kònji òni lípi, a_ámovi, a_kòla narédili, tó ponjève, tó ponjávci, tó

jàstuci, šlingâni, mà! Staròsvatili, tô_je drùgi kûm, sàd kâžu, jèl, a_prije_se rèklo šòkački stâri svät. Kûm pa_stâri svät, i_tô_se sjèçam kàd_sam_se já ùdala kàko_je kúma dònela grânu. Nèkad_se grána kumòvskā tàko sa_çètiri, ònda_se túde mètne màrama prjêko, svilèna. Ili_nèko, matrijal nèki, a_staròsvacka_je sa_trî. Trî staròsvacka, a_kumòvskā sa_çètiri, pa_ònda_se kókice pa_srcéta pa_oglédalo pa_ònda jèl dâr mètnu gòre. Dà, pa_prije, prije_su svätovi šòkački, mìslîm, svì_su bìli sva..., nèma vèze jel_šòkački, jel_svätovi_su svì bìli, kàko_da kâžem, vèseli i_bògati za_sáde. Sàd_je pùno nòvaca døbiješ i_štà, al_tô nije tó.

6. Mjesni govor Nuštra.

6.1. Uvod.

Nuštar je općinsko središte smješteno između Vinkovaca i Vukovara. Samo naselje Nuštar broji 3665 stanovnika prema popisu stanovništva iz 2011. godine. Stanovništvo je većinom hrvatske nacionalnosti. Starosjedilačko stanovništvo čine Šokci. Tradicijsku kulturu mjesta predstavlja HSKPD „Seljačka sloga“ Nuštar. Na svakodnevnicu je života u Nuštru znatno utjecala činjenica da su bili vlastelinsko središte. Grofovska je obitelj Khuen de Belas-si sve do Drugog svjetskog rata aktivno sudjelovala u životu stanovnika ovoga mjesta, čega se stariji stanovnici živo sjećaju.

Za vrijeme Domovinskoga rata, Nuštar se nalazio na samoj bojišnici. Nije bio okupiran, ali većina je stanovništva bila iseljena od jeseni 1991. godine do proljeća 1992. Neprijateljska je vojska ušla iz smjera Vukovara do centra Nuštra. Materijalna je šteta bila velika, iako je taj napad trajao jedva jedan dan.

Kazivači iz Nuštra, prema čijemu će kazivanju biti analiziran govor Nuštra, su: Marija Marošević, (1929.), Ana Šuća, r. Ivankovac (1934.), Anica Pokršćanski, r. Šarić (1946.) i Nikola Šuća (1976.).

6.2. Fonologija.

6.2.1. Odras jata. Prema tvrdnjama kazivača, govor je u Nuštru u prošlosti bio ikavski. I Pavičić navodi kako se u Nuštru zadržala ikavica i starija akcentuacija (Pavičić 1953: 85). U

nuštarskom je govoru moguće čuti sva tri odraza jata. Jedan je osoba primijetila nedosljednost i komentirala: *Mi jèsmo ikavci, al _nĕ_ kážemo drínak. Mi kážemo drénak.*

Ikavski su se odrazi mogli čuti isključivo u dvije vrste primjera. Jedna su vrsta prilog gdje i prilozu u kojima se nalazi : *di, nĕgdi, svüğdi*. Svi su kazivači koristili ove oblike i rjeđe je bilo *djĕ*, ali *óvdje* je u pravilu je bilo s jekavskim odrazom (nijednom nije bilo rečeno *óvdi*). Druga vrsta primjera u kojima se pojavljuje ikavski odraz jata su glagoli prvoga razreda treće vrste: *gòrila, izgòrilo, lètili, proživila, sm `rdilo, vĕdit, vòlila, vòlili, vĕdili, vĕdit, žívili*. Ti se glagoli pojavljuju isključivo s ikavskim odrazom. Kod glagola htjeti, glagolski pridjev radni bio je *tjĕo, tĕo i htĕo*, ovisno o kazivaču. Ikavski su odrazi zabilježeni i u nekoliko riječi vezanih uz narodnu nošnju: *cvĕtove, rásplit, rĕtka, vínac*.

Kad se radi o ekavskome odrazu jata, jedna osoba nije imala niti jedan takav primjer, a kod ostalih se ekavski odraz pojavljuje u riječi *drénak* i u glagolima s korijenom *nes* i alomorfom *nije*. Od osobe koja nije imala ekavskih odraza moglo se čuti: *òdnjeo*, a inače: *dònela, dòneo, dònĕt, ĩnela, òdnela, pòneli*. Ostali primjeri u kojima se pojavljivao ekavski odraz su: *dvĕ, naprĕd, nĕdeljom, ponĕdĕljkom, pòsle, pòslepòdne, pòvrĕdi, prĕmer, ùvĕk, ùvrĕdi, vrĕme*. Oblici *nĕdeljom, ponĕdĕljkom* zabilježeni su jedino u ekavskom obliku, a ostali se koriste i u jekavskom: *dvĕje, dvĕjĕ, od _naprijĕda, pòslije, prĕmjer, vřijĕdam, ùvĕjek*.

Najveći je broj primjera kod svih kazivača bio jekavskoga odraza jata. Neki su od primjera: *bjĕlu, cvjĕtiće, djĕ, djĕte, djevĕruša, dvĕje, dvĕjĕ, htjĕla, kòljena, ljĕpo, mjĕsta, mjĕšano, mjĕšavinu, mljĕko, mljĕt, nasjĕće, nasjĕku, nasljĕdili, òdnjeo, óvdje, pjĕvamo, podjĕli, pòdjĕlim, pòsjetit, pòslije, prĕmjer, pròpovjĕd, sjĕćam, sjĕdila, svjĕtla, svjĕtlĭ, tjĕla, tjĕli, tjĕšila, umřjĕt, ùtjeco, ùvĕjek, vřjĕruje, vřjĕdam, zàmjĕsim, zdjĕli*.

U svakome je slučaju nuštarski govor većinom danas jekavski. Zadržan je ikavski odraz vrlo pravilno u glagolima prvoga razreda treće vrste, te nekim riječima povezanim s tradicijom. Iako, zanimljivo je da riječ *djevĕruša* koja pripada običajima, nijednom nije spomenuta s ikavskim odrazom. Riječi koje se pojavljuju s ekavskim odrazom, redovito se pojavljuju i u susjednim govorima pa bi se moglo govoriti o svojevrsnim zajedničkim ekavizmima.

Ekavizmi su uobičajena pojava u govorima posavskoga poddijalekta bez obzira radi li se o ikavskome ili ikavsko-jekavskome govoru sudeći prema primjerima u Ivšića (1913a: 162, 169). Usporedbom s njegovim primjerima, očito je kako je veća vjerojatnost da će se pojaviti u nenaglašenoj slogu i iza fonema *r*. Takva je tendencija primjećena u svinjarevačkome govoru, a preklapa se i s nekim primjerima koje Ivšić navodi kao ekavizme (1913a: 162, 169).

Prema navedenim primjerima i usporedbom s Ivšićevim primjerima, moglo bi se s priličnom sigurnošću reći kako nuštarski govor u prošlosti nije bio ikavski nego ikavsko-jekavski.

Naime, svi primjeri ikavskoga odraza jata koje su kazivači naveli, većinom su na dugim slogovima. Ivšić navodi za ikavsko-jekavske govore kako su se u njima ikavski odrazi često nalazili na glagolima prvoga razreda treće vrste (Ivšić 1913a: 165), stoga bi i ta činjenica išla u prilog toj pretpostavci. U tome pogledu, ne bi bilo neobično što se riječ *djevèruša* nije spominjala s ikavskim odrazom jer ukoliko je taj govor bio ikavsko-jekavski, ona ni ne bi imala ikavski odraz jata.

Jedine riječi koja ne bi išle u prilog toj pretpostavci su *drénak* i *cvňovi*. *Drénak* bi bilo moguće eliminirati time što se ekavski odraz pojavljuje iza glasa r. U vezi s time, nije nebitna ni varijacija prefiksa *pri-* u *prèšít*. I tu varijaciju Ivšić navodi kao prisutnu u ikavsko-jekavskim govorima (Ivšić 1913a: 167). *Cvňovi*, upotrijebljeni kao dio pasivnoga leksika osobe koja je navela ovaj oblik, u svojstvu ukrasa za djevojačko oglavlje, mogao bi biti izveden analogijom prema nominativu *cvít*, što bi bilo logično s obzirom na uvjerenje kazivača kako je njihov govor u prošlosti bio ikavski.

6.2.2. Ostale fonološke osobitosti nuštarskoga govora.

Vokalno l. U riječi *muškàtl* fonem *l* ima ulogu vokala.

Glasovi č i ć. Ne postoji razlika u izgovoru glasova *č* i *ć*. Izgovaraju se kao srednje *č* pa jednako zvuče fonemi u riječima: *bâšća*, *ćúvat*, *kŭća*, *trěći*.

Glas h. Fonem *h* uobičajen je u nuštarskome govoru, svi su ga kazivači koristili. Neki su primjeri: *dňcem*, *hãjd*, *hálva*, *hěklane*, *hlád*, *htjěla*, *ispŭhana*, *njŭh*, *sahranjŭvani*, *strahòte*, *sŭhog*, *ŭhvatit*. Pojavljuje se u svim pozicijama u riječi. Međutim, često ispada na kraju riječi pa se može čuti: *i* (*ih*), *nájteži*, *njŭ*, *òdma*, *strá*, *široki*, *tŭ*, *trěći*, *věliki*. Nešto rjeđe ispada na početku riječi: *òče*, *òčeš*, *tŭ tjěla*, *tjěli*, i to samo u slučaju glagola htjeti, mada se on pojavljuje i s *h*. U dvama primjerima, *h* je zamijenjeno s *f* i *v*: *plafóna*, *iskuvávala*.

Likvide. Glas r se u uzročnome vezniku *jer* češće čuje kao *l* - *jel*: *jěl_sam ĩmala sěstru/Jěl kòd_nās_se nòsi/ di_su_bĭli gròfovi stãnovi jěl tŭ_je bĭò grŏf/gŭske smo_ĩmali jěr ĩmala_je nās žěnski*.

Vokalizacija l/o. L na kraju sloga u glagolskom pridjevu radnom muškoga roda u jednini redovito prelazi u *o*: *dŏšo*, *ĩmo*, *ķšo*, *izašo*, *kázŏ*, *mŏgo*, *ucjenjŭvŏ*, *ŭtjeco*, *vĭkŏ*, *vjěncŏ*. Nije vokalizirano u primjeru: *polnŏčku*. Imenica *stolnjak* glasi *stŏljnjak* u ovome govoru.

Sibilarizacija. Sibilarizacija nije provedena u primjeru *u vójski*, ali se inače dosljedno provodi, kako se vidi u primjerima: *jástuci, mómci, pletènici, slíci*. Zabilježeno je i *mómce*, gdje je sibilarizirana osnova ostala, mada k nije ispred i.

Jotacija. Jotirano je *s* u primjeru: *nǎmirišali*. Glagol je izveden od imenice *miris*. U hrvatskome se jeziku glagoli od imenica tvore sufiksima *-a/ova/ira/i* (Barić 1995: 376). Po tome bi glagol u infinitivu trebao glasiti *mirisati*. Glagol pripada drugome razredu pete vrste i u prezentu ima jotiranu osnovu. Analogijom je infinitivna osnova izjednačena s prezentskom i stoga je jotirana. Ne dolazi do jotacije cijeloga skupa *ht* u obliku *dǎhćem*, jotirano je samo *t*.

Prijeglas. Prijeglas nije dosljedno proveden u primjeru: *sa ùćiteljom*, ali to je izoliran primjer, i ista osoba je odmah koristila i oblik u kojemu je prijeglas proveden: *sa kònjem*. Zabilježeno je i *bàgrami*.

Ispadanje. Vokal *i* izostaje u zanaglasnome slogu u riječima: *gödne, kòlko, mēn, mšla, nēkolko, tòlko, vèlkā, vǐlla, vǐdte, vòlla*. Kod količinskih priloga je pravilo da se izgovaraju bez *i*, a ostali primjeri se mogu čuti, od istih kazivača i s *i*: *gödine, vèliko, vǐdili, vòlili*. Dvojako se koristi i imenica: *kčérka/cérka*, od istih kazivača. U govoru ponekad ispadaju dočetni vokali: *ět, onǎk, nš, sēb, tǎk*. Izostaje i dočetno *i* kod glagola u infinitivu: *bǐt, ćúvat, dóc, dozvòlit, d`ržat, ĩč, izbacívat, kǎšljat, kúpit, mētit, nác, opterećívat, plésat, pogòdit, pòjest, prekorácit, próbat, rádit, rásplitat, stǎt, stǐč, tkǎt, udávat, umrjět, vést*.

Umekšavanje glasa l. Glas *l* nije umekšan u riječima *vǎlda* i *dǎle*. U pravilu se te dvije riječi pojavljuju u tom obliku, iako se moglo rjeđe čuti i *dǎlje*. Umekšano *l* zabilježeno je u primjerima: *stóljnjak, maljùšna, meljáva*.

Stežanje. Stežanje je zabilježeno u primjeru: *svédno*, te redovito u glagolskome pridjevu radnom muškoga roda u jednini: *dǎšo, ĩmo, ĩšo, izašo, kázō, mǎgo, mórō, nǎbrojo, nǎviko, őtišo, prěšo, prodávō, provózō, rěko, ucjenjívō, ùtjeco, víkō, vjěncō*.

6.2.3. Prozodija. U nuštarskome se govoru može čuti neoakut. Međutim, samo je kod jedne osobe neoakut imao stabilno mjesto u naglasnome sustavu i korišten je učestalo na svim pozicijama i na jednosložnim riječima: *cřkve, dǎdeš, já, jě, kalamǎč, Njēmaca, oblǎci, poslǎže*,

podjēli, rādimo, rāsla, sahranjīvani, stārog, stārom, umrjēt. Ista je osoba koristila kratkosilazni naglasak gdje su ostali koristili kratkouzlazni, na primjer, u riječima *kāvū, jāstuke*. Također, jedino je kod te osobe bilo moguće čuti dugosilazni naglasak na nepočetnome slogu u riječi *televīzija*, te kratkosilazni na središnjemu slogu u riječima: *četīri, ovāmo, za prāvo, vinōgrad*, mada je to upotrebljavano usporedno s *vinograd*. Ostali su kazivači vrlo rijetko u govoru koristili neoakut, ali je to bilo kad bi govorili o tradicijskim predmetima ili kad bi prepričavali neku anegdotu iz prošlosti i pri tome nekog citirali: *berzīn, c̃rkve, rītka*. Može se zaključiti kako taj naglasak danas nije dio naglasnoga sustava u Nuštru jer čak ga ni sve osobe starije životne dobi nisu koristile.

Kao i u svinjarevačkome govoru, i tu se pojavio svojevrsan produženi kratkosilazni naglasak na glagolu *ić*. Zabilježen je dva puta, oba puta na kraju rečenice.

Mada se neoakut javlja u ovome govoru, čini se kako on pripada pasivnome leksiku i vrlo rijetko govoru starijih mještana, čak ne ni svih pripadnika starije generacije. Naglasni sustav nuštarskoga govora se stoga sastoji od četiri akcenta i zanaglasnih duljina.

Dugouzlazni se naglasak može naći na početnome ili slogu u sredini riječi: *gorénja, izbacivat, kontésa, kriva, kulenóvā, obúkli, pántlika, prála, prodávō, provózō, proživila, šnajderájju, vínac, živili*. Na dočetnome slogu nije zabilježen.

Ni kratkouzlazni naglasak nije zabilježen na dočetnome slogu, već samo na prvome i srednjem slogu: *bronhītis, cvjētiće, dèzēn, djevèruša, imali, gòrila, h `rpice, izgòrilo, lètili, kàlamito, kòljena, naveliko, nèdeljom, nèzgodno, ponèdēljkom, zimūs, sm `rdilo, vòlila, vòlilī*.

Dugosilazni se naglasak može naći na jednosložnim riječima: *dān, kūm, rīs, vēst, vūl*, kao i kratkosilazni naglasak: *djē, ič, lūk, mljēt, pūc, stič, tkāt, vēš*. Oba su se naglaska mogla čuti isključivo na početnome slogu višesložnih riječi: *bjēlu, fálte, frândžama, hálva, krâdom, ljēpo, mjēšano, râdenica, râsplit, sívnicā, sūhog, břdo, cvřtove, dāda, dřma, dvļje, krâdomice, mjēsta, pōklon, pōslepōdne, pōvrēdi, stānica, střmo, vřdili, vřdit*. Iznimka je složenica *staro-svātica*, te brojevi u kojima se skraćivanjem kratkosilazni naglasak nađe na kraju riječi *četrdēs pēt, četrdēs dēvēte, pedēz dvē, devedēs trī, devedēz drūge, devedēz drūge*.

Na slogotvornome *r* mogu se naći sva četiri naglaska i zanaglasna dužina: *břdo, cřkva, dřlog, dřma, h `rpice, střmo, sm `rdilo, t `rpat, pòm̄rt*.

Zanaglasne se dužine čuvaju: *dèzēn, gārnr̄, guvèr̄rano, ìdēm, pātūljaka, ogòvāramo, pèrjānka, pōslepōdne, pōvrēdi, zimūs*.

Prenošenje naglasaka na prednaglasnicu vrlo je rijetko. Jedino u primjerima: *ù škōlu, kòd kuće* se moglo čuti. Puno su češći primjeri kad se to ne događa: *u Vînkovcima, u sv"atove, kraj škóle, nà čeg, kŭća do kŭće, na bŕđu, do kŭće, ne drma, iz Bŏsne, na ŭlici, po njĕga*.

6.3. Morfologija

6.3.1. Imenice. Nominativ množine imenice *svinja* glasi *svînji* (*svînji dŕ su bili/kad su se svînji klǎli*). Akuzativ množine je *svînje* (*čúvat svînje*). I imenica *Švabo/Švaba* zabilježena je s gramatičkim morfemom *-i* u nominativu množine: *u tŏm djĕlu su bili Švábi/ŏn je ŕšo sa Švábima ù škōlu*, iako je ista osoba govorila i: *sǎmo Švábe*.

Prezime Pokršćànskī u deklinaciji dobiva infiks –*ov* pa su zabilježena dva oblika genitiva množine: *dvjje kùće Pokršćànskōva, krāj Pokršćànskōvi*.

Imenica *skúta* (suknja/podsuknja) po obliku je pluralia tantum. U primjeru: *Tô_su skúta kòja_su do_kòljena*, radi se o jednome predmetu, ali po gramatičkome broju imenica je u množini. U primjeru: *Mórajū bīt dvója dónja skúta*, radi se o više nego jednome predmetu. Odgovara definiciji imenica pluralia tantum jer je matematički brojiva, ali gramatički ima samo množinu (Peti 2005: 135). Međutim, pojavljuje se i u obliku *skúte*: *Bíle_su skúte vézene./Tô_su čak_i svàki dān nòsile tàke skúte*, gdje se radi o množini kao gramatičkome broju, a radi se o više predmeta. Dvije su osobe koristile i jedan i drugi oblik.

Imenice a-vrste u množini koje znače ime naselja vrlo rijetko imaju genitiv jednak nominativu, zabilježena su samo dva primjera: *iz_Tòrdinci, iz_Āpševci*, čak i osobe od kojih su se mogli čuti ti primjeri, govorile su: *iz_Svinjārevaca, iz_Stāri Jānkovaca*.

6.3.2. Zamjenice. Upitno-odnosna zamjenica *tko* u nuštarskome govoru glasi *kô*. Sukladno tome, neodređene zamjenice izvedene iz *tko* glase: *kô, svăko, nĭko, nĕko*.

Akuzativ množine osobne zamjenice *oni* zabilježen je kod jedne osobe u obliku *njê*: *u_njê_se berĕ, ne_mògu glĕdat u_njê*.

6.3.3. Pridjevi. Zamjenički pridjevi na –*akav* u ovome govoru se tvore sufiksom –*ki*: *svăkaki* (svakakvi), *tăki* (takvih), *tăka* (takva), *kăkĕ* (kakve), *kăkă* (kakva), *nĭkaku* (nikakvu), *kojekăkô* (kojekakvo). Ali moglo se čuti i *nĕkakvim*.

6.3.4. Brojevi. Brojevi od jedanaest do devetnaest izvedeni su od osnovnih brojeva sufiksom –*nejst*: *četmĕjst, jedănĕjst, pĕmĕjst*. Broj dvadeset je *dvăjst, dvăjst ôsam, dvajstôsme*, s tim da dočetno –*t* može izostati, a nakon toga može uslijediti jednačenje po zvučnosti, ovisno o okolišu: *dvăjz dĕvĕtog*, skupina –*st* može u potpunosti izostati: *dvajsĕdam*. Navedeni oblici brojeva su uobičajeni, samo je dva puta rečeno: *dvădeset, dvădeset tĕšuca*.

Brojevi od trideset do stotinu u pravilu gube –*et*, mada ne mijenjaju mjesto niti vrstu naglaska. Jednom se moglo čuti *šezdĕšĕt i trĭ*, a inače je bilo: *ĕetrdĕš pĕt, ĕetrdĕš dĕvĕte, pedĕz dvĕ, devedĕš trĭ, devedĕz drŭge, devedĕz drŭge*.

6.3.5. Glagoli. Infinitiv u pravilu gubi dočetno *i*: *bĭ, ĕuvat, dôĕ, dozvòlit, d`ržat, ĭĕ, izbacivat, kăšljat, kúpit, mĕtit, năĕ, optereĕivat, plĕsat, pogòdit, pòjest, prekorăĕit, próbat*,

rádit, rásplitat, státi, stič, tkáti, udávat, umrjět, vĕst, ali iznimno se pojavljuje dočeto *i*: *čĭštiti, mĕtiti*.

Treće lice prezenta čiji bi infinitiv u standardnome hrvatskom jeziku bio *početi*, glasi: *pōčmu*.

Glagol *htjeti* u trećem licu prezenta može imati gramatički morphem *-eju*, i u naglašenom i nenaglašenom obliku: *ōčeju, čēju*.

Glagolski pridjev radni muškog roda u jednini tvori se sufiksom *-o*, nastalim od *-l* na kraju sloga. Međutim, ukoliko je prethodni vokal *a*, dolazi do stezanja *-ao* u *-o*: *dōšo, ĩmo, ĭšo, izašo, kázō, mōgo, mórō, nābrojo, nāviko, ōtišo, prĕšo, prodávō, provózō, rĕko, ucjenjívō, ùtjeco, víkō, vjĕnčo*. Iznimno se ne steže: *ĩmao*.

Glagolski pridjev trpni tvoren sufiksom *-t* rijetko se može čuti: *cĭknitu, izgorito, kàlamito*. U pravilu se tvori sufiksima *-n/-en/-jen*: *donešĕna, izgoreno, kĭštena, òbnovljeno, ògrāđeni, òštečĕna, ràščišćeno, ràzdvojeni, rōđena, srūšena, ũdano*.

Glagoli druge vrste s morfom *-nu* u infinitivnoj osnovi i *-n* u prezentskoj, u ovome govoru u infinitivnoj osnovi imaju *-ni*: *cĭknitu, izginilo, krĕnila, pòkisnit, prĕkinit, skĭnila, spomĕnila, víknio*.

Perfekt ponekad dolazi bez pomoćnoga glagola *biti*, na primjer: *na gráni ũvijek bĭlo pòklon*. Međutim, za izricanje učestalih radnji u prošlom vremenu, ponekad se koristi konstrukcija sastavljena od glagolskog pridjeva radnog glagola *htjeti* i infinitiva ili glagola u prezentu: *tjĕlo nasjĕcĕ, tĭla ōdem, htjĕli rĕć, htjĕli su zabádat*. Te su konstrukcije korištene kad bi se govorilo o radnjama u prošlosti, vezanima uz običaje, ali *tĭla ōdem* je korišteno u govoru o Tordincima i Antinu. Te bi se konstrukcije mogle smatrati dijelom pasivnoga registra u Nuštru i utjecajem govora okolnih naselja, ne i reprezentativnom odlikom nuštarskoga govora. Samo su kod jedne osobe zabilježeni navedeni primjeri i ona je spomenula kako je rodbinski povezana s Antinom i Tordincima pa se to može smatrati utjecajem komunikacije s mještanima ta dva mjesta.

6.4. Tvorba riječi.

U nuštarskome se govoru tvore polusloženice predmetcima: *bać-*, *snaš-*, *bab-*, *čika-*, *nena-*, *nina-* *seka-* na koje se dodaje ime. Oni nemaju vlastiti naglasak i kratki su. Mogu doći u kombinaciji: *snaš-Ėvica, čika-Lúkina*, a može biti i *snaš-Sĕka*. Postoje paralelni rodbinski nazivi i nazivi obraćanja, ali razlikuju se od tih predmetaka naglaskom, oblikom, ali ponajviše

činjenicom da se prvi dio polusloženice ne sklanja. Razlike između značenja predmetaka i imenica od kojih su nastali, bit će potanje obrazloženi u dijelu o leksiku.

Usporedo se s predmetkom *pri-* pojavljuje i *pre-* u glagolu *prěšit*, *prešívat*, *prřit*, u istome značenju od različitih osoba.

6.5. Sintaksa.

Sročnost se ponekad provodi prema gramatičkome rodu, ponekad prema spolu. Ovi su primjeri od iste osobe: *Övo tú _su bíli njègove slûge/slûge kðje _su bile blízu gròfu.*

Ići u procesiji u ovome govoru je: *řli _smo procèsijom.*

Ponekad se umjesto lokativa koristi akuzativ uz prijedlog *u*, kako bi se označilo vremensko razdoblje: *tô_se oblácilo sãmo u_Àdvent i_u_Kòrizmu*. U standardnome hrvatskom jeziku, i akuzativ i lokativ s prijedlogom *u* mogu označavati vrijeme (Silić 2007: 227, 233), ali akuzativni izrazi vezani su za kretanje i graničnu direktivnost (dostizanje cilja), a lokativni za statičnost, zadržavanje u postojećim okvirima (Silić 2007: 224). U skladu s time, ovdje bi primjereniji bio lokativ uz prijedlog *u*, jer se radi o vremenskome okviru.

Kako bi se objasnili rodbinski odnosi, često se koristi posvojni genitiv imenice umjesto odgovarajućih pridjeva: *od tĕrke kĕr mĕni, sĕstriĕna od ũjaka*. Kad se kaže *sĕstriĕna od ũjaka*, podrazumijeva se da je to osobi sestriĕna po ujaku, ujakova kĕi, a ne ujakova sestriĕna.

Za nabrojanje se koristi izraz *ĕm*: *ĕm kŭhat, ĕm_su znãle*.

6.6. Leksik nuštarskoga govora.

6.6.1. Uvod. Stanovnik Nuštra zove se Nuštárac, stanovnica Nuštárka, pridjev izveden od imena naselja glasi nuštárskĭ. Dijelovi sela su: Ćaraparski kráj, Břdo, Mlãĕuge, Grofòvskĭ kráj, Zvěrinjak, Lĭĕki kráj, Pĭcĭn dól.

Neki su od obiteljskih nadimaka poznati otkako stariji kazivači pamte, ali još se uvijek stvaraju novi. Redovito se koriste nadimci uz imena osoba, pa su iz snimaka izdvojeni i neki uzgred spomenuti, uz one izravno navedene tijekom razgovora o nadimcima. Iz tog su razloga navedeni u obliku u kojemu su spomenuti: *Bač-Ħve Visokog*, *Bač-Ħve Krivòvratog*, *Bĕtinovi*, *Bĕnĕeva*, *Bricini*, *Bũnderovi*, *Dĕbelovi*, *Dónina*, *Găbrini*, *Ĭliškovi*, *Kõlarova*, *Mărkini*, *Pulĩnovi*, *Piljáševi*, *Redárovi*, *Sălerovi*, *Sĕndiĕevi*, *Šárĕeva*, *Šĕfovi*, *Šĩmini*, *Šĩnkini*, *Šũmarovi*, *Zvonárovi*. Neki se od nadimaka koriste za iste obitelji. Uz to, postoje i nadimci paralelni navedenima. Nije ih poželjno koristiti pred članovima obitelji na koju se odnose, mada su i njima poznati. Među takvima su: *Balerĩnkini*, *Benzĩnovi*, *Mĕdini*, *Sũnderovi*, *Žválnjini*.

Rodbinski nazivi su *báĕo*, *băĕa* za brata. Ukoliko je bio mlađi, ponekad bi ga zvali *băjica*. Sestra je od milja bila *sĕka*, ali postojao je i pridjev *sĕka*, kao izraz obraćanja osobi koja nije sestra osobi koja joj se obraća. I *sĕka* i *báĕo* mogli su postati nadimci pa postoji *snaš-Sĕka*, ili *ĕika-Báĕo*. Starijoj se sestri ponekad obraćalo s *nĕna*. Roditelji su *dăda*, *tăta*, *măma*. Stric i strina su *ĕiko* i *nĩna*. Osim što je bila izraz obraćanja starijoj ženskoj osobi, *snáša* je bio i naziv za osobu koja stupa u brak, mladu.

6.6.2. Frazemi.

Já tó nĩkom ne năbĩjam (nikome ne namećem)

nĩko nĩje vòdio račũna (nitko se nije brinuo)

năsjeĕ koláĕe (narezati kolaĕe)

ăjmo rĕĕ (recimo)

lũpi ĕu (reći ĕu otprilike)

pod mũs (obavezno)

bilo vrăg za ĕũvat, ĕvrsta kô vrăg (u velikoj mjeri – bilo je jako teško za ĕuvati, jako ĕvrsta)

sprĕmit se u nòšnju (odjenuti nošnju, ali ne samo odjevne predmete nego postići cjelokupan izgled, oglavljem, obućom, nakitom i sl.)

nòsit se šòkaĕki (svakodnevno odijevati tradicijsko ruho)

skĩnit se (prestati svakodnevno nositi tradicijsko ruho)

6.6.3. Rječnik.

băšĕa, băšĕe, im., ž.r., tur. - vrt

bašĕica, bašĕicĕ, im., ž.r., tur. – cvjetnjak u dvorištu

bjĕli lũk - ĕešnjak

bumbăriĕica, bumbăriĕice, im., ž.r., mađ. – pribadaĕa s okruglim završetkom na tupom kraju
ĕĭgovano, -a, -o, pridj., njem. - nabrano

cirkus, cirkusa, im., m.r. – metež, nered
còkli, còkla, còklovi, im., m.r., njem. – donji, izbočeni dio kuće, obično različite boje od ostataka
ĉăuš, ĉăuša im., m.r., tur. - muška svatovska uloga, organizator svatovskih događanja
ĉôšak, ĉôška, im., m.r., tur. - kut, ugao
delivara, delivare, im., ž.r. – sorta grožđa
dèzēn, dezéna, im., m.r., franc. – uzorak na tkanini
divánit, divānim, gl., tur. – pričati
dôjdola, dôjdole, im., ž.r. – običaj vezan uz duže razdoblje bez kiše
dřlog, dřloga, im., m.r. – nered, hrpa porazbacanih predmeta
drúga, drúgē, im., ž.r. - prijateljica
dŭnja, dŭnje, im., ž.r. – veliki pernati pokrivač
fâlta, fâlte, im., ž.r., njem. - nabor
fârba, fârbe, im., ž.r., njem. – boja
fôrmetla, fôrmetle, im., ž.r., njem. - ukras na poprsju muške tradicijske košulje
frândža, frândže, im., ž.r. – tekstilni ukras sastavljen od resa
fřtalj, fřtalja, im., m.r., njem. – četvrt, petnaest minuta, ali i malen komad nečega
gàrnîr, garnîra, im., m.r. – plisirani ukras obično na donjem dijelu suknje ili pregača
hotéla, hotélē, im., ž.r. – sorta grožđa
kalamăc, kalamăca, im., m.r. – sorta grožđa
kļjer, kļjera, im., m.r., tur. – stambena zgrada odvojena od kuće
kòĉanja, kòĉanje, im., ž.r. - oklasak
komùšat/komùšām (kukuruze)/ šŭškat/ šŭškam (kukuruze) – čistiti kukuruzni klip
kórpa, kórpē, im., ž.r. – korpa, ali i naziv za običaj darivanja potrepština za svatovske kolače
màrijica, màrijice, im., ž.r. – cvijet, drugi naziv za muškàtl, pelargonija
meljáva, meljávē, im., ž.r. - mljevenje
mètat, mĕĉem, gl. - stavljati
mòba, mòbē, im., ž.r. – susjedska ili rodbinska ispomoć u poslu
môľovan, -a,-o, pridj., njem. - oslikan
mômentalno, pril. - trenutno
muškàtl, muškàtla, mn. *muškàtli*, im., m.r. – cvijet, pelargonija
nàsječ, nasjécēm, gl. – narezati (o kolačima)
nŭmero, nŭmera, im., s.r. – zemljište
od_naprijéda, pril. - sprijeda

òfārban, -a,-o, pridj., njem. - obojan
òndak, pril. - onda
òpšling, *òpšlinga*, im., m.r., njem. - rub izrađen tehnikom šlinganja
òstrāg, pril. - odostrag
pākovat, *pākujem*, gl. - pakirati
pántlika, *pántlike*, im., ž.r., njem. - vrpca
pèrjānka, *pèrjānke*, im., ž.r. – pokrivač punjen perjem (uz naziv *pèrina*)
pèškīr, *pèškīra*, im., m.r., tur. – 1. ručnik, 2. ornamentirani komad platna s posebnom namjenom
pendžerāšit, *pendžèrāšim*, gl., tur. – doći nepozvan na kakvo slavlje
pīrit, *pīrīm*, gl. - puhati
pòjata, *pòjate*, im., ž.r. – gospodarska zgrada
pòm̄rt, *pòmrem*, gl. - poumirati
prēd, pril. – uoči, uz akuzativ imenice koja slijedi, *prēd tó*
prèšīt, *prèšījem*, gl. - prišiti
pròljetos, pril. – prošloga proljeća
srāčunat, -a,-o, pridj. – pomiren s nečime, spreman na nešto
pūc, *pūca*, im., m.r. – našiveni ukras na kragni
pudārit, *pūdārim*, gl. – čuvati vinograd nakon što grožđe dozrije
rādenica, *rādenice*, im., ž.r. – vrlo vrijedna žena
rīs, *rīsa*, im., m.r., mađ. – naknada isplaćivana radnicima u žetvi
rōba, *rōbe*, im., ž.r. - tkanina
rōklja, *rōklje*, im., ž.r., njem. – gornja podsuknja, nabrana uz donji rub
sāler, *sālera*, im., m.r., njem. - užar
sekīrat se, *sèkīram se*, gl. - živcirati se
sīvnica, *sīvnice*, im., ž.r. – ukrašeni montažni objekt povodom Tijelovske procesije
skūte, *skūtā*, im., pl.t. – tradicijska suknja ili podsuknja
spādat, *spādam*, gl. - pripadati
starosvātica, *starosvātice*, im., ž.r. – ženska osoba uz staroga svata (kuma mladoj na svadbi)
sūtra dān, pril. – sutra
svāgdānji, -a,-o, pridj. – svakodnevni, uobičajeni u upotrebi
šātra, *šātre*, im., ž.r., tur. – štand na sajmu, kirbaju
šèfovāt, *šèfujem*, gl., franc. – zapovijedati, naređivati, voditi glavnu riječ
šlāpa, *šlāpe*, im., ž.r., njem. - papuča

šlogírat, šlògīram, gl. – doživjeti srčani udar
šnǎjder, šnǎjdera, im., m.r., njem. - krojač
šnajdèrāj, šnajderāja, im., m.r., njem. – krojačka radionica
štrǎjfnā, štrǎjfnē, im., ž.r., njem. – ukrasna traka uz vanjski rub police
t`rpat se, t`rpām se, gl. – nametati se
vàrjača, vàrjače, im., ž.r. - kuhača
vášar, vášara, im., m.r., mađ. - sajam
vǎška, vǎške, im., ž.r. - uš
věš, vèša, im., m.r., njem. - rublje
věškorpa, věškorpe, im., ž.r., njem. – velika pletena korpa s dvije manje ručke
vrž, prijed. - povrh
vûl, vûla, im., m.r., njem. – svileni ukrasni konac
závoj, závoja, im., ž.r. – oglavlje za udanu ženu, uz *šámiju*
zìmūs, pril. – prošle zime
žàloban, -na, -no, žalòvit, -a, -o, pridj. – korotan, odlika stvari nošenih za žalovanja

6.7. Sociolingvistička analiza.

Nuštar je znatno veći od ostalih istraživanih mjesta. Nalazi se u neposrednoj blizini Vinkovaca, a do Drugoga svjetskog rata život je u Nuštru bio pod znatnim utjecajem grofov-ske obitelji koja je tu živjela. Još u to doba, materijalne su prilike Nuštaraca bile, zahvaljujući

grofovskoj obitelji, bolje nego u okolnim mjestima. Nuštarke su mogle kupovati skuplje stvari i stanovnici su ih drugih naselja zvali Grofice.

Takve okolnosti nisu rezultirale samo kupovinom materijalnih pokazatelja određenoga statusa, nego i činjenicom da se stanovnici Nuštra nisu bavili isključivo poljoprivredom, već su se školovali i zapošljavali u gradovima. U razgovoru sa ženskim osobama starije životne dobi, bilo je očito kako postoje razlike između njih i ženskih osoba iste dobi iz drugih istraživanih mjesta. Naime, ženske osobe rođene u vremenu prije Drugoga svjetskog rata, u pravilu nisu ostajale kod kuće, nego su se školovala i zapošljavale. Čini se, prema dostupnim saznanjima, kako je to u Nuštru bilo pravilo, dok je drugdje bilo bliže iznimci u to doba.

Nuštar se ne može smatrati tipičnim slavonskim selom. Osim što je rano napušten tradicijski način života, Nuštar je i naseljen različitim etničkim skupinama jer je grofovska obitelj dovela pripadnike različitih etničkih skupina kako bi radili za njih. Do Drugoga svjetskog rata u Nuštru djelovala i njemačka škola koju su pohađali i pripadnici grofovске obitelji. Broj Nijemaca se smanjio nakon Drugoga svjetskog rata, ali ostale su obitelji različitih etničkih pripadnosti, a u Nuštar su pristigli i doseljenici iz drugih krajeva Hrvatske.

Starosjedioci su Šokci. Kao i u drugim istraživanim mjestima, kulturom svoga mjesta Nuštarcima smatraju šokačku tradicijsku kulturu. S obzirom na velik broj stanovnika, ta tvrdnja se ovdje iznosi s određenom ogradom, to je kultura koju većina stanovnika smatra onom koja predstavlja identitet njihova mjesta. Šokačka je kultura ona koja se predstavlja kroz rad HSKPD „Seljačka sloga“ Nuštar. Uz to, svetkovine u Nuštru, tijelovska procesija, na primjer, održava se na tradicionalno šokački način. Obilježavanje crkvenoga goda i sve što je vezano za tradiciju, vezano je za šokačku tradiciju. U mjestu s toliko stanovnika različitog etničkog podrijetla, možda ne osjećaju svi to jednako svojim, ali to je ono što u cjelini obilježava Nuštar.

Navedene su činjenice bitne za prikaz stanja jezičnih činjenica u Nuštru. Već je spomenuto u poglavlju o govornoj zajednici kako je u Nuštru bio najveći problem pronaći kazivače. Unatoč razgovoru s nekoliko mogućih posrednika i njihovoj spremnosti da pomognu u istraživanju, vladalo je opće mišljenje kako nema osobe koja govori pravim nuštarskim govorom. Takvome je mišljenju pripomogla činjenica da su prilikom stvaranja scenskoga prikaza na temu iz tradicijskoga života morali učiti taj govor. Nuštarka, profesorica hrvatskoga jezika, sudjelovala je u stvaranju tog scenskoga prikaza i na njezin je prijedlog uspostavljena komunikacija s osobom čiji se naglasni sustav razlikuje od naglasnih sustava koje koriste ostali kazivači.

Spomenuta je osoba starije životne dobi i ženskoga spola. Iako se školovala i planirala ići na studij, udala se u Nuštar i nije išla raditi. Međutim, opet se ne može govoriti o osobi koja je život provela u okolnostima nalik onima kakve su bile kod istih osoba u drugim naseljima jer je ona, na primjer, provela mjesec dana u Argentini. Ta činjenica nije utjecala na njezin govor, ali također ukazuje na to da se život u Nuštru uvelike razlikovao od života u drugim mjestima.

Razlika je od ostalih mjesta i u tome što Nuštar nije bio okupiran za vrijeme Domo-vinskoga rata. Stanovnici su bili prisiljeni otići na neko vrijeme u progonstvo i materijalna su razaranja u Nuštru bila vrlo velika, ali većinom su mještani izbivali oko pola godine dok su stanovnici drugih iseljenih mjesta u progonstvu proveli najmanje po sedam godina.

Nuštarski govor u najmanjoj mjeri čuva arhaičnost, kad se uspoređi s ostalim istraži-vanim mjestima. Moguće je sa sigurnošću reći kako je to posljedica drukčijega načina života u Nuštru. U prilog tome govori činjenica kako su dvije najstarije kazivačice imale potpuno različit naglasni sustav. Osoba koja nije bila zaposlena zadržala je neoakut i kratkosilazne naglaske na nepočetonome slogu riječi dok je kazivačica, od koje ju dijeli samo nekoliko godi-na dobne razlike, bila zaposlena i nije očuvala ni približno sličan naglasni sustav.

Za razliku od govora u Bogdanovcima i Svinjarevcima, nuštarski govor po svojim osobinama nije prijelaznoga tipa. Taj je govor izrazito jekavski. I kod najstarije kazivačice je to slučaj. I ona je ikavske odraze rabila na glagolima prvoga razreda treće vrste i u malenome broju primjera vezanih uz tradiciju, kao i ostali.

U Nuštru nije bilo primjera lingvističke nesigurnosti kao u Bogdanovcima. Kazivači su govorili jednako svo vrijeme, i za vrijeme trajanja snimanja i izvan toga vremena. Okolnosti su bile takve da su intervjuirane po dvije osobe u trajanju od dva sata u prosjeku. Pri snimanju je bila prisutna i osoba koja je posredovala. Kako Labov navodi, pri grupnome razgovoru, umanjuje se paradoks promatrača jer su kazivači usmjereni i jedni na druge, a ne samo na činjenicu da su snimani, a uz to je manja vjerojatnost kako će pred poznatim osobama govoriti drukčije nego što inače govore (Labov 1984: 48). To se pokazalo točnim u ovome slučaju.

Jedna je osoba imala dva registra. Kad je govorila o ratnim okolnostima u Nuštru, od nje se mogao čuti neoakut, što inače nije bio slučaj. Ujedno, u razgovoru o toj temi, infinitiv je dosljedno bio bez dočelnoga *-i*, dolazilo je do stezanja u muškome rodu glagolskoga pridjeva radnog, te je koristila i oblik *svînji*. S druge strane, kad je govorila o događajima veza-nim za svoj posao, infinitiv je završavao na *-ti*, *-ći*, i nije dolazilo do stezanja u muškome rodu glagolskoga pridjeva radnog. S obzirom da se radi o prebacivanju koda, odnosno prom-

jeni registra ovisno o sadržaju, to odgovara metaforičkome prebacivanju koda kako se ono definira u sociolingvističkoj literaturi (Wardhaugh 2015: 98).

6.8. Zaključak.

Nušarski govor pokazuje veću homogenost nego govori u Bogdanovcima i u Svinjarcima. Razlike postoje, ali tu se radi o generacijskoj različitosti. Očito je da je Nuštar u prošlosti bio dio posavskoga poddijalekta, s obzirom i na prisutnost neoakuta u govoru osobe starije životne dobi. Ikavica se dosljedno održala u određenim glagolima, te u pasivnom leksiku govornika. Sasvim je vjerojatno da je ovaj govor bio ikavski. Prema primjerima, čak bi

vjerojatnija bila pretpostavka da je govor bio ikavsko-jekavski. U njemu se nalazi nešto ekavizama, ali u relativno malenome broju. Ne pojavljuju se isključivo na nekim riječima, iste se riječi koriste i s jekavskim odrazom jata. Kod jedne osobe nije zabilježena nijedna riječ s ekavskim odrazom jata.

Nuštarski govor zadržava karakteristike slavonskih govora kao što su oblik infinitiva, stezanje *-ao* u *-o* na kraju glagolskog pridjeva radnog u muškom rodu, posebni predmetci u tvorbi riječi, velik broj germanizama i ponekoga turcizma u leksiku i slično. Međutim, vrlo je malen broj glagolskih pridjeva trpnih tvorenih sufiksom *-t/-ta/-to*. Fonem *h* je dio fonetskoga inventara nuštarskoga govora, ali ipak ponekad izostaje u svih kazivača.

Nedvojbeno je da je ovaj govor slavonski, te da je nekada pripadao posavskome poddijalektu, ali također je činjenica da je u velikoj mjeri izgubio na brojnosti obilježja slavonskoga dijalekta. Neka su očuvana u vrlo malenome broju primjera.

6.9. Ogladni primjer nuštarskoga govora.

Ně_znam, nĕmam pójma, tàmo_se nĕšta pokvárilo. I_òna_je dònela tó kùci i_òna_će tó òprat. Tó_se nĕje dáló prăt, nĕ_znam já štaj_òna mĕtala i_tó_je ĭzgrizlo. I_sād_je tāj òltārnĭk mājĭ. Al_òn_je bĭo pūno vĕci. Ón_je tólko vĭsĭo svūd òkolo. Tó_je bĭo pūno vĕci. Dā, al_òvi òstāli_su kĭpovi, pa_kòlko_je tó vĕc gòdina, já nĕ_znam. Tó_je pūno gòdina. Ònda sād pòslje_su dāli òno nāšlĭngati. Ònda sād preko_ljĕta tó bŭde. Ònda_kad bŭde Ādvent, ònda,

*ònda_se pòslje mètnu tí. Ònda_se tí. Ònda_se sàd tí, ònda_se sàd tô mètne. Èto! I_jã sàd
još_ùvjek, još_ùvjek jã tãj oltárnik pèrem, jã, i_pèglam.*

7. Mjesni govor Tordinaca

7.1. Uvod.

Tordinci su smješteni sjeverno od Vinkovaca, na udaljenosti od petnaestak kilometara, od Vukovara na istočnoj strani cestom ih razdvaja 25 kilometara, a od Osijeka na sjeveroza-

padu nešto manje od 35 kilometara. Stanovništvo je većinski hrvatske nacionalnosti. Prema popisu stanovništva iz 2011. godine, Tordinci su brojali 739 stanovnika.

Vjerske ustanove u Tordincima su Rimokatolička župa Presvetog Trojstva, Protestant-ska reformirana crkvena općina Tordinci i Crkva Božja u Republici Hrvatskoj - Crkvena općina Antin/Tordinci. Pripadnici prve među stanovništvom se nazivaju katolici, druge kalvini, a treće duhovni. Treća zajednica, Crkva Božja, povezana je uz pentekostni pokret, njezinih je pripadnika najmanje u ovome naselju. Ujedno je to i najmlađa vjerska zajednica. Katolici su prisutni otkako su Tordinci spomenuti 1269. godine, a kalvinska je zajednica osnovana u 16. stoljeću dok je naselje bilo pod turskom vlašću. Kalvini su u Tordincima Hrvati dok su ostali kalvini na okolnome području većinom Mađari. Kroz povijest je broj katolika i kalvina bio podjednak (Božić Bogović 2009: 236, 237). Nije neobično da članovi iste obitelji pripadaju različitim vjerskim zajednicama. Uobičajeno je bilo i sklapanje brakova između kalvina i katolika u prošlosti. Iz tih razloga, osim kulturnih aktivnosti vezanih uz vjerski kalendar, nema razlika u kulturi stanovništva, pa ni u govoru među pripadnicima različitih vjerskih zajednica.

Tordinci su u Domovinskome ratu bili okupirani od 25. listopada 1991. (Penava 2006: 609). Stanovništvo se počelo vraćati nakon 1998. godine. Život se u Tordincima nastavio. Nositelj kulturnih aktivnosti je KUD „Zrinski“. Svake se godine u njihovoj organizaciji održava smotra folklor „Listaj, lipo stara“ i revijalni izbor djevojaka u narodnoj nošnji „Šokačka kraljica“.

Kazivači tordinačkog govora za potrebe ovoga rada su: Davor Adžić (1967.), Ana Mrđa, rođ. Adžić (1937.), Manica Vidinović, rođ. Lovrić (1966.) i Tomislav Vidinović (1971.).

Ivšić ne spominje Tordince u radu *Današnji posavski govor*, ali je to mjesto zajedno s Antinom i Nuštrom zaokruženo kao mjesto koje pripada posavskim govorima. Ta su mjesta svojevrsan otok nepovezan s ostalim naseljima u kojima se govori posavskim poddijalektom na njegovoj karti (Ivšić 1913b: 139,140). Pavičić navodi kako je u Tordincima od starine ikavski govor i kako se upotrebljava stara akcentuacija (Pavičić 1953: 105,117). Lisac kaže kako idiom Tordinaca pripada slavonskome govornom tipu (Lisac 2003a: 31). O Tordincima i Antinu pisao je Stjepan Sekereš, ali nije pisao o cjelokupnome govoru, nego je ciljano obradio toponimiju i antroponimiju (Sekereš 1966).

7.2. Fonologija.

7.2.1. Odraz *jata*. U tordinačkome se govoru pojavljuju tri odraza *jata* – ikavski, ekavski i jekavski, ali postoje međugeneracijske razlike glede učestalosti odraza. Razlika je vrlo izražena. Kod starije kazivačice podjednak je broj sva tri odraza i koristi ih paralelno, na primjer, *pripovídat, pripovédát; djéte/díte; ménjali/mjénjō*, itd. Zanimljivo je da i u određenim sintag-

mama odraz nije ujednačen pa je govorila *slípo crévo*. Takvi su se primjeri mogli čuti od starije kazivačice.

Ikavski: *bòlilo, crnilo, dī, dīda/dída, dite, dīver, divèruša, dōnili, grīh, ĩspovid, ĩznili, namīsti, nedīljom/nèdiljom, nēgdi, obòlila, pripovídalo, razbòlila, slípo, smìo, smīlo, tīla, ulètila, ùspili, vīdila, vinčāni, zavòlile, zdīlu, žívila*. Pojavljuje se i hiperikavizacija u riječima: *ĩsprid, nājpriči, prišli*.

Ekavski odrazi mogli su se čuti u riječima: *crévo, còvek, de"vojačko, dōneli, dònēt, dvé, ĩspovédali, ĩznēt, ĩnela, kolénā, ménjali, mēsít, nàprēd, oblēpito, òdneli, odsécē, óvde, pēšice, pomēšano, ponèdeljak, pōsle, pòterale, pripovédati, rétko, smēša, sréda, u_srédu, starēšina, svécu, tēli, tēra, ũvek, vènčat, vrédī, vréme, zvèzdice* (G.j.).

Jekavski su zabilježeni na riječima: *bjelina, còvjek, djèca, djéte, djèvōjka, ĩspovjed, izbljédio, mjēseca, mjénjō, nasjékū, nāvjestē, òbjesi, òbješēn, ocjédit, òsjetila, pjēsme, pjēvamō, pōslje, pōvjest, rjēci, sávjest, sjēdnemo, snjég, svjécu, svjētlo, ũvjek, vjénac, vjènčat, vjēru, vjēsti, zabljélio*.

U mlađih je kazivača raspodjela bila drukčija. Najrjeđe su se pojavljivali ekavski odrazi jata. Oni su bili ograničeni na ekavizme kakvi se mogu čuti i u drugim analiziranim govorima. To su: *dōnela, dvé, ĩsterat, izùmrēt, pònēt, pòdnēt*. U odnosu na *dvé*, uobičajenije je *dvjē/dvjé*. Ikavski su se odrazi u mlađih kazivača pojavljivali u glagola prvoga razreda treće vrste: *preživila, razùmili, vòlili, vòlit, vīdit, všit*, zatim u *dī, nēgdi*, i paralelni ikavski i jekavski odrazi mogli su se čuti na riječima: *smīla, ũticaja, ũtican* (utjecajan).

Od svih se kazivača mogao čuti isti podatak koji se slaže s Pavičićevom tvrdnjom kako je u Tordincima govor bio ikavski. Izvorno je govor bio ikavski, što se slaže s dosljednošću ikavskoga odraza u cijeloj jednoj glagolskoj vrsti, dok se ekavski odraz ne pojavljuje pravilno. Međutim, prema podacima dobivenih od kazivača, specifično je što se ovdje nastojalo svjesno u određenom trenutku usvojiti ekavski govor, i u početku je ekavski odraz bio i spolno uvjetovan. Svjesna težnja da se usvoji ekavica nema točnoga datuma nastanka, mada on nije mogao dugo trajati. Po svoj prilici je taj proces ekavizacije započeo nekad između dva svjetska rata, ali se i nastavio nakon Drugog svjetskog rata. Obuhvatio je generaciju muškaraca rođenih početkom dvadesetoga stoljeća, oni su započeli proces. Još se uvijek ta spolna razlika očitovala u doba Drugog svjetskog rata sudeći prema navodima najstarije kazivačice koja je u to doba bila djevojčica i bivala je opominjana što govori kao *muškāra*. S druge strane, i mlađi se kazivači sjećaju čiste ikavice svojih prabaki i pradjedova koji su poživjeli i do sedamdesetih i osamdesetih godina dvadesetoga stoljeća. Oni su govorili čistom ikavicom, bar

prema tvrdnjama kazivača i nisu s odobravanjem gledali na pojavu ekavice u govoru svog mjesta.

Mlađi su kazivači već od djetinjstva primjećivali nekonzistentnost govora generacije čija se mladost odvijala u međuraću: *E_sād, báka mòja, kòja_je dvajzdrùgo bíla, òna_je sidīm, díte, a_znāla rēč lépo*. Od mađih se kazivača moglo čuti dosta primjera dosljedne ikavizacije koja je karakterizirala najstariju vrstu govora koje se sjećaju. Na primjer, govorilo se *vrīla vòda* (vrela voda), *rizanci, nšta_sam bōlesna*, u značenju „nešto sam bolesna“. Međutim, pripadnici mlađe generacije imaju jekavski odraz, osim u navedenim primjerima.

Ovo su isječci govora koji slikovito pokazuju tu spolnu razliku koja je kroz određeni period obilježavala upotrebu ekavskoga odraza jata.

Kòd_nās_se īsto divānila ikavica. Prīčalo_se, pripovīdalo. Pripovīdalo_se ikavicom. Al_su_muškārci pŕvi prīšli na_ekavicu i_ònda kad_sam_jā nēšto tēla tāko kážem, pa_ekavicom, ònda mòja báka tēla rēč „Ū muškāro jèdna!“ . Zātō_što kāo muškārci_su prīčali, jēl, pŕvi prēšli.

I_ònda_je òvaj, káže, mī_se ĭgramo pod_stolīcom pa_òčemo gòspodski pa_kážemo – „Jòj_što_je lépo. Káže, a_báka mòja káže, ta_cū, ko_mūški divāni. Līpo_se káže“.

Mój prādida kòji_je bļò òsamsto devedēz dèvēto gòdīšte mēne pòsjedne i_káže – „Slūšaj, ti_mòraš znāt kàko_se prīča. Prāvilno_je līpo, bílo díte iz_līpe, bíle zdīle jīde līpa, bíla mlīka. Sād_se kòd_nās pòčelo lépo, bēlo déte, al_to_nī nāše. A_mòžeš i_lijépo bijélo dijéte, jer_tó īsto nāše, al_to_nī šokāčki“.

7.2.2. Ostale fonološke osobitosti tordinačkoga govora.

Glasovi č i ć. Ne postoji razlika u izgovoru glasova č i ć. Ime obližnjega sela Cerića svi izgovaraju *Cèriđ*.

Glas h. Glas *h* danas pripada fonetskom inventaru tordinačkoga govora, ali često izostaje ili biva zamijenjen drugim glasovima. Pojavljuje se u kod svih kazivača, primjeri su: *grīh, hāljinu, harmòniku, hòklica, hrāni, hrástovi, krūh, kūhinja, njihovu, òdmah, plēhnati, prihvatila, sahrānjen, slūh, tīho, zahvālim*. Izostaje kod svih kazivača u primjerima: *òče, òčete, kòžu, krū, mòji, nārāni, njļova, òda, òdma/òma, rēn, sarānit, strā, svātili, šokāčki, tjēla, ùvati*. I od

mlađih se kazivača moglo čuti *õma* za *odmah*, mada se koristi i *õdma/õdmah*. Razlika je između starije kazivačice i mlađih u tome što se kod njih rjeđe *h* zamjenjuje drugim glasovima. Samo se jednom od njih moglo čuti: *kũva*, dok je starija kazivačica imala i primjere: *fála*, *krũva*, *kũjni*, *kũva*, *kũvam*, *kũvari*, *mávali*, *nafáli*, *òtkuvala*, *rũvo*, *snàja*.

Likvide. Veznik *jer* može se čuti i kao *jer* i kao *jel*: *jer_je_tô bílo mõderno/ jer_õvi_se něki čũde*; i kao *jel*: *jel_mĩ_smo dõbri/ jel_bi_ùbili njěga/ jel_tũ_je još_jáko pũcalo*. U riječi koja uobičajeno glasi *garnir*, ovdje je *gálnĩr*, a *flanel* je *flàněr*.

Šćakavizam. Zabilježen je u primjeru *popũščamo*.

Skupine *jt, jd*. U današnjemu su govoru skupine *jt, jd* zamijenjene s *č* i *đ*. Međutim, čuli su se od najstarije kazivačice primjeri: *dõjde*, *"it, nàiđe, nájť, òťit*. Dakle, zabilježeni su primjeri u kojima infinitiv završava na *-t*, a u prezentu se čuva *-jd*, ali govori se u pravilu: *ič, doč, dođe*. I starija kazivačica koristi i te oblike.

Vokalizacija *l/o*. *L* na kraju sloga u glagolskome pridjevu radnom muškoga roda u jednini redovito prelazi u *o*: *dõšo, glědo, ĩmo, ĩšo, mõgo, napisõ*. Pojavljuje se na kraju riječi: *odòzdõl*, govori se *stõljnjak*, i *kotõv/ kõtõv/ kõtõ/ kõtlovi, kabõv/ kàbõv /kàbõ/ kãblič/ kàbla/ kàblovi*.

Sibilarizacija. Sibilarizacija nije provedena u primjerima: *djevõjki, na_nõgi, ùnuki*. Radi se o dativu i lokativu jednine za koje je Ivšić zabilježio kako je u njima često dolazilo *-e*, umjesto *-i*. Osim u tim primjerima, ni u množinskim oblicima *táški* (jelo), *u òplečkima*, sibilarizacija nije provedena. Svi su primjeri zabilježeni u govoru starije kazivačice, dok se inače ova glasovna promjena dosljedno provodi, a i spomenuta je kazivačica imala oblike: *mõmci, otàrci*, pa i *otárce*.

Prijeglas. U instrumentalu jednine, u pravilu se ranije uobičajeno pojavljivao gramatički morphem *-em* pa se govorilo *kajmãkem, bicĩklem, mãkem*. Najstarija je kazivačica upotrijebila izraz *põslim dãnem*, ali također i *čámcom*.

Ispadanje. Vokal *i* u pravilu izostaje u riječima: *bjěšte, četri, četrsto, dõno, gõdna, kõlko, kolkõgod, mĩsla, põno, tõlko, vĩdla*, dakle u zanaglasnome slogu, neovisno o kazivaču. Kao

što je uobičajeno u većini slavonskih govora, gubi se krajnje *-i* u infinitivu: *bī̃, čūt, dāt, dōbit, dōnēt, dozvōlit, ĩ̃, ĩ̃grat, krā̃st, odrēdit, òprat, òstavit, ožēnit, pē̃č, pogōdit, pōvūc, prēc, prepōznat, prēsivūc, pričat, prōc, rē̃c, skīdat, spāsīt, ūdat, vjēncat, zabōravīt, zaštītīt*. Takav **je** oblik infinitiva uobičajen kod svih kazivača.

Kod brojeva se često događa skraćivanje ispadanjem: *devedespéte, devedēzdēvēte, dvajspētog, dvānājst, dvānēstog, jedānājs, osamdēst, osāmnēs, osāmnējst, pētnēs, sedāmnējst, triščētiri, triesēdam, trīst*. Ispada i *-e* na kraju brojnih pridjeva: *trōj, ōbadvoj*.

Ispadaju i vokali zanaglasnica koje se pripajaju riječi s kojom se izgovaraju: *būdetel* (budete li), *daj* (da je), *jestel* (jeste li), *jesul* (jesu li), *kakos* (kako si), *očel* (hoće li), *štaj* (što je), *štas* (što si), *štoj* (što je), *toj* (to je). Ta pojava nije zabilježena u prethodno analiziranim govorima, a prisutna je i kod mlađih kazivača. Oblici su većinom nenaglašeni.

Umekšavanje l. Glas *l* umekšan je u riječima: *djēteļine, meļavu*, mada se može čuti i od *djēteline, te dōle, vālda*.

Stežanje. Većinom se pojavljuje kod glagolskoga pridjeva radnog muškoga roda u jednini: *čēko, dīgo, diplomīrō, dōšo, glēdo, ĩmo, ĩšo, mōgo, napisō, nāšo, òstō, písō, pītō, pōbjego, prēšo, pričō, rēko, slūšo, trēbo, ūdo, zadīvō, zapísō, zātrpo*. Stežanje *ao>o* događa se i u imenici kotao pa ona glasi *kōtō, kàbō* od *kabao*. Također, pridjev *utjecajan* glasi *ūtican*.

Skupina *-ae* u brojevima od jedanaest do devetnaest steže se u *-aj* ili u *-e/ej*: *dvānājst, dvānēstog, jedānājs, osāmnēs, osāmnējst, pētnēs, sedāmnējst*.

Razjednačivanje. Zabilježeno je u riječi *òrmān, gālnīr* (vrsta ornamenta na odjeći), *flānēr* (vrsta tkanine, flanel), a i u slučaju *mn>vn*: *gūvna, stāvnilo*. S druge strane, vokali se izjednačuju pa je uobičajeno: *kālamit*, a može se čuti i: *mēdecinska, mētera*, uz *mēdicinska, mēta-ra*.

Jednačenje po mjestu tvorbe. Zabilježeno je u primjeru: *šnjōm*.

7.2.3. Prozodija. Neoakut se kod najstarije kazivačice, kao dio njezina vernakularnoga govora, mogao čuti na jednosložnim riječima (*grīh, strīc, tūd*), na početnome slogu višesložnih riječi (*krīla, skrājnji, smēša*), na nepočetnome slogu višesložnih riječi (*darīva, dodirīva-mo, navrñnita, oblēpito, pokazīvaju, sarānit, svēzane, zahvālim*) i na dočetnome slogu (*šinīk*). Kod nje nema puno primjera akuta na dočetnome slogu, ali primjeri iz pasivnoga leksika

mlađih kazivača to potvrđuju (*rigōl*). Čuvanje akuta varira u njezinu govoru jer se usporedno pojavljuje *navješćivaju/pokazivaju*, *potpisivam/dodirivamo*. Na mjestu neoakuta na nepočetnome slogu višesložnih riječi danas se nalazi zanaglasna dužina, a na prethodnome slogu kratkouzlazni naglasak. Na jednosložnim riječima zamijenjen je dugosilaznim naglaskom (*strīc/stríc*).

Kod svih se kazivača mogao čuti kratkosilazni naglasak na jednosložnim riječima (*krŭ/krü, slŭh, dāi*), na početnome slogu višesložnih riječi (*dōneli, špovijed, kŭva, kŭvam, kŭvari, mjēseca, pjēsme, pjēvamo, pōslje, sjēdnemo, svjētlo, ŭvjek*). Najstarija kazivačica govorila je i *žasha*. U njezinu govoru kratkosilazni se naglasak mogao čuti i na nepočetnim slogovima višesložnih riječi (*potērat, mladožēnjino, u nedlju*). I tu je u njezinu govoru bilo varijacija: *u nedlju/nēdilja*. Mlađi kazivači su na nepočetnim slogovima višesložnih riječi kratkosilazni naglasak koristili jedino kao dio pasivnoga leksika (*stolīca*). Na posljednjemu slogu kratkosilazni se naglasak nalazi u riječi *paradāžz*, kao i u drugim istraživanim govorima gdje se ta riječ pojavila u razgovoru.

Dugosilazni se naglasak kod svih kazivača može čuti na jednosložnim riječima (*dvē, prôc, snjég*), na početnome slogu višesložnih riječi (*pōvjest, rjēci, slīpo, vjēsti*). Od najstarije se kazivačice mogao čuti i na nepočetnim slogovima višesložnih riječi (*počimājla*). Mlađi i danas imaju takav naglasak u riječi *kolēba* (objekt u vinogradu), koja se značenjem razlikuje od *kōliba* (objekt na gumnu). Kod najstarije kazivačice čuju se oblici *bīlo/ gŭvno/znāte*, gdje je kod mlađih *bīlo/gŭvno/znāte*. Na dočetnome je slogu zabilježen na riječima *kabōv/kabô* i *kotōv*.

Uzlazni se naglasci ne mogu čuti na jednosložnim riječima, te na dočetnim slogovima višesložnih riječi. I dugi i kratki uzlazni naglasak, dakle, koriste se na početnim i nepočetnim slogovima višesložnih riječi. Najstarija kazivačica, kako je vidljivo po primjerima *bīlo/znāte* i *žasha*, ponekad koristi na mjestima uzlaznih silazne naglaske.

Zanimljivo je da su na rodbinskim nazivima obraćanja postojali dvostruki naglasci (*čīko/čīka/čīka, dāda/dāda, dīda/dīda, mājka/mājka, máma/māma*). Takvo je stanje trajalo jedno vrijeme prema podacima dobivenima od kazivača, ali danas se u pravilu na tome mjestu koristi isključivo kratkosilazni naglasak.

7.3. Morfologija.

7.3.1. Imenice. Kad označava srcoliki ukras, imenica *srce* u deklinaciji dobiva umetak *-t*: *srcèta*.

Imenica *mlada*, kad označava žensku osobu koja stupa u brak, ne deklinira se po pridjevskoj, već imeničkoj deklinaciji: *ali_se_mlâdi svézala pántlika*.

Imenica *fratar* u množini glasi *fràtrovi*.

Genitiv je množine zabilježen s nultim morfemom jedino u najstarije kazivačice u primjerima: *nakon_g_ödin dánā dobivala n_övac, ĩmali_su osàmnēs krāv*. Ista je kazivačica imala i gramatički morphem –i u genitivu množine imenice vrata: *iza_vrāti, od_vrāti*.

Imena naselja koja su oblikom pluralia tantum u genitivu, akuzativu i lokativu ponekad su oblikom jednaka nominativu, a ponekad se dekliniraju. Ta pojava nije dosljedna. Isti kazivači koriste i oblike jednake nominativu i deklinirane oblike, za ista naselja: *iz_Andrijášēvci, pokraj_Lùdvīnaca, iz_Rókōvci, iz_Stâri Pêrkovci, iz_Tôrdinci, o_Tôrdincima, preko_Tôrdinci, (Ûdana) u_Tôrdinci/ (Ûdana) u_Tôrdince, iz_Vīnkovci, iz_Vīnkovaca*.

Lokativ jednine imenica ženskoga roda e-vrste danas ima gramatički morphem –i: *u_škōli, u_bâšći, u_sōbi*. Međutim, ranije je tu gramatički morphem bio –e: *u_bâšće, u_kūjne, na_njñve, u_Pétrovačke mláke, u_sōbe*. U prilog bi tome išlo neprovođenje sibilizacija u primjerima: *djèvōjki, na_nōgi, ùnuki*, s time da se ta činjenica odnosi i na dativ spomenutih imenica jer je oblikom jednak lokativu. Ti bi primjeri sa starijim oblikom gramatičkoga morfema glasili *djèvōjke, na_nōge, ùnuke* pa u njima ne bi bilo ni razloga za sibilizaciju. Gramatički se morphem promijenio, ali nije provedena sibilizacija nakon toga.

Lokativ množine imenica a-vrste ponekad ima gramatički morphem –a, umjesto –ima. Tako se govori: *u_vinogradā, u_Băščina* (od toponima Băščine koji se odnosi na dio njiva u blizini sela).

Instrumental jednine imenica a-vrste imao je gramatički morphem –em, kao u primjerima: *kajmăkem, bicĳklem, măkem*. Danas je tu gramatički morphem –om u pravilu. Jedino je najstarija kazivačica upotrijebila izraz *pōslim dānem* (radnim danom) gdje je takav oblik bio dio njezina trenutnoga idioma. Zamjena toga gramatičkog morfema toliko je dosljedna da je ista kazivačica govorila i *ĉámĉōm*.

7.3.2. Zamjenice. Oblicima izvedenim iz pokazne zamjenica taj ponekad se na početku dodaje *o-* pa se može čuti: *oto*.

Upitno-odnosna zamjenica *tko* u ovome govoru glasi *kô*. Sukladno tome, neodređene zamjenice izvedene iz *tko* glase: *kô, svăko, nĳko, nĳko*.

7.3.3. Pridjevi. Pridjevi čija osnova završava na –r često komparativ tvore gramatičkim morfemom –ji, kao u primjerima: *šĳje, gōrje*.

Posvojni pridjev izveden od imenice *guska* zabilježen je u obliku: *gŭšće*.

Zamjenički pridjevi na *-akav* u ovome govoru tvore se sufiksom *-ki*: *kàkū, kàkī, tākā, nĕkaku, nĭkaku*, ali može se čuti i: *kàkvā, nĕkaku, tākva*. Zanimljivo je da se kv>k događa i u glagolu: *zàkačili*.

7.3.4. Brojevi. Skupina *-ae* u brojevima od jedanaest do devetnaest steže se u *-aj* ili u *-e*: *dvànājst, dvánĕstog, jedànājs, osàmnĕs, osàmnĕjst, pĕtnĕs, sedàmnĕjst*.

Brojni pridjevi u pravilu se koriste bez dočelnoga *-e*: *trôj, ōbadvoj*.

7.3.5. Glagoli. Infinitiv gubi dočeto *i*: *bĭ, čŭt, dāt, dōbit, dōnĕt, dozvōlit, ĭč, ĭgrat, krăst, odrĕdit, ôprat, ôstavit, ožĕnit, pĕč, pogōdit, pōvŭč, prĕč, prepōznat, prĕsvŭč, prĭcat, prôč, rĕč, skĭdat, spāsīt, ũdat, vĵĕncat, zabōravīt, zaštītīt*.

Glagoli se prvoga razreda treće vrste obavezno kod svih kazivača izgovaraju s ikavskim odrazom jata: *obōlila, preživila, razbōlila, razŭmili, šŭtila, ulĕtila, vĵĭdila, vĵĭdit, vĵŭsit, vōlili, vōlit, zavōlile, žĭvila*.

Glagoli druge vrste s morfom *-nu* u infinitivnoj osnovi i *-n* u prezentskoj, u ovome govoru u infinitivnoj osnovi imaju *-ni*: *dĭgnit, ĭstrunio, krĕnio, okrĕnio, pōginio, potprĕgnita, skĭnila, skrĕnio, skrĕnit, vĭknio*, mnogo su rjeđi primjeri s *-nu* u infinitivnoj osnovi: *izginulo, ôkrĕnuta*.

Glagoli šeste vrste u pravilu imaju jednaku prezentsku i infinitivnu osnovu: *dodirĭvamo, navješćĭvaju, pokazĭvaju, potpisĭvam, preskakĭvaju*, ali upotrijebljeno je i *kōmānduje*, gdje prezentska osnova ima morf *-u*, a infinitivna bi osnova pretpostavljeno imala morf *-ova* (komandovat). Međutim, moguće je kako su infinitivna i prezentska osnova glagola šeste vrste izjednačene jedino ako je morf u infinitivnoj osnovi *-iva*. Jedino su takvi primjeri zabilježeni. Moguće je da se izjednačivanje ne događa kod svih glagola šeste vrste s obzirom da se ne događa u primjeru *kōmānduje*.

Prezentska osnova glagola početi je u starije kazivačice *počm-*: *pōčmu, pōčmem*, ali zabilježeno je i *pōcima*. Prema tome bi infinitiv ovoga glagola bio *pōcimat*. Od mlađih se kazivača čulo: *pōčne*.

Glagol *pretrčati* može se čuti kao *pretrĭkat*, sudeći prema zabilježenom glagolskome pridjevu radnom u množini: *pretrĭkali*. Zabilježeno je i *t `rĕčĕ*, na temelju čega bi se dalo zaključiti kako infinitivna osnova nije palatalizirana, dok prezentska jest.

Glagol *spavati* u trećem licu množine prezenta u prošlosti je glasio *spāvu*.

Nenaglašeni oblik glagola *htjeti* u trećem licu množine prezenta može se čuti kao: *ĕeju*. Tako je na jednom mjestu futur I. glagola *ići* zvučao *ĭĕeju* od *ĭĕ ĕeju*.

Glagol *moći* u prvom licu prezenta danas glasi *mògu*. Međutim, postoje kolebanja kod starije kazivačice u upotrebi toga glagola. Većinom su njegovi drugi oblici korišteni uz negaciju pa će se ovdje navoditi takvi primjeri zbog bilježenja naglasaka. Mlađi su kazivači upotrebljavali pasivni leksik i pri tome se taj oblik pojavljivao kao *ne_môg*. Starija je kazivačica u negaciji koristila *ne_mõžem* i *ne_mògu*. Češći je bio drugi oblik. Međutim, jedini put kad je upotrijebila oblik bez negacije, bilo je to *mõrem*: *sad_u_pétak vëč mõrem màsnice da_se_mése*.

Glagolski pridjev trpni tvori se sufiksom *-t* češće kod starije kazivačice, a mlađi u pravilu govore *zàvita*, kad se govori o tradicijskome oglavlju. Koliko god da je taj tvorbeni morfem najčešći u govoru starije kazivačice u primjerima kao što su: *nàpravita*, *òkitito*, *pot-prëgnita*, *prävita*, *rådita*, *sarãnit*, *sävita*, *sprëmita*, *srüşita*, *ùplašit*, već se kod nje pojavljuju paralelno i drugi sufiksi: *srüşen*, *òštećen*, *izrādena*, *sahrānjen*, *izrüşene*. Dakle, i *srüşita* i *srüşen*, *izrüşene*, na primjer.

Perfekt se tvori od nenaglašenog oblika pomoćnoga glagola biti i glagolskog pridjeva radnog: *to_je_nëko iz_Antína bļo*, ali ponekad je oblikom izjednačen glagolskome pridjevu radnom jer prezent glagola *biti* izostaje: *to_bļo od_mòje prābake brāt*, *iz_Prìvlake bílo*.

U tordinačkome se govoru često koristi i poseban glagolski oblik za prošlost. Označava prošlu radnju koja se učestalo odvijala. Sastoji se od perfekta glagola *htjeti* i prezenta ili infinitiva glagola. Može se tvoriti i od svršenih i nesvršenih glagola. Od starije se kazivačice moglo čuti mnoštvo primjera: *õnda_smo tëli sjëdnemo*; *dīda_je tëo nācupa*; *tëlo_se donèsëš u_šiniķu*; *tīla napècē*; *tū_smo tëli ļsto pjëvamo*; *tō_smo tëli pjëvamo*; *mī_smo tëli rëč*; *kad_je_tëo prīca*; *õnda_sam tēla ĩdem*; *tō_je tjëlo būde*; *pa_jësu tëli obūkū*; *i_õnda kad_je_bīlo tēlo i_poslepódne svīra*; *tōrbu_je tëo nōsi*; *kolāce tēlo mēne_se*; *jā_sam tēla kūvam*; *jā_sam tēla prāvim*; *ali_se_tëo mēne*; *tō_su tēle rādosne nōse*; *jōš_se tēli kōkoše kōļju*; *tēlo_se dōc*; *znāte da_sam_tīla nōge_me bōlē*; *štā_je jōš tēlo bī*; *većinōm tēlo būde*.

Glagol *htjeti* je ovdje oznaka za prošlost, ne označava htijenje ili želju, ili nekakvo nastojanje, već bi značenjem bilo bliže glagolu običavati. Kazivačica je tako s namjerom izražavanja htijenja, želje u prošlosti, upotrijebila konstrukciju: *jā vōlila_sam znāt*, u značenju – željela sam znati, htjela sam znati. Dakle, tu nije upotrijebila ja sam tila/tela/tjela znati. Isti pomak u značenju mogao se prepoznati i kod mlađih kazivača u primjerima: *kōd_nās_su tjële jāgodo, nēno*; *kāko_se njīma tjëlo*. U ovome se slučaju ne radi o složenoj konstrukciji, ali značenje glagola bliže je glagolu *običavati* nego *htjeti*. Tako je *kōd_nās_su tjële jāgodo, nēno* – kod nas su običavale govoriti jagodo, neno, a *kāko_se njīma tjëlo* – bilo je pitanje – kako se njima obraćalo, ili običavalo obraćati.

Takve su konstrukcije i češće u Antinu nego u Tordincima. Osim ovdje, u analiziranim mjestima moglo ih se čuti još u Nuštru na nekoliko mjesta od jedne kazivačice: *uvijek tjelo nasječe, tila odem, ja tila odem, tjela izađem*. Tu se radi samo o glagolskom pridjevu radnom i prezentu glagola. Međutim, kazivačica inače nije koristila te konstrukcije, a spomenula ih je citirajući rodbinu i poznanike iz Tordinaca i Antina. Takve su konstrukcije prisutne jedino u govorima tih dvaju naselja na istraživanome području.

Iste su glagolske konstrukcije s jednakim značenjem zabilježene u podravskim govorima. U Marijancima su zabilježeni primjeri gdje je konstrukcija složena od glagola htjeti i prezenta ili infinitiva glagola (Mance 2014: 62), dok su u Črnkovicima, Gatu i Brođancima zabilježeni primjeri kojima je drugi dio konstrukcije isključivo u infinitivu (Mance 2014: 35, 85, 111).

7.4. Tvorba riječi.

Prefiks *po-* u tvorbi glagola u ovome govoru češće ima distributivno značenje nego finitivno. Tako glagol *popuštati* nije nesvršeni oblik glagola *popustiti* nego znači redom se puštati – *mí_se sãmo popũšćamo* (iz kola). U istome se značenju pojavljuje i u glagolima *poumirat, pòsjedat*.

Zabilježen je i primjer *zdilka*, gdje je vidljivo kako su se umanjene imenica ženskoga roda mogle tvoriti sufiksom *-ka*.

Također, zabilježen je i hipokoristik *bakùnica*, uz *bãkica*.

Blagdani posvećeni svetcima tvore se sufiksom *-inje*: *Marĩnje/Marĩnje*.

U Tordincima se pojavljuju i uobičajeni slavonski oblici polusloženica pa se govori: *bać-Ĥva*, *čič-Ilĥa*, *bab-Jéla*, *snaš-Mára*, *snaš-Pólka*, *svak-Páva*. I *baka* se ponekad pojavljuje kao prefiks jer se ne deklinira i nema vlastiti naglasak: *mòju baka-Fílku*, a ne: moju baku Filku.

7.5. Sintaksa.

Kod niječnih rečenica postoji određeni red riječi, a nenaglašeni oblik pomoćnoga glagola *biti* rastavlja se tako da niječna čestica dolazi na početku i naglašena je. Uz nju se obično veže zanaglasnica, u primjerima su to zamjenice u dativu i povratna zamjenica, i tek zatim slijedi nenaglašeni oblik pomoćnoga glagola *biti*, a može i izostati pa *ni* nosi značenje *nije* i biva naglašeno: *ní_mu_je, fála Bõgu, nĥta/ ní_se tó svèĉano prǎlo/ ní_mu_je mǎma dála/ ní_se bǎš u_bjelini vjǎncála/ ní_mi_je mõguĉe ĭĉ/ ní_se smĭlo*.

Rodbinska povezanost uobičajeno se izražava posvojnim genitivom, a ne posvojnomo zamjenicom izvedenom od rodbinskoga naziva: *njéne sèstrē kčér, od mòje mǎme dđda*. Dakle, nije mamin dida, ili sestrina kći, nego sestre kći, od mame dida.

Genitiv se pojavljuje i u rečenici *Ìmala_sam križtčca rǎdito* (izvezeno križćima).

Predikatno ime u rečenici: *òna_je cŭrom trŭdna*, u instrumentalu je.

7.6. Leksik.

7.6.1. Uvod. Pridjevi od imena mjesta *tòrdinački*, stanovnici *Tòrdinćani*.

Dijelovi sela: *Fčk, Pùzder, Srēm/Srjēm, Šškovci, Šùmođ, Žǎbnjak*.

Obiteljski nadimci: *Adžinapėjini, Āđžini, Batukǎnovi, Bìbakovi, Bóščeva, Did-Iljini, Dŭsina, Đŭrđevi, Đŭrkovi, Josebárini, Kòšutovi/Košŭtovi, Kŭkini, Kŭlenovi, Lǎjčeva, Lílini, Lovrićânoševi, Mântova, Mânetova, Matǎnovi, Sčkolovi, Šŭmarovi, Trŭlićevi, Vèliki Āđžini*.

Svi su navedeni obiteljski nadimci zabilježeni i kod Sekereša (Sekereš 1966: 462,463), ali od vremena kad ih je on zabilježio, u vrlo malenoj mjeri su se promijenili njihovi naglasci. On piše *Šūmārovi*, danas se ne čuje duljina na drugome slogu, a *Kōšutovi/Košūtovi* je u njegovu radu obilježeno jedino kratkosilaznim naglaskom na drugome slogu (Sekereš 1966: 463). Naglasak se u odnosu na njegov razlikuje i na toponimu *Pūzder*, on ga je zabilježio kao *Pūzdēr* (Sekereš 1966: 463). Naglasci su na ostalim toponomima koji su se zadržali jednaki kao u Sekereša.

Rodbinski nazivi: *āpa/dāda/dāda/òtac*, *bāka/mājka/mājka* (baka), *brāt/bāca*, *brātīc* (stričev/tetkin ili ujakov sin), *čiko/čīka/čīka/strīc/strīc* (očev brat), *dīda/dīda* (djed), *dīver* (suprugov brat), *jētrva* (supruga suprugova brata), *māma/māma* (V. *māmo*), *snāja* (snaha), *strīna/strīna/nīna* (supruga očeva brata), *svāja* (suprugina sestra), *svāk/svāco* (sestrin suprug), *šogor/fāš* (suprug suprugine sestre), *tēta/tēta* (V. *tēto*), *tétak/teča* (suprug očeve ili majčine sestre), *ūjak/ūja/ūja* (majčin brat), *zāova* (suprugova sestra), *zēt* (kćerin suprug).

Žene su u međusobnom obraćanju koristile posebne nazive, osim *drūga*, *drūgo*. Bili su to svojevrsni nadimci i koristili su se međusobno. Dakle, dvije bi žene jedna drugu jednako zvale i imale su različite nazive za različite osobe, nisu koristile jednaki naziv za više osoba. Primjeri: *jāgodo*, *mēdena*, *ljūbice*. Evo primjera za jednu osobu: *īmala_je jāgodicu*, *īmala_je jāgodu*, *īmala_je žālfiju*, *īmala_je i_šljīvicu*.

Muške su osobe odmila bile: *gōlube*, *mīloše*.

7.6.2. Fraze, specifični izrazi.

pōslim dānem (radnim danom)

dēru se iza svēga gīla (viču na sav glas)

dībi od sramōtē (ne bih mogla jer bi me bilo sram)

Svi_trōj_su bili do zādnejega tūd (svi troje su do posljednjega trenutka/do kraja bili tu)

bāba ko nav~rnita, prīca_li prīca (izraz za pričljivu osobu)

Jēsēnski štēnci i prōletna mlāda. (izreka koja označava nešto što se radi u krivo vrijeme)

zLō nājt svirāce (teško je, problem je)

Tēra svē ū red. (kontrolira svime, sve organizira, dovodi u red)

Pa tō neb ni nāša k`rmača pōjela. (izraz za neukusnu hranu)

pōšto_bi jā rādila (koliko bih trebala biti plaćena da bih radila)

Nkšta sam bōlesna. (Bolesna sam.)

Njīma_je ōpet krīvo (njima se to ne sviđa, uvrijeđeni su)

dōšlo do glāvē (shvaćeno)

ĉoĉe bĉĵi (poštapalica)

Ĵdem iĉ. - *Ta otiĉ ĉeŝ.* (izraz pri odlasku)

Ta (poštapalica)

Mōram "it māli vān il vĕliki vān./ Ĵdem nāpolje. (izrazi za obavljanje nuŝde)

Stĕŝkalo mi se. (postalo mi je loŝe, postalo mi je zlo)

7.6.3. Rjeĉnik.

āmp̄er, āmp̄era, im., m.r., njem. – limena posuda s ruĉkom za tekućine i sipke materijale

ānfort, ānforta, im., m.r., njem. – natkriveni ulaz u dvoriŝte

bāŝĉa, bāŝĉe, im., ŝ.r., tur. - vrt

bĕdem, bĕdema, im., m.r., tur. - ograda

bĕrcuz, bĕrcuza, im., m.r., njem. - gostiona

ĉāuŝ, ĉāuŝa, im., m.r., tur. - muŝka svatovska uloga, organizator svatovskih dogaĉanja

ĉōŝak, ĉōŝka, im., m.r., tur. - kut, ugao

ĉūprija, ĉūprije, im., ŝ.r., tur. - most

delivara, delivare, im., ŝ.r. – sorta bijeloga groŝĉa

divānit, divānim, gl., tur. – priĉati

dĕmat, dĕmam, gl. - tresti

drūga, drūgē, im., ŝ.r. - prijateljica

dūda, dūdē, im., ŝ.r. – cijev kroz koju prolazi dim

dŝābē, pril., tur. – uzalud, besplatno

dŝigirica, dŝigirice, im., ŝ.r., tur. - jetrica

fālit, fālim, gl. - nedostajati

frljāknit, f`rljāknim, gl. - odbaciti

frōsluk, frōsluka, im., m.r. - prsluk

gālnīr, gālnīra, im., m.r. – plisirani ukras obiĉno na donjem dijelu suknje ili pregaĉa

glīstra, glīstrē, im., ŝ.r. - gujavica

glōkna, glōknē, im., ŝ.r., njem. – alat za struganje svinjskih dlaka

gnjĕst, gnjĕtēm, gl. - pritiskati

gnjīzdo, gnjīzda, im., s.r. - gnijeздо

gūvno/gūvno, gūvna, im., s.r. – mjesto u polju gdje se ranije vrŝilo ŝito

hōklica, hōklice, im., ŝ.r., njem. – stolica bez naslona

igrat, Ĵgram, gl. - plesati

ŝpreka, pril. - preko puta

žajutra, pril. - ujutro
jájce, jájceta, im., s.r. - jaje
jedàred, pril. - jedan put
kàdgod, pril. - nekad
kabôv/kàbôv/kàbô, kàbla, mn. *kàblovi*, im., m.r. - posuda s ručkom za tekućine i sipke materijale
kàndžija, kàndžije, im., ž.r., tur. - bič
kàpija, kàpije, im., ž.r., tur. – velika ulazna vrata
kastróla, kastrólē, im., ž.r., njem. – posuda za kuhanje
kàšika, kàšike, im., ž.r., tur. - žlica
kaŭrma, kaŭrmē, im., ž.r., tur. – jelo od iznutrica
kècelja, kècelje, im., ž.r., mađ. - pregača
kêr, kêra, mn. *kërovi*, im., m.r. - pas
kîka, kîke, im., ž.r. – kosa
kòliba, kòlibe, im., ž.r. – objekt na guvnu
kolëba, kolëbe, im., ž.r. – objekt u vinogradu
krîla, krîlā, im., ž.r., pl.t. - podsuknja
krôšnje, krôšnji, im., s.r., pl.t. – oruđe za nošenje slame
kûjna, kûjnē, im., ž.r. – kuhinja
lùcēnje, lùcēnja, im., s.r. - hladetina
māltenē, pril. – skoro, gotovo
nānovo, pril. – opet, iznova
nāpolak, pril. – napola, nedovršeno
nàtūc, natúcēm, gl. - nabiti
nāvūc, navúcēm, gl. - obuti
nōn-stōp, pril. - neprekidno
òcoravit, òcoravim, gl., tur. - oslijepjeti
ōdanle, pril. - odande
okàglija, okàglije, im., ž.r. – razvijač tijesta
ōtale, pril. - otuda
òkuvat, òkuvam, gl. – iskuhati rublje
ōtoman, òtomana, im., m.r., tur. – ležaj bez naslona
pantepŭla/pantapŭla, pantepŭle, im., ž.r. – pletena obuća
paradājz, paradājza, im., m.r., njem. - rajčica

pšice, pšimice, pril. - pješice
pätos, pätosä, im., m.r. - parket
plätön, platóna, im., m.r. - prikolica
plèhnati, -a, -o, pridj., njem. - limeni
počimâjla, počimâjle, im., ž.r. – djevojka koja je započinjala pjesmu u crkvi
polovânji, polânji, -a, -o, pridj. - srednji
potërat se, potëram se, gl. – posvađati se
râjlika, râjlike, im., ž.r., njem. – posuda za kuhanje
rèduša, rèduše, im., ž.r. – žena koja se brine za hranu u svom domu ili na nekom događanju
rigôl, rigôla, im., m.r., franc. – odvod u staji
skrâjnji, -a, -o, pridj. - rubni
stolčä, stolčice, im., ž.r. – stol, dio pasivnog leksika
strjja, strjje, im., ž.r. - streha
süpa, süpe, im., ž.r. - juha
svagdänji, -a,-o, pridj. – svakodnevni, uobičajen, običan
šämlica, šämlice, im., ž.r., njem. – maleni, niski stolčić
šërpa, šërpë, im., ž.r., njem. – posuda za kuhanje
šinik/šinitk, šinika, im., m.r., tur. – posuda za sipki materijal
šîrom, pril. - posvuda
šnäjder, šnäjdera, im., m.r., njem. - krojač
špäjz, špäjza, im., m.r., njem. - smočnica
švalèrat, švalèräm, gl., franc. – činiti preljub
trëfit, trëfim, gl., njem. - pogoditi
tùdîn, tuđina, im., m.r. - stranac
zadúvat, zädüvam, gl. – zamesti snijegom
zaklënit, zæklenim, gl. - zaključati
zàklīpat, zàklīpam, gl. - zaključavati
zavađajla, zavađajle, im., ž.r. – druga počimajla, v. *počimâjla*
žňvad, žňvadi, im., ž.r., zbir. – perad

7.7. Sociolingvistička analiza.

Govor starije kazivačice vrlo je sličan antinačkome. Govornici ta dva govora smatraju kako su oni vrlo slični, poneki ih smatraju jednakima, osim što antinački bolje čuva prijašnje stanje. To se pokazalo točnim kroz ovo istraživanje.

Govor Tordinaca pokazuje promjenu u aktualnome vremenu, odnosno razlikuje se govor između različitih generacija (Chambers 2004: 149). Današnji je govor novoštokavski,

iako i mlađi kazivači, premda vrlo rijetko, koriste neoakut. Koriste ga na riječima iz pasivnog leksika, te na obiteljskim nadimcima. Obiteljski se nadimci još uvijek koriste.

Zanimljiva je situacija s odrazom jata u Tordincima. Tijekom prošloga stoljeća odraz jata je bio spolno obilježen u Tordincima. Muški stanovnici su svjesno odlučili koristiti ekavski odraz jata dok su žene u to vrijeme još uvijek govorile ikavicom. Svi su kazivači neovisno jedni o drugima govorili o toj pojavi. Svi se slažu oko te činjenice. Može se pretpostaviti kako je ekavski odraz jata u ono vrijeme imao očiti prestiž. Prema navodima kazivača, sve službene osobe u mjestu, osim svećenika, govorile su ekavicom. Danas nije moguće pretpostaviti koliko je ekavizacija uznapredovala. Međutim, činjenica da je još uvijek vrlo snažan ikavski element, ide u prilog tome da nije u potpunosti zahvatila ni govor te muške generacije. Promjena je započela u govoru muških stanovnika, prihvatila je tu mješavinu i iduća generacija, sudeći prema govoru starije kazivačice. Mlađi kazivači govore isključivo jekavicom.

Govor Tordinaca bolje je očuvao starije stanje naglasnoga sustava od govora prethodno analiziranih mjesta. To se ne odnosi na očuvanost neoakuta, nego na učestalije čuvanje kratkosilaznoga naglasaka na nepočetnim slogovima višesložnih riječi, te na tendenciju da se koriste silazni umjesto uzlaznih naglasaka. Mlađi kazivači imaju novoštokavski naglasni sustav, ali jako dobro poznaju i stariji naglasni sustav, što govori u prilog činjenici kako je on obilježavao govor generacije neposredno prije njih. Ne bi se moglo reći da to vrijedi za govor Bogdanovaca ili Nuštra, a pogotovo ne za govor Svinjarevaca.

7.8. Zaključak.

Govor Tordinaca danas je novoštokavski jekavski. Neoakut u govoru mlađe generacije nema razlikovnu ulogu, pripada pasivnome leksiku.

Moglo bi se reći kako i govor Tordinaca pokazuje određene osobine prijelaznoga govora, ali je on prijelazan u smislu da se u njemu odvija promjena u aktualnome vremenu. To se odnosi na naglasni sustav jer se pojavljuju varijacije na toj jezičnoj razini. Varira ovisno

o dobi kazivača, ali govor mlađe generacije je konzistentan. Govor starije kazivačice svjedoči o određenim unutarnjim varijacijama u naglasnome sustavu.

Zanimljiva je u ovome govoru promjena koja se dogodila u prvoj polovici prošloga stoljeća, po svemu sudeći, između dvaju svjetskih ratova. Muški stanovnici odlučili su koristiti ekavski odraz jata. Postojao je period u kojemu je to obilježje bilo obilježje muškoga govora, sudeći prema dosljednim tvrdnjama kazivača.

Tordinački govor nedvojbeno pripada slavonskome dijalektu i posavskome poddijalektu. Obilježja posavskoga poddijalekta, kad se govori o naglasnome sustavu prvenstveno, gube se, ali i ostala obilježja slavonskoga dijalekta – glas *h* samo djelomično izostaje, glagolsko pridjev trpni na *-t* nije čest. S druge strane, infinitiv dosljedno gubi dočetno *-i*, redovno dolazi do stezanja *-ao* u *-o* kod glagolskoga pridjeva radnog, koriste se polusloženice tipične za slavonski dijalekt, velik je broj turcizama i germanizama u leksiku.

U odnosu na ostale istraživane govore, tordinački je najbliži antinačkome govoru. U odnosu na ostale, snažno ih obilježava posebna glagolska konstrukcija koja označava prošlo vrijeme složena od perfekta glagola *biti* i prezenta ili infinitiva glagola, te skupine *jt*, *jd*. Iste ih osobine povezuju i s podravskim govorima slavonskoga dijalekta. Naime, već je spomenuto kako se ista glagolska konstrukcija pojavljuje u nekim istraženim podravskim govorima, a u tim govorima također glagol *ići* glasi *iti*, a doći *dojti* (Mance 2014). U tome smislu, tordinački i antinački govori mogli bi se smatrati prijelaznima jer imaju mješovita obilježja. Međutim, ta dva govora ne graniče izravno s podravskim poddijalektom slavonskoga dijalekta. Prema podacima o prostiranju podravskoga dijalekta (Lisac 2003a: 31), najbliža naselja s podravskim govorima od Antina i Tordinaca su udaljena najmanje 40 kilometara. Također, između ta dva naselja i naselja u kojima se koriste podravski govori, mnogo je drugih naselja.

Govori Antina i Tordinaca međusobno su najsirođniji u odnosu na istraživane govore, a zajedno pokazuju najveći stupanj razlike od ostalih jer imaju osobine koje se u drugim govorima ne pojavljuju.

7.9. Ogleđni primjer tordinačkoga govora.

*Ìma tòga kòd_nās òbičaja kolkógod òčete. Récimo, kòd_nās kad_je_Bòžic, na_Bòžic_se nije...
Ìšli_smo_se váljat po_slàmi. I_na_Bàdnjak. Ìšli_smo nègdi na_divān i_na_slàmu_se váljali.
Na_Bòžic_nije sviralo, tò_je svèti dān. Na_Bòžic, dà. U_kùci_se unèsē brème slàme da_jèdva
pròđe_kroz, òvāj. Pa_znāju ònō da_se_ùtřlja pa_ìdemo. Ìmala_jā drúgu, òna_se_ùdala
u_Bogdānōvce. Jój, pa_ùtřljali_nam slàmu, slàbo_ìmamo slàme. Ìdemo_mì u_ponjāvcu donēt,
u_k`rpari, u_čemū. Ìdemo_náčùpat_još_slàme, donēt, znāte. Ònda_smo_těli sjèdnemo, dòle svì,
posjèdamo_tāko_na_slàmu, znāte. I_kāko_smo_bìle_u_sùknjama, i_èto_sad, mòmci_su_bìli
u_hlācama. I_ònda, òvaj, tāko_pòsjedamo_dòle_na_slàmu. I_sād_svěžemo_màramicu_onāko*

*na_gùlu i_sàmo òvō rādimo. A_jèdno sjèdī u_u_kòlu, u_sredini, u_kòlu i_ònda – È,
kod_tèbe_je. Mišaka se_ìgramo, kao_miša da_trážimo. A_tâ maramica bùde svēzana i_ònda
tāko svē jèdno do_drùgo, dodirivamo_se_rùkama. Àli, kad_òvaj mèni bŕže st`rpā u_rùku, i-
li_jâ, jâ óvde iz_jèdnē rùkē u_drùgu òpet dòdām, àli_da nè_vidi.*

8. Mjesni govor Antina.

8.1. Uvod.

Antin je naselje u općini Tordinci, Vukovarsko-srijemska županija. Prema popisu stanovništva iz 2011. godine broji 731 stanovnika. Preko malenoga naselja Mlaka Antinska povezani su sa svojim općinskim i župnim sjedištem, Tordincima. Na suprotnoj su strani povezani s Markušicom i cestom Osijek-Vinkovci. S Vinkovcima i Osijekom, Antin je povezan željezničkom prugom.

Stanovništvo Antina većinom čine Hrvati katolici. Kao i u Tordincima, prisutni su i pripadnici drugih kršćanskih vjera, kalvini i duhovni. U mjestu djeluje KUD „Lela i Vladimir Matanović“. Antinčani su vrlo aktivni u čuvanju svoje tradicijske kulture i povijesti. U mjestu se svake godine održava vrlo posjećen izbor narodnih nošnji „Zimsko spremanje“. Uz to, mještani Antun Flinčec objavio je i dvije knjige o Antinu (Flinčec 2014, Flinčec 2016).

Antin je u Domovinskome ratu okupiran 30. rujna 1991. (Penava 2006: 608). U Antinu je nakon tog dana ostalo devedeset i dvoje ljudi. Znatno manji broj ih je dočekao povratak sumještana. Nakon procesa mirne reintegracije, stanovnici su se većinom vratili u Antin.

Određeni broj stanovnika ostao je 1991. u Antinu, među njima i kazivačica u ovome istraživanju Marija Šavanjika, rođ. Vidaković (rođ. 1933.). Antin je ipak napustila 1995. i vratila se s ostalim sumještanima. Najstarija je kazivačica (rođ. 1926.) zamolila da se njezino ime ne spominje iz vjerskih razloga. S njom je razgovor sniman nasamo, a ostali su bili u parovima. Ostali su kazivači bili Bartol Vidaković s obitelji (rođ.1944.), Antun Flinčec (rođ. 1968.).

Ivšić je, u svome radu *Današnji posavski govor*, Antin na karti označio kao mjesto koje pripada posavskim govorima (Ivšić 1913b: 139,140). Pavičić za Antin kaže kako je tu od starine ikavski govor i kako se upotrebljava stara akcentuacija (Pavičić 1953: 105,117). Lisac navodi kako idiom Antina pripada slavonskome govornom tipu (Lisac 2003a: 31). Antroponimiju i toponimiju Antina proučavao je Stjepan Sekereš (Sekereš 1966).

8.2. Fonologija.

8.2.1. Odras jata. U antinačkome se govoru mogu čuti sva tri odraza jata – ikavski, ekavski i jekavski. Kao što je jedna kazivačica komentirala: *jā ūvek kãžem mlīko*. Međutim, ekavski odrazi *dõnela, kolëno, õbadve, Ösek, otërali, õvde, põnela, põsle, protërani, primëtīla*, nisu mnogobrojni. Pojavljuju se iste riječi koje ekavski odraz često imaju i u drugim istraživanim selima, pa i u Nuštru, gdje ih je bilo najmanje. Od jedne se osobe moglo čuti nekoliko ekavskih riječi koje nisu u toj grupi ekavizama. Osoba koja je bila snimana u istoj prilici, reagirala je na takve izraze i nazivala ih tordinačkim utjecajem.

Bilo je i jekavskih odraza: *crjêp, crjêva, dõnjela, izmjërit, Ösjek, ozljëdi, pjëšme, pjëvaju, pöslje, pröljeća, pröpovjed, sjëme, vjenac, vjenčãju*. I najstarije su ih kazivačice koristile, ali usporedno s ikavskim i ekavskim odrazima, npr. *pöslje/ pösle, pñvaju/pjëvaju*. Zanimljivo je da je glagol *pjevati* zabilježen u svim istraživanim mjestima i svugdje ima jedino jekavski odraz. Jedino se u Antinu pojavljuje i ikavski oblik.

Antinački govor jako dobro čuva ikavicu i vrlo je dosljedno provođena: *bižanja, cõlu, cipala, crîp, cvît, çlînak, čövik, dî, dicë, díte, diverûša, dvî, dvîsto, kolîvka, lõpiti, lõpo, mišam, namîšçali, nedîlje, njîkolko, õsiçaja, pñvaju, pšice, prîd, priglîdala, priko, pripîsala, prîsvûç, prîtûkli, prõlića, sîçam, sîit, smîla, svîta, tîsto, trîba, trîm, ûvik, vîditi, vinçãju, vinçávalo, vñtar, vrîme, žîvila, vînac*.

Jedino najmlađi kazivač govori jekavski. Svi ostali su isključivo ikavci, uz vrlo rijetke primjere drugih oblika. Znakovita je anegdota o ženi koja se udala u Antin i našla se u neprilici kad joj je suprug rekao: *Sđi pa_jđi*. Njoj je to zvučalo kao *Sđi pa_đdi* i nije bila sigurna kako to izvesti, sjesti pa otići. Uistinu, antinački govor se i danas može smatrati izrazito ikavskim. Prema mišljenju kazivača, a i prema primjeru najmlađega kazivača, mlađe generacije ne govore ikavicom. Međutim, osobe koje su snimane, imaju vrlo konzistentan govor. Za razliku od drugih istraživanih mjesta u kojima već osobe rođene između dvaju svjetskih ratova ne koriste dosljedno neki od odraza jata, ovdje čak i osobe rođene pred kraj ili odmah nakon Drugoga svjetskog rata govore ikavicom.

Idiom određene osobe mijenja se kroz čitav život. Neka su obilježja uvjetovana samom dobi ispitanika, a ne obilježjima govora. Prema istraživanjima, utjecaj dobi ispitanika, odnosno proces usvajanja vlastitoga idioma, trebao bi završiti oko dvadesete godine (Chambers 2004: 152). Sudeći prema distribuciji jezičnih činjenica u odnosu na kazivače, da se zaključiti kako je ovaj govor čuvao dosljednu ikavicu, a i naglasni sustav sve do Domovinskoga rata. To je razlika u odnosu na Nuštar i na Tordince gdje je odraz jata već ranije ušao u promjenu. Također, prilikom jednoga od snimanja, razgovoru se pridružila jedna osoba, upoznata s činjenicom da je snimana. Spomenula je kako njezina obitelj ne pripada starosjediocima u Antinu. I ona i osoba koja je u Antin došla sklapanjem braka u mladosti, koristile su ikavicu, u većoj ili manjoj mjeri, neoakute, i ostala obilježja ovdje predstavljena.

8.2.2. Ostale fonološke osobitosti antinačkoga govora.

Glasovi č i ć. Ne postoji razlika u izgovoru glasova č i ć. Izgovorom se ova dva glasa približavaju srednjem obliku ç.

Glas h. Glas *h* često izostaje: *ěklala, Ěrcegovci, grě, naódala, njí, ōčeš, ódat, ōdma, plejěna, sarěnit, uvěti, ūveta*. Ponekad je zamijenjen glasovima *f* ili *v*: *fála, kŭvaš, rŭvo*. Pojavljuje se u nekim riječima: *hotěl, kŭhano, mehàničar, plahŏn, prihvětila, šěrlah*.

Šćakavizam. Pojavljuje se u primjerima: *namišćali, pŭšćali, pŭšćo* (namještali, pustili, pustio).

Skupine jt, jd. Skupina *jd* ostaje često nepromijenjena, a skupina *jt* gubi *j*: *dějde, ít, íti, iz"ajdu, prŏjdu*, ali zabilježeno je i *dŏde, prŏde*. Naglasak na glagolima sa skupinama *s jd, jt* nešto je kraći nego na alternantama tih glagola sa zamijenjenim skupinama. Moguće je kako se ti glagoli možda javljaju i s neoakutom, ondje gdje su ovdje obilježeni tromim naglaskom. Ali izgovor koji je zabilježen na prikupljenoj građi kraći je od neoakuta, tonski ne odgovara dugosilaznome naglasku, a produljen je u odnosu na kratkosilazni naglasak. Iz tog je razloga obilježen kao tromi naglasak.

Vokalizacija l/o. *L* na kraju sloga u glagolskom pridjevu radnom muškoga roda u jednini redovito prelazi u *o*. Zanimljivo je da imenica *posao*, analogno imenicama *kabŏv/kotŏv* zabilježenima u Tordincima glasi *posŏv*.

Sibilarizacija. Sibilarizacija je provedena u primjeru: *mŏmci*. Zabilježeno je *otárke* i *otárce*, nalik primjerima u drugim govorima. Zabilježeno je: *u zâdrugi*. U antinačkome govoru, dativ i lokativ u starijih osoba nemaju gramatički morfem *-i*, pa imenice koje u drugim govorima nisu sibilarizirane, ovdje ni ne mogu biti sibilarizirane. Pojavljuju se u oblicima: *u vŏjske, djevŏjke*, i slično. Taj oblik spomenutih padeža zapravo može poslužiti kao objašnjenje neprovođenja sibilarizacije u drugim govorima gdje je to zabilježeno jer se svi takvi primjeri odnose na imenice koje su u dativu ili lokativu.

Prijeglas. U prethodno analiziranim govorima bilo je primjera u kojima nije dolazilo do prijeglasa u instrumentalu jednine imenica a-vrste muškoga roda: *čèkičom, strícovog, kŏnjŏm, pútŏm, sa_cèrpičom, màščŏm, Ānokičom, sa ùčiteljom, čámčŏm*. U antinačkome je govoru gramatički morfem za instrumental jednine imenica a-vrste muškoga roda *-em*. Međutim, pojavljuje se i *-om*, ali nakon palatala - u primjeru *sa cěrpičom*. U standardnome hrvatskom jeziku, ukoliko je u prethodnome slogu *e*, može doći do disimilacije (Marković 2013: 93), ali tu to nije slučaj. To je pojava koju bi svakako bilo zanimljivo bolje proučiti.

Ispadanje. Vokal *i* u pravilu izostaje u riječima *kòlko*, *vàlla*. Izostaje *i* u broju četiri na dva načina, može biti *chètri*, ali u frazi zabilježenoj kod više sugovornika je *trí chètir*.

Ispada *v* u glagolu svrbjeti - *srbĩ mi* (svrbi me), *srbĩlo*.

U infinitivu izostaje dočetno *-i*: *crkávát*, *čúvat*, *dòvest*, *jávit*, *krepávát*, *malterĩsat*, *pòmoć*, *pùstit*, *rãdit*, *saćúvat*, *zaposlĩ*, *zĩdat*, *žĩvit*.

Brojevi se skraćuju ispadanjem: *devedězdrũga*, *deveděstrěću*, *dvajšćetv~rto*, *dvajšěsto*, *četrdešěste*.

Zabilježeno je spajanje zanaglasnice s riječi uz koju se veže uz ispadanje vokala iz zanaglasnice: *bil* (bi li), *daj* (da je), *štaj* (šta je). Ista se pojava javlja i u Tordincima. Naglasak ovisi o kontekstu.

Umekšavanje l i n. U primjeru *njĩkolko* pojavljuje se umekšano *n*, a *l* je umekšano u primjeru *djěteljinu*. Čestica valjda u ovome govoru glasi *vãla*.

Stežanje. Steže se *ao>o* u muškome rodu jednine glagolskoga pridjeva radnog: *dõšo*, *ĩmo*, *mõgo*, *ostó*, *õtišo*, *pĩtõ*, *prõguto*, *rěko*, *znó*. Zabilježeno je i *põno*, iako se tu ne radi o stežanju *-ao*, nego *-io* ili *-eo*.

Jednačenje po mjestu tvorbe. Događa se u primjerima: *jedãmput*, *sa šnjĩm*, *šnjĩma*, *šnjõm*.

Razjednačivanje. Zabilježeno je *mn>vn* na imenici: *gúvnu*.

8.2.3. Prozodija. Mjesni govor Antina ima najarhaičniji naglasni sustav od svih istraživanih mjesta.

Neoakut se vrlo dosljedno čuva. Iznimka je najmlađi kazivač. Ostali su ga koristili na jednosložnim riječima: *jã*, *mĩ*, *nõž*. Zatim, na početnome slogu višesložnih riječi: *c~rkvu*, *dõđem*, *krĩlo*, *mãlo*, *něma*, *tũđemu*, *vřati*, *vũkli*; na središnjim slogovima višesložnih riječi: *istrěsa*, *kalvĩnke*, *pedesěte*, *poslũžim*, *zavěže*; i na dočetnome slogu višesložnih riječi: *jesãm*, *kanãl*, *krompĩr*, *papĩr*, *sestrě*, *navũć*, *sadě*, *tanjũr*, *većinõm*, *Vukovãr*.

Dugosilazni naglasak ima drukčiju distribuciju nego u ostalim istraživanim govorima. Nalazi se na jednosložnim riječima: *crjěp*, *cvĩt*, *dãn*, *kčěr*, *ĩt*, *trĩ*, *trõj*, *znó*, na početnome slogu višesložnih riječi: *bĩlo*, *mõmci*, *zãdrugi*, na središnjim slogovima višesložnih riječi: *djevõjke*,

jedâmput, te na posljednjem slogu višesložnih riječi: *jedân, posôv, tavân, ostô ne_môg*. Taj je naglasak puno češći na svim pozicijama nego u bilo kojemu drugom govoru.

Jednako vrijedi i za kratkosilazni naglasak. Na jednosložnim riječima: *dî, rât, svê*. Potrebno je napomenuti kako je najstarija kazivačica imala sklonost produžavanju jednosložnih riječi pa je *sad, dok – sadê, dôka, tûde*. Na početnome slogu višesložnih riječi, kratkosilazni je naglasak zabilježen u primjerima: *blžanci, môgo, rêko, sũmbul, svêkrva, šârlah, ũniš-lo*. Čak je i najmlađi kazivač koristio kratkosilazni naglasak u primjerima *žâšo, prôguto*. U drugim bi istraživanim govorima tu bio kratkouzlazni naglasak. Kratkosilazni se naglasak čuva i na središnjim i dočetnim slogovima višesložnih riječi i naglasnih cjelina: *avlĳa, bod-ljikãvi, brojĳa, doselĳi, drukčĳa, kod kũće, kojekũd, kupatĳo, med_njĳma, ne môžem, ne vôli, pogñio, poklonĳa, policĳa, protêrani, rodĳtelji, s rukãma, Švabĳce, uvãte, volĳa*. Kratkosilazni naglasak može biti i na prvome slogu naglasne cjeline kao rezultat preskakanja naglasaka: *ũ_zimu, ũ_daske*.

Uzlazni se naglasci pojavljuju, ali s obzirom da tu nije došlo do pomicanja naglasaka, a ponekad i kad se ono dogodilo – na prethodnome su slogu opet silazni naglasci, oni su rjeđi nego u drugim govorima. To pogotovo vrijedi za kratkouzlazni naglasak.

8.3. Morfologija.

8.3.1. Imenice. Imenica *kôkoš* u nominativu množine glasi *kôkoše*, genitiv množine *kokôšã*. Pojavljuje se i u obliku *kôkoška*.

Imenica *ũvo* (uho) u deklinaciji dobiva umetak *-t*: *iza ũveta*.

Genitiv imenica koje označavaju ime naselja oblikom je jednak nominativu: *iz Vĩnkovci, iz Rêtkovci, iz Bogdãnôvci*, kao i lokativ: *u Tôrdinci, u Svinjãrêvci*.

Dativ i lokativ jednine imenica ženskoga roda e-vrste imaju gramatički morfem *-e*: *u_Njemãcke, u_Rjêke, u_kãtoličke c~rkve, u_Kôpanice, u_strogôće, u_Vãlpovačke Satnĳe*,

(fála Bõgu i) držãve, u_Markušice, pòmoć mãme, u_võjske, u_kolìvke, u_glãve, u_Cr̃ne bãre, po_nénē mõjē, pod_ćãrdakem. Međutim, najstarija je kazivačica govorila i u ðvoj ũlici.

Dativ množine zbirne imenice ũnućad i imenice dķca zabilježen je s gramatičkim morfemom –ma: unućadma, dķcama.

Lokativ množine imenice selo glasi: sēla (u drugi sēla), imenice svatovi: po svãtova, imenice novine: u nõvina, imenice marama: u marãma, imenice křbaj: po kirbajévã.

Instrumental jednine imenica muškoga roda a-vrste ima gramatički morfem –em: autõbusem, pekmēzem, otãrkem, sa_trãktorem, sa_zlãtem, pětķēm, sa_držlēm (s drškom), osim iza osnove koja završava na palatal, u tom je slučaju –om: sa cõrpićom.

8.3.2. Zamjenice. Uпитno-odnosna zamjenica *tko* u ovome govoru glasi *kõ*. Sukladno tome, neodređene zamjenice izvedene iz *tko* glase: *kõ*, *svãko*, *nķko*, *nēko*.

Posvojna zamjenica *njihove*, *njihova* zabilježena je kao *njēve*, *njēva*.

Pokazne zamjenice koje počinju na *o*, ovdje ga nemaju: *nõme*, *nãmo*, *vãmo*, *vãko*, *vē*, *nãko*, *nõga*. Ali, to je *otõ*, *otõga*.

Zamjenica *ja* također ima gramatički morfem –e u dativu jednine: *k_mēne*, te zamjenica *ona* u dativu i lokativu jednine: *na_njē* (*njoj*), *on_njē* (*kãže*), a i zamjenica *oni* u dativu (*dõnjela*) *njē* (*donijela njima*).

Instrumental jednine zamjenica *taj* i *onaj* također ima gramatički morfem –em: *s_tēm* (*tim*), *sa_onēm* (*onim*), a instrumental zamjenice *ti* ima gramatički morfem –e: (*ko*) *sa_tēbe* (*kao s tobom*).

8.3.3. Pridjevi. Zamjenički pridjevi na –akav u ovome se govoru tvore sufiksom –ki: *kakĩ*, *nķkaki*, *nķkake*, *tãki*.

8.3.4. Glagoli. Infinitiv gubi doćetno –i: *crkãvat*, *ćuvat*, *dõvest*, *jãvit*, *krepãvat*, *malterřsat*, *põmoć*, *pùstit*, *rãdit*, *saćuvat*, *zaposlř*, *zĩdat*, *živĩt*. Ponekad se iznimno ćuje i doćetno –i u infinitivu.

Glagoli druge vrste s morfom –nu u infinitivnoj osnovi i –n u prezentskoj, u ovome govoru u infinitivnoj osnovi imaju –ni: *krēnila*, *pogņnio*.

Glagoli šeste vrste i u ovome govoru imaju jednaku prezentsku i infinitivnu osnovu: *prikazĩva*, *prikazĩvaju*. Kod mlađega kazivača se pojavljuje *izmoluje*. Analogijom s ovim glagolima tvore se nesvršeni od svršenih glagola: *dolažãvali*, *vinćãvalo*, *imãvala*, (prema dolaziti, vjenćati, imati) premda ne pripadaju istoj glagolskoj vrsti.

Nenaglašeni oblik glagola htjeti u trećem licu množine prezenta može se čuti kao: *će-ju*, a u skladu s time i *něćeju*.

Prezentske osnove glagola *imat* i *prodat* su *imád-* i *prodád-*: *imádē*, *prodádē*.

Glagol *spāst* (pasti) ima prezentsku osnovu *span-*: *spānem*.

Glagol *rěč* ima prezentsku osnovu *rěkn-*: *rěknem*.

Glagol *mōč*, u prvom licu prezenta najčešće se može čuti u obliku *môg/ne_môg*, ali zabilježeno je i *ne_mōžem*.

Glagolski pridjev trpni često se tvori sufiksom *-t*, ali postoje usporedni oblici i s drugim sufiksima: *rānit/rānjen*, *naprāvita*, *ožēnit*, *pōkrite*, *porūšita*, *prāvito*, *sarānit/sahrānjen*, *zarōbit*.

Kao i u Tordincima, u Antinu se često koristi konstrukcija koja označa učestalu radnju u prošlosti, sastavljena od perfekta glagola htjeti i prezenta ili infinitiva glagola. Brojni su primjeri kod svih kazivača, a čak i osobe koje su doselile u Antin koriste ovu konstrukciju. Neki su od primjera: *tīle_su rěč*, *mī_smo tīli rěč*, *kad_su_tīle dolāziti*, *kad_je_kākā príredba tīla būde*, *onda_je_ōn tīo rěč*, *kad_se_tīla potūžim*, *tīo_ōnda rěč*, *tīlo_se prāvi i_slāže*, *tīli sidē*, *tāj_je tāko tīo_nam prícat*, *tīo_dōde*, *pūno pūt_sam tīla spānem*, *tō_se tīlo káže*, *tāko tīlo būde*, *ōni-su tīli dōjdu*, *kad_se_tīlo v̄rši*, *po_dvī_su tīli dovědū*, *jā_sam tīo pōpijem*.

8.4. Tvorba riječi.

Kao i u tordinačkome govoru, i tu je zabilježen sufiks *-ka*, u tvorbi umanjena ženskoga roda: *siromāška*. *Néna* odmila je *nénka*.

Kao sufiks u tvorbi uvećanica, zabilježen je sufiks *-ča*: *rupāča*.

Prefiks *po-* u tvorbi glagola u tome je govoru redovito u distributivnom značenju: *poumīrali*, *poistēralo*, a pojavljuje se i u obliku *pos-*: *posubījamo*.

Zabilježeni su predmetci za tvorbu polusloženica: *bač-*, *baka-*, *čič-*.

8.5. Sintaksa.

Niječne rečenice imaju jednaku konstrukciju kao i u Tordincima: *Ĥpak ní_mi_je za-branio./ Nĩ_se nĩko ni_osladio./Nĩ_mi nĩko prĩžno.*

Zabilježen je primjer nesročnosti po broju: *Tã, imãla_sam dvã brãta starjãega i_dvã mlãdeg.*

U suprotnim rečenicama učestalo se javlja veznik *već*: *U grádu je jeftinije živiti već na sèlu sadê./ Jeftinije kúpit, već ôvde u dućánu./ Zatô je dôšo prlje kúci već što će biti rãt.*

Povratna zamjenica ponekad biva zamijenjena osobnim zamjenicama: *Já uôpće mène nîsâm vîdila./Tâ njêno drži* (ta drži svoje).

8.6. Leksik.

8.6.1. Uvod. Ime Antina može se čuti s dva naglaska Antîn i Àntîn. Stanovnici su Antínčani, a pridjev od imena naselja glasi antinačko. Najstariji dijelovi sela zovu se *C̃rna i Bîla Bãra*.

Neki od obiteljskih nadimaka su: *Jânkovi, Jêrkovi, Kôrenovi, Pandúrovi, Pêrkovi, Tandřkovi*.

Rodbinski nazivi su: *báka*, *brăt*, *báca* (uobičajeni način oslovljavanja starijega brata, ali i vršnjaka), *băja* (uobičajeni način oslovljavanja mlađega brata), *brătić* (stričev, ujakov ili tetkin sin), *ćiko* (stric), *dáda* (najčešći način oslovljavanja oca), *dăda*, *jětrva*, *máma*, *príja* (majka sinovoga ili kćerinog supružnika), *néna* (uobičajeni način oslovljavanja starije sestre ili srodnice), *nína* (strina), *sěstrićna* (stričeva, ujakova ili tetkina kći), *snăja* (snaha), *svaja* (suprugina sestra), *zăuva* (suprugova sestra). Uz te nazive, postojala je sklonost slaganju složenica za rodbinu. Nastajali su nazivi koji nisu obavezni ni općeprihvaćeni: *dida-ŭja*, *baka-těta*, primjeri su zabilježeni tijekom snimanja.

8.6.2. Frazemi.

Tă - poštapalica

Kakŭ si cvît ŭabrala, sad_tăki mîri. (frazem koji podsjeća da treba biti svjestan posljedica vlastitoga izbora)

Makarštă (poštapalica u govoru kojom se reagira na izjavu koja se smatra besmislenom, ali može biti i prilog koji označava nešto bez kvalitete)

Něš ŭ! (uzvik za tjeranje psa)

Nŭ me brŭge./ Měne brŭge. (nije me briga)

8.6.3. Rječnik.

ástăl, astála, im., m.r., tur. - stol, uz ovaj naziv zabilježeno je i stolica

avlŭja, avlŭje, im., ž.r., tur. - dvorište

băcanj, băcnja, im., m.r. - ribarska mreža posebnoga oblika

bănak, bănku, im., m.r., njem. - klupa uz peć

băšća, băšće, im., ž.r., tur. - vrt

bŭbanj, bŭbnja, im., m.r. - naprava za hvatanje ribe

bukăra, bukăre, im., ž.r., tal. - vrč za vodu

ćakšŭre, ćakšŭra, im., pl.t., tur. - hlače

ćikmăga, ćikmăge, im., ž.r. - jelo od krumpirovoga tijesta

ćăuș, ćăușa, im., m.r., tur. - muška svatovska uloga, organizator svatovskih događanja

ćlînak, ćlînka, im., m.r. - gležanj

ćorba, ćôrbe, im., ž.r., tur. - juha

ćôșak, ćôșka, im., m.r., tur. - kut, ugao

divănit, divănim, gl., tur. - pričati, razgovarati

dõjivo, dõjiva, im., s.r. - kravlje mlijeko za prodaju
drapski, -a, -o, pridj., franc. - svijetlosmeđ
drúga, drúgē, im., ž.r. - prijateljica
dũnja, dũnje, im., ž.r. - veliki pernati pokrivač
fijoka, fijokē, im., ž.r., mađ. - ladica
fil, fila, im., m.r., njem. - desertna krema, u kolaču ili torti
flāša, flāše, im., ž.r., njem. - boca
flũta, flũte, im., ž.r. - jelo od krumpirova tijesta
fñalj, fñalja, im., m.r., njem. - četvrt
gombóca, gombócē, im., ž.r., mađ. - jelo od krumpirova tijesta
gõspodska ljũbićica - vrsta cvijeta, *Matthiola incana*
gúvno, gúvna, im., s.r. - mjesto u polju gdje se ranije vršilo žito
iskāt, išcem, gl. - tražiti, pitati
istom, pril. - tek
jābućica, jābućice, im., ž.r. - rajčica, danas je uobičajenije *paradājz*
kabõv/kàbõv/kablõvi, im., m.r. - posuda s ručkom za nošenje tekućih i sipkih materijala
kàdgod, pril. - nekad
kašika, kaške, im., ž.r., tur. - žlica
kojekũda, pril. - nekamo, negdje
kojeõtkale, pril. - odnekud
kõrice, kõrica, im., pl.t. - rogač
krepāt, krēpam, gl. - crknuti (o životinji)
kljũcat, kljũcam, gl. - zaključati
krompĩr, krompĩra, im., m.r. - krumpir
kũvarka, kũvarke, im., ž.r. - kuhača, pojavljuje se i *varnjāća*
lāne, pril. - prošle godine
matõri, -a, -o, pridj. - stari
med, prijed. - između
mirit, mĩrĩm, gl. - omirisati
mrazóvac, mrazóvca, im., m.r. - sitnocvatne krizanteme, a velike se nazivaju *krizenténe*
mũstra, mũstre, im., ž.r., njem. - uzorak
naúćit se, nāučĩm se, gl. - naviknuti se
navĩkat, navĩknem, gl. - navući ga na nešto, na neku naviku, ili nagovoriti na nešto
nēgdi_prije, pril. - nedavno

ormãn, ormána, im., m.r., franc. - ormar
öroz, öroza, im., m.r., tur. - pijetao
ostrãg, pril.- straga
ošântavit, ošântavim, gl., mađ. - postati šepav
šântat, šântam, gl., mađ. - šepati
otšnit, otšnem, gl. - odgurnuti
pölak, čestica - pola
rřvat se, rřvam se, gl. - odgurivati se, koprcati se, bacakati
stolãc, stólca, stólcevi, im., m.r. - stolac
sökak, sökaka, im., m.r., tur. - ulica
sirótka, mãčehica, im. - vrsta cvijeća, maćuhice
stãtive, stãtiva, im., pl.t. - tkalački stan
sũd, sũda, im., m.r. - posuda
sũmbul, sũmbula, im., m.r., tur. - vrsta cvijeta, zumbul, *Hyacinthus*
špäjz, špäjza, im., m.r., njem. - smočnica
špíner, špínera, im., m.r. - sobna biljka, govori se i *asparágus*, *Asparagus Sprengeri*
špöret, špöreta, im., m.r., njem. - štednjak
štënder, štëndera, im., m.r., njem. - visoki stalak za cvijeće
tãpat, tãpam, gl. - tapkati
trãnit, trãnim, gl. – odgajati, othranjivati
unĩc, unĩdem, gl. - ući
uvãdat, uvãdam, gl. - uvoditi, ali i uvlačiti konac u iglu
ũvo, ũveta, im., m.r. - uho
ũžina, ũžine, im., ž.r. - ručak

8.7. Sociolingvistička analiza.

U Antinu se ne može govoriti o razlikama u govoru među stanovništvom. Postoje određene generacijske razlike, ali čini se, prema prikupljenim podacima, kako su promjene započele tek s pojavom Domovinskoga rata. Promjena je ranije počela zahvaćati gramatičke

morfeme u deklinaciji, jer čak i najstarija kazivačica povremeno upotrijebi oblike jednake standardnome jeziku, i ti gramatički morfemi u dativu, lokativu i instrumentalu jesu zastupljeniji kod osoba rođenih prije Drugoga svjetskog rata. Kod toga se obilježja može naslutiti donekle utjecaj progonstva jer mada nekoliko godina mlađa, kazivačica koja je kraće boravila izvan Antina, nije koristila različite varijante gramatičkih morfema. Koristila je jedino varijante koje pripadaju ovome govoru, a ne one izjednačene sa standardnim hrvatskim jezikom.

Ikavski su odraz jata i naglasni sustav ujednačeni kod većine kazivača – jedino najmlađi odstupa jer je kod njega naglasak ipak pomaknut za mjesto naprijed, ali sklon je upotrebi kratkosilaznih naglasaka na tome novom mjestu naglasaka, ne samo kratkouzlaznih. Čak i osobe koje ne pripadaju starosjedilačkome stanovništvu ili osobe koje dugi niz godina žive u Antinu, ali nisu tu rođene, imaju naglasni sustav s neoakutom i nepomaknutim naglasima te koriste ikavske oblike, iako oni nisu dio govora njihovih roditelja.

Antinački je govor najarhaičniji od istraživanih govora, i po svome naglasnome sustavu i morfološkim odlikama. Prema saznanjima o životu u Antinu, većina se stanovnika do Domovinskoga rata bavila poljoprivredom. Za vrijeme rata – ukoliko nisu postali branitelji, bili su većinom smješteni u mjestima gdje se koristi posavski poddijalekt. To je možda pridonijelo očuvanju ovoga govora.

Njegovu je očuvanju mogla pridonijeti i činjenica da je Antin svojevrsan otok, kako i sami mještani kažu. On jest okružen vodom i iz mjesta se može izaći jedino preko mostova. Ali također, okruženi su mjestima s narodima različitih etničkih pripadnosti. Danas u Antinu žive samo Hrvati, a prema dostupnim podacima, tako je bilo i posljednjih nekoliko stoljeća (Pavičić 1953, Flinčec 2016). Antinčani su kulturno i rodbinskim odnosima u najvećoj mjeri bili povezani s Tordinčanima, u manjoj mjeri sa stanovništvom ostalih istraživanih mjesta. Sa sebi susjednim mjestima, ne u značajnoj mjeri. Kao i tordinački govor, antinački dijeli određena obilježja s podravskim govorima.

Mada su bili na isturenoj granici, to ih je, čini se, ponukalo da bolje očuvaju svoj govor. Ne bi se moglo reći da je ovo mjesto izolirano, ali u kulturnom smislu, donekle jest, i zahvaljujući toj činjenici to je danas svojevrsna oaza posavskoga poddijalekta.

U tome mjestu nije bilo poteškoća s pronalaženjem sugovornika. Dapače, za trajanja snimanja, razgovoru su se pridruživali i slučajni posjetitelji. Svi su bili vrlo spremni za razgovor.

8.8. Zaključak.

Od svih istraživanih govora, antinački čuva osobine posavskoga poddijalekta u najvećoj mjeri i za taj bi se govor i danas moglo reći da nedvojbeno pripada toj grupi govora. U prvome redu čuva naglasni sustav, i neoakut i starija mjesta naglasaka. Čuva i jezična obilježja morfološke razine kakvih nema u drugim govorima.

Taj je govor najarhaičniji od svih istraživanih mjesnih govora. Pretpostavka je kako je razlog tome što je Antin kulturno relativno izoliran. Komunicirali su isključivo s ostalim mjestima čiji su mjesni govori istraživani.

Na fonološkoj razini, antinački govor ima naglasni sustav s neoakutom, tendencijom prema silaznim naglascima, te nepomaknutim mjestom naglaska. Za taj se govor može ustvrditi kako je i danas ikavski. Glas *h* je dio fonetskoga inventara toga govora, ali često i izostaje.

Na morfološkoj razini dativ, lokativ i instrumental imaju gramatičke morfeme kakvi se ne mogu čuti u susjednim mjestima u kojima se govori slavonskim dijalektom, osim u razgovoru o govoru prethodnih generacija. Često se koristi i glagolska konstrukcija perfekta glagola htjeti i prezenta ili infinitiva glagola za označavanje učestalih radnji u prošlosti što antinački govor povezuje s podravskim govorima.

Na leksičkoj je razini govor obilježen tuđicama, ponajprije germanizmima i turcizmima. Međutim, i na leksičkoj se razini u većoj mjeri koriste leksemi kakvi su manje prisutni u današnjemu govoru slavonskih mjesta, na primjer glagol *iskät* (tražiti, moliti).

Govor ima sličnosti s ostalim istraživanim govorima i dijeli neka jezična obilježja s njima, ali poprilične su razlike u distribuciji jezičnih obilježja. Najbliži je susjednomu tordinačkom govoru.

S obzirom na vrlo očuvan naglasni sustav i jezična obilježja koja se u većoj mjeri čuvaju nego u drugim govorima, antinački bi govor svakako trebalo dalje istraživati jer može pružiti dragocjene podatke o jezičnoj sinkroniji posavskoga poddijalekta.

8.9. Ogladni primjer antinačkoga govora.

Pa_bילו_je, èto kad_je_kršćenje, tילו_se naprãvi èto tãko mãlo rúćak. Pa_drùgi dãn, òdma, tò_se većinõm. Ní_se ko_sadě, pãr gòdina. Dolãzile_su – pônude, tãko_su_se tìle rěć. Dònela pônudu. Donesě èto tãko sùpě, pìle, kòkoš, šta_bùde sáde, pečèno. I_òvaj, kolácã i_èto. U_kòrpu i_èto, donesě. Dã, dã. U_kòrpu i_pòkrije_sa ònim otãrkem, vézenem.

Jã_sam, kad_sam_bila cùrica, ùmrla_je jèdna nàša kolégica kad_smo_vèc ìzašle iz_škòle. Pa_mòžda tàko, trínājst, čet`rnājst gòdina. Dòbila_je tífus u_gláve i_ùmrla_je. I_zváli_me za_nòsit. Nòsila_sam jã i_kraj_mène_su išli mònci. Tili_su mònci nosìli, a_mĩ da_smo_íšli kraj_njĩ. Kraj_škrìnje, kraj_momákā, kako_òni nòse, jèl, kraj_svākoga po.... I_tàko_kad_se cùra, vèc cùre ùmru, ili_mònci, tàko tìlo bùde. I_svàko døbije otàrak.

9. Zaključak

9.1. Pripadnost istraživanih govora slavonskome dijalektu i posavskome poddijalektu.

Istraživani mjesni govori dijele zajednička obilježja i očit je dijalektalni kontinuum na njihovu primjeru. Ta su mjesta i kulturološki povezana. Kroz istraživanje su prikupljeni i po-

datci o kulturi i tradiciji mjesta. Ponajprije se to radilo usporedbom svadbenih običaja i naziva za različite svatovske uloge. Nazivi su jednaki u svim naseljima. Oni variraju na širem području pa se mogu smatrati pokazateljem povezanosti određenih mjesta. U svim se naseljima pojavljuje i običaj pod nazivom *pönuda* mada je drugdje poznatiji pod nazivom *babinje*. Ta kulturna povezanost očituje se i u govorima. Ujedno su i pojedinosti kulturne slike istraživanih naselja pokazatelj njihove pripadnosti slavonskome šokačkom kulturnom krugu.

Prema svojim obilježjima, govori nedvojbeno pripadaju slavonskome dijalektu. Prvi preduvjet su njegovi govornici koji pripadaju kulturnome krugu populacije kojoj pripada slavonski dijalekt.

U usporedbi s obilježjima koja su navedena kao značajke slavonskoga dijalekta u Hrvatskoj dijalektologiji Josipa Lisca (2003a) bit će nabrojane jezične osobine po kojima im istraživani govori pripadaju.

Na fonološkoj razini, javljaju se različiti odrazi jata, što je obilježje slavonskoga dijalekta. Skupine *jt*, *jd* u nekima od ovih govora ostaju nepromijenjene. Glasovi *l* i *n* ponekad prelaze u *lj* i *nj*. Dočetno *-l* uglavnom je dalo *-o*. Učestalo izostaje glas *h*. Akcentuacija je obilježena očuvanim neoakutom.

Na morfološkoj razini, pojavljuju se gramatički morfemi u imeničkoj deklinaciji, ponajviše u dativu i lokativu (*-e* u jednini kod imenica ženskoga roda), lokativi tipa *u livada*, instrumental s gramatičkim morfemom *-em*, koji karakteriziraju slavonski dijalekt. U komparativu pridjeva se mogu čuti primjeri kao *gorji*, *višji*. Infinitiv je obično *krnj*, glagoli druge vrste u infinitivnoj osnovi imaju *-ni-* umjesto *-nu-*. Pojavljuju se gramatički morfemi u trećem licu prezenta koje Lisac također navodi kao karakteristične za slavonski dijalekt: *-u* za glagole treće i šeste vrste, te *-e* kod određenih glagola, ovdje su zabilježeni kod glagola pete vrste prvoga razreda.

Na sintaktičkoj razini povratno-posvojna zamjenica zamjenjuje se osobnim zamjenicama.

Na leksičkoj je razini prisutan utjecaj germanizama i turcizama, te manji broj hungarizama. Pojavljuju se i tipični slavonski leksemi, na primjer: *oplećak*.

Što se tiče pripadnosti posavskome poddijalektu, on je određen pojavom neoakuta kako ga je definirao Stjepan Ivšić 1913. godine. Tri od istraživanih pet govora sam je Ivšić smjestio u posavski poddijalekt, zaokruživši ih na svojoj karti posavskoga poddijalekta. To su Nuštar, Tordinci i Antin. Antin bi i danas u potpunosti ispunjavao kriterije pripadnosti posavskome poddijalektu na način kako je on definiran prije više od jednoga stoljeća.

S obzirom da je uvjet pripadnosti posavskome poddijalektu pojava neoakuta, moglo bi se reći kako mu sva istraživana naselja pripadaju jer u svakome je bar jednom netko od govornika upotrijebio neoakut. Međutim, potrebno je uzeti u obzir činjenicu da neoakut zapravo ni u jednome govoru nema ulogu kakvu je imao u govorima opisanima 1913. godine. Jedino bi Antin i danas odgovarao posavskome poddijalektu na način kako ga je Ivšić opisao. Što se tiče govora Bogdanovaca i Svinjarevaca, oni su po svome tipu mješoviti prijelazni govori. Spona su dvaju većih govornih kompleksa čiju granicu sami predstavljaju – posavskoga poddijalekta i iločke grupe govora.

9.2. Dijalektalni kontinuum. Usporedba istraživanih govora.

Istraživani govori predstavljaju dijalektalni kontinuum u smislu da dijele zajednička obilježja. Govor Svinjarevaca ima obilježja kakva se ne mogu naći u drugim istraživanim govorima. Na primjer, dugouzlazne naglaske na srednjem slogu kod glagola *imamo*, *zovemo*. Očekivano je da svinjarevački govor ima drukčija obilježja s obzirom da nije prometno povezan s ostalim istraživanim mjestima. Ipak, i kulturno i jezično, očita je povezanost Svinjarevaca s Bogdanovcima u čijoj se općini nalaze.

Bogdanovci i Svinjarevci su međusobno sličniji u odnosu na ostale govore. Kod njih su nešto češća prenošenja naglaska na prednaglasnicu. Zatim, nešto su češći ekavski odrazi jata u odnosu na ostale govore. S obzirom na povijest oba mjesta, čini se kako je razlog tomu u njihovoj jačoj povezanosti s gradom Vukovarom. Oba su govora mješovitoga prijelaznog tipa.

Govor u Nuštru je danas novoštokavski jekavski. On se najviše udaljio od paradigme posavskoga poddijalekta zahvaljujući sociokulturnim okolnostima. Mjesto se nalazi u neposrednoj blizini Vinkovaca i svakodnevnica je mještana bila obilježena prisutnošću grofovske obitelji u mjestu. Stanovnici su se govorom jače približili standardnome hrvatskom jeziku jer je jezična promjena ranije započela. Ona obilježja koja su različita od hrvatskoga standardnog jezika, jednaka su onima koja se pojavljuju u ostalim istraživanim mjestima.

Govori Antina i Tordinaca međusobno su najjače povezani od svih ostalih govora. Jedino je obilježje koje ih dijeli učestaliji ekavski odraz jata u tordinačkome govoru, koji su muški stanovnici Tordinaca odlučili koristiti u prošleme stoljeću. Ipak, distribucija jezičnih obilježja nije jednaka. U tome su smislu Tordinci bliski Nuštru jer su i njegovi stanovnici u većemu broju danas bliže hrvatskom standardnom jeziku.

Govor je Antina posljednja isturena točka posavskoga poddijalekta na istraživanome području i jedino je preko Tordinaca povezan s ostalim govorima posavskoga poddijalekta već prilično dugo vremena. Jezična obilježja antinačkoga govora mogu poslužiti kao potvrda oblika tordinačkoga govora u prošlosti. Ujedno, antinački i tordinački govor imaju obilježja kakva se pojavljuju u podravskome poddijalektu slavonskoga dijalekta mada se u njihovoj bližoj okolini ne nalaze naselja u kojima se koristi podravski govor, prema dostupnim podacima.

9.3. Cilj i hipoteza istraživanja.

Cilj je istraživanja bio opisati govore istraživanih mjesta. Predstavljanjem jezičnih pojava na fonološkoj, morfološkoj, tvorbenoj, sintaktičkoj i leksičkoj razini, taj je cilj postignut.

Zabilježena jezična obilježja uspoređena su sa osobinama slavonskoga dijalekta i ti govori uistinu dijele obilježja s tim dijalektom i može se reći kako pripadaju slavonskome dijalektu.

Što se tiče pripadnosti posavskome poddijalektu, u vrijeme kad je on opisan, kao jedini uvjet bilo je navedeno da se u govoru pojavljuje neoakut. Ukoliko bi se to doslovno shvatilo, svi bi mu istraživani govori pripadali. Međutim, bilo bi odgovornije ustvrditi kako bi istraživani govori pripadali posavskome poddijalektu u doba kad je on opisan. Oni čuvaju to glavno obilježje posavskoga poddijalekta i danas, mada u malenoj mjeri.

Postavljena je hipoteza bila kako svi govori pripadaju slavonskome dijalektu, a svi osim svinjarevačkoga govora i posavskome poddijalektu. Smatra se kako je dokazano da svi govori pripadaju slavonskome dijalektu. Što se tiče pripadnosti posavskome poddijalektu, smatra se kako su mu pripadali u doba kad je opisan nuštarski, tordinački i antinački govor. Bogdanovački i svinjarevački govor su mješoviti prijelazni govori i njihova jezična obilježja pripadaju i posavskome poddijalektu i iločkoj grupi govora s kojim on graniči. Moglo bi se reći kako oni pripadaju i posavskome poddijalektu, ali i iločkoj grupi govora. S druge strane, bogdanovački govor baštini obilježja posavskoga poddijalekta u nešto većoj mjeri.

9.4. Smjer budućih istraživanja.

Tijekom ovoga istraživanja antinački se govor istaknuo kao govor koji u velikoj mjeri čuva obilježja posavskoga poddijalekta. Stoga bi istraživačima toga jezičnog kompleksa, te štokavskoga dijalekta općenito, antinački govor mogao biti vrlo zanimljiv za ciljano proučavanje konkretnih jezičnih pojava ili razina. Osobito se ističe naglasni sustav kao moguć dragocjen izvor istraživačima.

Zanimljivo bi bilo proučiti i pojavu obilježja podravskoga govora u antinačkome i tordinačkome govoru jer ti govori ne graniče s mjestima u kojima se koristi podravskim poddijalektom slavonskoga dijalekta.

Daljnja bi se istraživanja na tome području u budućnosti mogla usmjeriti na istraživanje govora ostalih etničkih skupina jer na istraživanome prostoru živi etnički mješovito stanovništvo. Takvo bi istraživanje moglo pokazati koliko je snažan dijalektalni kontinuum u slučaju zajednica koje ne dijele kulturno naslijeđe.

Istraživanje je pokazalo kako su ratne okolnosti donekle imale utjecaja na govor u istraživanim mjestima. U ovome je radu fokus bio na jezičnim činjenicama pa su te okolnosti spomenute kako bi se njima istumačile određene pojave u korištenju jezika. Ciljano istraživanje govora u ratom pogođenim mjestima zasigurno bi dalo zaključke koji bi bili novost u sociolingvistici općenito.

Bibliografija

Berbić Kolar, Emina (2009). *Govori slavonskoga dijalekta brodskoga kraja*. Doktorska disertacija, rukopis.

Berbić Kolar, Emina, Ljiljana Kolenić (2014.) *Sičanske riči*. Osijek: Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, Učiteljski fakultet u Osijeku.

Barić, Eugenija, Mijo Lončarić, Dragica Malić i dr. (1995.) *Hrvatska gramatika*. Zagreb: Školska knjiga.

Bilić, Anica, Ljiljana Kolenić (2004). Govor mjesta Andrijaševci. Bilić, Anica, ur. *Šokačka rič 1, Zbornik radova Znanstvenoga skupa Slavonski dijalekt*. Vinkovci: Zajednica kulturno-umjetničkih djelatnosti Vukovarsko-srijemske županije, 5-49.

Božić Bogović, Dubravka (2009). Struktura stanovništva Srijema prema vjeroispovijesti u drugoj polovici 18. i početkom 19. stoljeća na osnovi podataka kanonskih vizitacija. *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti*, 27, 229-291.

Brozović, Dalibor (2008). Hrvatski štokavski dijalekti – razvoj i stanje. *Hrvatski dijalektološki zbornik* 14, 3-12.

Chambers, J.K., Peter Trudgill (2004). *Dialectology*. Cambridge: Cambridge University Press.

Državni zavod za statistiku. *Popis stanovništva, kućanstava i stanova 2011. godine*. Dostupno na URL: <http://www.dzs.hr>.

Duranti, Alessandro, ur. (2004). *A Companion to Linguistic Anthropology*. Blackwell Publishing.

Edwards, John (2009). *Language and Identity: Key topics in sociolinguistics*. New York: Cambridge University Press.

Finka, Božidar, Antun Šojat (1975). Hrvatski ekavski govori jugozapadno od Vinkovaca. *Radovi Centra za znanstveni rad JAZU Vinkovci* 3, 5-131.

Flinčec, Antun (2014). *Antin: narodno ruho (1900. – 1991.): Fotografijom protiv zaborava*. Cerna: Tiskara Pauk.

Flinčec, Antun (2016). *Antin kroz ratove*. Cerna: Proventus natura.

Garde, Paul (1993). *Naglasak*. Zagreb: Školska knjiga.

Gumperz, John J., Jenny Cook-Gumperz (2008). Studying language, culture, and society: sociolinguistics or linguistic anthropology?. *Journal of Sociolinguistics* 12/4: 532 – 545.

Horvat, Vlado, ur. (1998). *Bogdanovci: Svjedočanstvo o postojanosti vjekovnog hrvatskog naselja*. Zagreb: Gradski muzej Vukovar.

Ivšić, Stjepan (1913a). Današnji posavski govor. *Rad* 196, 124-254.

Ivšić, Stjepan (1913b). Današnji posavski govor. *Rad* 197, 9-140.

Jozić, Željko (2004). Najstariji naglasni tip posavskoga govora danas. *Rasprave: Časopis Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje* 30.1: 73-83.

Jozić, Željko (2008). O morfološko-naglasnim razlikama posavskih govora u Slavoniji i Bosni. *Hrvatski dijalektološki zbornik* 14, 187-196.

Kapović, Mate (2008). O naglasku u staroštokavskom slavonskom dijalektu. *Croatica et Slavica Iadertina* 4.4: 115-147.

Kapović, Mate (2015). *Povijest hrvatske akcentuacije. Fonetika*. Zagreb: Matica hrvatska.

Klaić, Bratoljub (1981). *Rječnik stranih riječi: Tuđice i posuđenice*. Zagreb: Nakladni zavod Matice hrvatske.

Kolenić, Ljiljana (1997). Slavonski dijalekt. *Croatica*, sv. 45-46, Zagreb: 101-116.

Kolenić, Ljiljana (1999). Morfološko-tvorbene osobine ilačkoga govora u okviru slavonskoga dijalekta. *Hrvatski dijalektološki zbornik* 11, 41-47.

Labov, William (1984). Field methods of the project on linguistic change and variation. Baugh, John, Joel Scherzer, ur. *Language in Use: Readings in Sociolinguistics*. Englewood Cliffs: Prentice Hall. 28-66.

Dostupno na URL: <http://www.ling.upenn.edu/~wlabov/L560/Labov1984.pdf>. Pristupljeno: 28.2.2016.

Lakoff, George (1987). *Women, Fire and Dangerous Things: What categories Reveal about the Mind*. Chicago: The University of Chicago Press.

Lisac, Josip (2003a). *Hrvatska dijalektologija 1. Hrvatski dijalekti i govori štokavskog narječja i hrvatski govori torlačkog narječja*. Zagreb: Golden marketing.

Lisac, Josip (2003b). Slavonski dijalekt: između autohtonosti i utjecaja. *Migracijske i etničke teme* 19.1: 5-14.

Lukežić, Iva (1996). Polazišta i teze za istraživanje iločke skupine govora. *Croatica*, sv. 42-44, Zagreb: 213-236.

Mance, Nina (2014). *Suvremeni podravski govori slavonskoga dijalekta*. Doktorska disertacija, rukopis.

Marković, Ivan (2013). *Hrvatska morfonologija*. Zagreb: Disput.

Matasović, Ranko (2001). *Uvod u poredbenu lingvistiku*. Zagreb: Matica hrvatska.

Mesthrie, Rajend, Joan Swann, Ana Deumert, William L. Leap (2009). *Introducing Sociolinguistics*. Edinburgh: Edinburgh University Press.

Meyerhoff, Miriam (2006). *Introducing sociolinguistics*. New York: Routledge.

Meyerhoff, Miriam, Chie Adachi, Golnaz Nanbakhsh, Anna Strycharz (2012). Sociolinguistic fieldwork. Thieberger, Nicholas, ur. *The Oxford Handbook of Linguistic Fieldwork*. Oxford: Oxford University Press.

- Moore, Jerry D. (2013). *Teorije i teoretičari kulture*. Zagreb: Naklada Jesenski i Turk.
- Pavičić, Stjepan (1953). *Podrijetlo hrvatskih i srpskih naselja i govora u Slavoniji*. Zagreb: Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti.
- Penava, Šimun (2006). Masovne grobnice Hrvata ubijenih 1991. u selima Tordinci i Antin. *Scrinia slavonica* 6: 595-628.
- Peraić, Martina (2005). O prozodiji beravačkog govora. *Filologija* 45: 97-106.
- Peti, Mirko (2005). *Što se i kako u jeziku broji*. Zagreb: Matica hrvatska.
- Petrović, Bernardina, Ivana Brač (2008). Slavonski dijalekt u udžbenicima hrvatskoga jezika i književnosti. *Hrvatski: časopis za teoriju i praksu nastave hrvatskoga jezika, književnosti, govornoga i pismenoga izražavanja te medijske kulture* 6.2: 173-184.
- Pickl, Simon (2016). Fuzzy dialect areas and prototype theory: Discovering latent patterns in geolinguistic variation. Côté, Marie-Hélène, Remco Knooihuizen, John Nerbonne, ur. *The future of dialects: Selected papers from Methods in Dialectology XV*. Berlin: Language Science Press, internetsko izdanje.
- Sapir, Edward (2004). *Language: An Introduction to the Study of Speech*. Mineola, New York: Dover Publications, Inc.
- Sekereš, Stjepan (1966). Antroponimija i toponimija Antina i Tordinaca. *Hrvatski dijalektološki zbornik* 2, 459-469.
- Silić, Josip, Ivo Pranjković (2007). *Gramatika hrvatskoga jezika za gimnazije i visoka učilišta*. Zagreb: Školska knjiga.
- Skok, Petar (1971). *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika. Knjiga prva, A – J*. Zagreb: Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti.

Skok, Petar (1972). *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika. Knjiga druga, K – poni'*. Zagreb: Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti.

Skok, Petar (1973). *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika. Knjiga treća, poni' – Ž.* Zagreb: Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti

Taylor, John R. (1995). *Linguistic Categorization*. New York: Oxford University Press.

Težak, Stjepko, Stjepan Babić (1994). *Gramatika hrvatskoga jezika: Priručnik za osnovno jezično obrazovanje*. Zagreb: Školska knjiga.

Wardhaugh, Ronald, Janet M. Fuller (2015). *An Introduction to Sociolinguistics*. 7. izdanje. Oxford: Wiley Blackwell.

Životopis pristupnice

Marija Raguž rođena je u Slavonskome Brodu, 7. siječnja 1983. godine. Stekla je zvanje: profesor hrvatskoga jezika i književnosti i diplomirani etnolog diplomiravši na Filozofskome fakultetu u Zagrebu 2009. godine. Od iste je godine do 2016. bila zaposlena kao znanstveni novak na Zavodu za biološku antropologiju Medicinskoga fakulteta Osijek. 2010. godine upisala je doktorski studij Jezikoslovlje na Filozofskome fakultetu u Osijeku.

Objavljeni radovi:

1. Raguž, Marija (2016). Govor mjesta Bogdanovci. *Život i škola: časopis za teoriju i praksu odgoja i obrazovanja* 62/1, 267-277., izvorni znanstveni rad
2. Raguž, Marija (2015). Smrt kao novi način života. U: Marković, Jelena, Ljiljana Marks, ur. *O pričama i pričanju danas*. Zbornik radova. Zagreb: Institut za etnologiju i folkloristiku, 259 - 275., rad sa skupa
3. Raguž, Marija (2014). Ivana Vidović Bolt: Životinjski svijet u hrvatskoj i poljskoj frazeologiji I. *Jezikoslovlje* 15.1: 140 - 5., recenzija

Aktivno je sudjelovala na znanstvenim skupovima izlaganjima:

1. *Svinjarevci: održavanje ruralnoga kulturnog krajolika pod utjecajem ratnih okolnosti*, Znanstveni skup s međunarodnim sudjelovanjem „14. hrvatsko-slovenske etnološke paralele, Etnologija i selo 21. stoljeća: tradicionalno, ugroženo, kreativno“. Lug, 1. – 4. listopada, 2016.
2. *Smrt kao novi način života*, Znanstveni skup s međunarodnim sudjelovanjem „O pričama i pričanju danas“, Institut za etnologiju i folkloristiku, Zagreb, 14.- 16. studenog 2013.

Sudjelovanje na skupovima:

2015. - „Josip Lovretić (1865. - 1948.), jedno stoljeće poslije“, znanstveni skup, Otok, 28. studenoga

- 41. Škola biološke antropologije „Dr. Hubert Maver“, Zagreb, 12. lipnja

2013. Stara knjiga: kulturno-povijesno i znanstveno izvorište, Osijek, 25.- 26. studenoga

- Eighth ISABS Conference on Forensic, Anthropologic and Medical Genetics and Mayo Clinic Lectures in Translational Medicine, Split, 24. - 28. lipnja
- 39. Škola biološke antropologije „Dr. Hubert Maver“: Antropologija adolescencije, Zagreb, 20. svibnja

2011. - Šokačka rič 8, znanstveni skup o slavonskome dijalektu, Vinkovci, 11. - 12. studenoga

- 38. Škola biološke antropologije "Dr. Hubert Maver": Suvremena istraživanja paleolitika u južnoj i središnjoj Europi, Zagreb, 27. listopada

- The Seventh ISABS Conference on Forensic, Anthropologic and Medical Genetics, Bol, 20. - 24. lipnja

- Anthropology and Health: Addressing Vexing Challenges in the Year 2011, Dubrovnik, 11. – 16. lipnja